

A.C. Joshi Library
P.U. Chandigarh

MSS No. 102 Subject Public Adm.

Name of MSS Cānakya granth
चानक्य ग्रंथ

Author -

Period - Folios 145

Script Gurmukhi Source B. Gulab Singh

Missing Folios -

536

102

Panjali
350

6484

CC-0 Punjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharara Initiative

102-MS.

A. no .102

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਅਸਚਾਦਾਕਾਸਾਸਤ੍ਰਤਾਪਾਲਿਖੁ

ਤੇ॥ ਦੋਹਰਾ ਪੁਣਦਰੋਂਸੀਬਿਸ

ਨਕੋਜੋਵਿਲੇਕਕੇਗਾਇ॥ ਚਾਣਾਕੇ

ਰਾਖਾਕਰੋਂਜੋਤੁਮਰੇਹੁਸਹਾਇ॥ ੧॥

॥ ਬਹੁ ਸਾਸਤਰ ਅਵਿਲੋਕ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਬਚਨ
ਨਿਕਾਰਾ ॥ ਰਾਜ ਨੀਤ ਸੰਬੁਹ ਕੇ ਬਰਨਨ
ਕਰੋ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਛੁਪੈ ॥ ਜੇ ਯਹ ਸ
ਸਤ ਪਤ੍ਰੈ ਸੁਨ ਰਚਾਤ ਪਾਵੈ ॥ ਜੇ ਯ
ਹ ਸਾਸਤਰ ਪਤ੍ਰੈ ਪਰਮ ਉਪਦੇਸ ਬਤਾਵੈ
॥ ਜੇ ਯਹ ਸਾਸਤਰ ਪਤ੍ਰੈ ਬਿਨਾ ਕਰ

ਨਾਅਨਕਰਨਾ ਜਾਨੈ ਸੁਰਮਰਅਸੁ ੨

ਭਕਰਨਰਨਾਅਰੁਸਰਨਾਜਿਹ

ਅੰਹਿਬੁਧਿਕੀਬਿਧੈਵਹਸਾਸਤੁ

ਭਾਖਾਕੋਰੋਂ ^{ਵਾਧਾ} ਸਰਬਗੋਰੋਇਨਰਜੇ

ਪੜੈਰਤਨਬਚਨਯਾਐਧੋਰੋਂ ੩॥

ਦਿ॥ ਤਸਹੁਕੁਪੁਤੁਕੁਭਾਰਜਾਤਸਹੁਕੁ

ਮਿਤ੍ਰ ਕੁਦੇਸਾ ਭੂਪ ਕੁਭੂਪ ਕੁਮੰਤ੍ਰ ਯਾ
 ਏਖਟ ਮਹਾਂ ਕਲੇਸਾ ॥ ੫ ॥ ਸਿਪਿਤ੍ਰ ਕੁ
 ਪੁਤ੍ਰ ਕੁਲਾਠਿ ਹਿਤ ਸੁਖ ਕੁ ਮਿਤ੍ਰ ਕੁਦੇ
 ਸਾ ਅਭੈ ਕੁ ਰਾਜ ਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ਹਿਤ ਜੀਵ
 ਕੁਦੇਤ ਕਲੇਸਾ ॥ ੬ ॥ ਦੁਸਟ ਨਾਠਿ ਕੇ
 ਬੇਲਤੇ ਸਟ ਕੇ ਸਿਖ ਆਦੇਇ ਗਲਿ

ਮਿਤ੍ਰ ਕੁਦੇਸਾ ਭੂਪ ਕੁਭੂਪ ਕੁਮੰਤ੍ਰ ਯਾ
 ਏਖਟ ਮਹਾਂ ਕਲੇਸਾ ॥ ੫ ॥ ਸਿਪਿਤ੍ਰ ਕੁ
 ਪੁਤ੍ਰ ਕੁਲਾਠਿ ਹਿਤ ਸੁਖ ਕੁ ਮਿਤ੍ਰ ਕੁਦੇ
 ਸਾ ਅਭੈ ਕੁ ਰਾਜ ਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ਹਿਤ ਜੀਵ
 ਕੁਦੇਤ ਕਲੇਸਾ ॥ ੬ ॥ ਦੁਸਟ ਨਾਠਿ ਕੇ
 ਬੇਲਤੇ ਸਟ ਕੇ ਸਿਖ ਆਦੇਇ ਗਲਿ

ਦਕਕੀਸੀਗਤਿਕਿਯੇਪੀਰਿਤੁਭੀਦੁਖ ੨
ਲੇਇ॥ ੭॥ ਦੁਸਟਨਾਹਿਸਠਮਿਤ੍ਰਅ
ਰਸੇਵਕਉਤਰਦੇਇ॥ ਸਰਪਥਸੇਜਿ
ਹਘਗਬਿਖੈਇਕਦਿਨਮਿਤਕਰੇਇ
॥ ੮॥ ਨਾਹਿਉਪਰਪੁਰਖਰਤਿਦੁ
ਸਟਥਸੇਘਰਮੰਗਿ॥ ਨਦੀਤੀਰਕੇ

ਖੇਤਜੋਕਛੂਭੋਰੋਸੋਨਾਹਿ॥ ੮॥ ਧਨ
ਰਾਖੇਅਪਦਾਅਰਥਧਨਕਰਿਰਾਖੇ
ਨਾਹਿ॥ ਸਦਾਅਪਨੀਰੱਛਾਕਰੇਧਨਨ
ਗੀਹਿਤਕਾਰਿ॥ ੧੦॥ ਏਕਤਜੇਕੁਲਕੇ
ਲੀਏਕੁਲਤਿਆਗੈਪੁਰਹੇਤਾਪੁਰ
ਤਿਆਗੈਹਿਤਦੇਸਕੇਦੇਸਤਜੇਅਪ

ਨੇਤ੍ਰ ॥ ੧੧ ॥ ਅਖਿੰਤੁ ਨਹੀ ਬਾਂਧੁ ਨਹੀ ਬਿੰ ੪
 ਦੁਆਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾਹਿ ॥ ਨਹਿ ਆਦਰੁ ਨਿ
 ਹਦੇ ਸਮੇ ਕਯੋ ਰਹੀ ਐਤਿਹ ਅੰਗਿ ॥ ੧
 ੨ ॥ ਏਕਪਾਇ ਧਰਾ ਦ੍ਰਿਛ ਕਰੈ ਤਬੈ ਉਠਾ
 ਦੈ ਐਗਾ ਜਬ ਲਗਾ ਆਗਾ ਦ੍ਰਿਛੁ ਨ
 ਹੀ ਤਬ ਲਗਾ ਤਜੈ ਨ ਠੇਰਾ ॥ ੧੩ ॥ ਜਹੰ ੦

ਹਾਂਸਾਹੁਨਹਿਨਦੀਨਹਿਬੈਦਜੋਤਕੀਨ
ਹਿ। ਨਹਿਰਹੀਐਤਿਹਦੇਸਮੈਚਾਰੋਨ
ਹਜਿਹਮਾਂਹਿ। ੧੪। ਅਤਿਤੇਜਸ੍ਵੀ
ਨਿਪਤਜਹੁਤਜੀਐਕਪਟੀਮੀਤਾ।
ਸ੍ਵਾਮੀਤਜੀਏਅਤਿਕ੍ਰਿਪਣਅਕ੍ਰਿ
ਤਪਨਸੋਕਿਆਪ੍ਰੀਤਿ। ੧੫। ਅ

ਬਿੰਤਦੇਸਕੋਤਾਗੀਏਬਿਤਉਪਦ੍ਰਵੀ ੫
ਤਾਗਾਗ੍ਰਿਪਣਕ੍ਰਿਤਪਨੀਤਾਗ
ਪੁਰਹੇਨਤਿਨਸੇਲਾਗਾ। ੧੬। ਛਾ
ਰਿਜਾਂਹਿਧਨਕੇਗਏਪੁੜਮਿੜਹਿਤਨ
ਗਿਧਨਆਵੈਜਬਪੁਰਖਪੇਆਇ
ਮਿਲੇਏਚਾਰ। ੧੭। ਨਰਜਤ੍ਰਭੈਚਾ

ਤਰੀਲੋਜਾਧਰਮਨਆਹਿ। ਤੁਹਾਂਨਬਸੀ
 ਏਏਕਾਦਿਨਜਹਏਪਾਂਚੋਨਾਹਿ। ੧੮। ਥੰ ॥
 ਧਦਪਾਰਿਛਾਤ੍ਰੀਰਹੈਕਾਰਜਪਾਰਿਛਾਦ ॥
 ਸਾਮਿੰਤਪਾਰਿਛਾਆਪਦਾਤ੍ਰਿਅਪਾਰਿ
 ਛਾਧਨਨਾਸਾ। ੧੯। ਰਿਗਤ੍ਰੀਰਦੁਗਭਿ
 ਖਸੈਰਾਜਦੁਰਸਮਸਨਾ। ਰਹੈਰਾਜ

ਬਿੰਗੁ ਹਬਿਖੇ ਸੋਬਾ ਧਵਤੁ ਜਾਂਨਾ ॥ ੨੦ ॥

੬

^{ਬਿੰਗੁ} ॥ ਇਤਿ ਪ੍ਰਥਮਾ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਦੋਹਾ

ਮੁਢਲੇ ਭੁਸਹ ਸਾਕ ਪਟ ਸੂਰ ਅਦਯਾ

ਅਸੋਚਾ ਸਾਤੁ ਦੇਖ ਯਹ ਨਾ ਰਿਖੈ ਸਦਾ

ਸਹਾਇ ਕਰੋ ਚਾ ॥ ੧ ॥ ਜੇਨਿ ਸਚੈ ਕੋ ਛਾ

ਰਿਕੈ ਕਰੈ ਅਨਿਸਚੈ ਚਾਹਾ ਤਿਨ ਕਾ

ਨਿਸਚਾਜਾਤਹੈਬੂਠਮਾਨਿਸਚੈਆਹਿ
 ॥ ੩ ॥ ਨਦੀਗਿਰਾਵੈਕੁਲਕੈਕੁਲਹਿ
 ਗਿਰਾਵੈਨਗਿਗਇਨਕਾਵੈਕਸੁਭਾਵ
 ਹੋਰਹੀਚਿਆਪਸੰਮਾਗਾ ॥ ੪ ॥ ਚਾਰ
 ਪਦਾਰਥਮੈਕਛੁਨਿਨਕੈਦੈਕੈਨਾਹਿ
 ਜਨਮਜਨਮਦੁਖਹੈਤਿਨੇਮਰਨਭੁਲੇ

ਪਰਮ
 ਅਰਥ
 ਕਾਮ
 ਸੇਖ

ਨਗਮੰਗਿ॥ ੪॥ ਨਾਗੀਕੁਬਜਕਰੂਪਕੇ ੭
ਚਤੁਰਵਿਦਾਹਤਨਾਗਿ॥ ਪੁੰਸਰੂਪਕੁ
ਲਹੀਨਮੈ॥ ਬਿਆਹਤਨਹਿਸਰਮੰਗਿ
॥ ੫॥ ਕੰਚਨਹੋਇਜੁਕੀਚਮੈ॥ ਬਿਖੈਅੰ
ਮ੍ਰਿਤੁਹੋਇ॥ ਬਿੰਦਾਨਾਗੀਨੀਚਪੈਚਮੈ
ਲੀਜੈਚਇ॥ ੬॥ ਪੁਰਖਨਤੇਦੁਗਨੀਛੁ

ਧਾਸਹਸਾਫੁਗੁਨਨਾਗਿ। ਬੁੱਧਿਓ
 ਗੁਨੀਨਾਰਿਮੇਕਾਮੁ[†] ਅਰੁਚਾਰਾ। ॥ ੧ ॥
 ਦਾਨਸਕਤਭੋਜਨਸਕਤਭੋਗਸਕਤਰ
 ਤਿਜਾਗਿ। ਉਤਮਾਤਿਆ ਅਰੁਬਿਭੋਜ
 ਗੁਬਰੁਤਪਸਾਫਲਮਾਗਿ। ॥ ੨ ॥ ਆ
 ਗਿਆਕਾਰੀਪੁਰੁਹਾਇਅਗਸਿਠਬੇਲੀ

ਨਾਗਿ। ਧਨ ਅਪਨੇ ਸਿਤੋਖ ਮਨਚਾਰ ੮
ਸੁਰਗ ਸੇਸਾਗ। ੯। ਪੁਕਨਿਪਾਲੈ
ਪਿਤਾਸੇ ਸੁਤ ਪਿਤਾ ਆਗਮਾ ਮਾਂਗਿ। ਮਿ
ਤਸੇ ਨੁਸਾਰ ਹੋ ਨਾਗਿ ਸੁਪਤਿ ਬਿੰਤਾ
ਹਿ। ੧੦। ਮੁਖ ਮੀਠਾ ਪਾਛੈ ਕਟਕਛ
ਤਿਦੇਹ ਵਹਿ ਮਿਤ੍ਰਾ ਜਯੋ ਬਿਖਕੋ ਘਟੁ

ਖਦੁਗਧਤਯੋਤਿਹਜਾਨਚਰਿਤ੍ਰ। ੧੧। ਅਸੰ
ਕ੍ਰੋਧੇਇਕੈਸੋਕਰੈਅਿਤ੍ਰਾਈਕੀਬਾਤਾ। ਤੁਹ
ਬਿੰਸ੍ਰਾਸਨਕੀਜੀਯੋਅੰਤਕਰੈਵਹਘਾ
ਤਾ। ੧੨। ਅਸਤ੍ਰਪਾਨਸਿੰਗੀਨਖੀਨਦੀ
ਨਿਪਤਅਰੁਨਗਰਿ। ਇਨਕਾਕਾਇਤ
ਬਾਰਹੈਰਹੀਚਿਆਪਸੰਮਾਰਿ। ੧੩। ਅ

ਨਮੋ ਕਾਰਸਚਿਤਵੀਸੇਕਹੀਐਨਹਿਖੁ ੯
 ਗਾਇਗੋਪਗਖੀਐਮੀੜਜਐਪਗ
 ਟਬਿਫਲਹੈਜਾਇ। ੧੪। ਸਰਪਕੂਰ
 ਹੈਜਗਤਮੇਖਲਸਰਪਨਤੇਕੁਗਾਸ
 ਰਪਕੂਰਕੇਮੀੜਹੈਖਲਕੇਮੀੜਨਮਗ।
 ੧੫। ਸੁਰਖਤਾਈਕਸਟਹੈਤਾਂਤੇਕਸ

ਟਬਿਦੇਸਾ ਪਰਾਧੀਨਤਾਂ ਤੇ ਕਸਟਜਾਮੇਸ
ਦਾ ਕਲੇਸਾ ॥ ੧੬ ॥ ਇਤਿ ਦੁਤੀ ਯਾਧਿਆ
ਇ ॥ ੨ ॥ ਦੋਹਰਾ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ਹੈ ਲਾਗੁ ਮੇ
ਤਾ ਕੁਲ ਮੇ ਅਬਿਕਾਰਾ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਤ ਅਗੁ ਸਿ
ਖ ਕੋ ਤਾ ਕੁਲ ਬਹੁ ਗੁਣ ਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਪੰਚ
ਬਰਖ ਤਕ ਲਾਗੁ ਹੈ ਤਾ ਕੁਲ ਹੈ ਖਟ ਮੁਹਿ

॥ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਿਤ੍ਰਤ ਬਹੋਤ ਹੈ ਜਬ ਬੋਲ ਸਤ ਕਜਾ
 ਹਿ ॥ ੨ ॥ ਤਬ ਲਗਾ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਪਛੈ ਜਬ
 ਲਗਾ ਘਟ ਮੇ ਪਾਨਾ ਤਹਾਂ ਧਨੀ ਪਹੁ ਚੈਨ
 ਹੀ ਜਹ ਪਹੁ ਚੈ ਵਿਦਵਾਨ ॥ ੩ ॥ ਸਾਧਸ
 ਮੁੰਦ ਦੇ ਨੇ ਅਚਲਾਸ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਰੁਆ
 ਦਿ ॥ ਜੈ ਕਦਾ ਚਿਤੁ ਦਹੁ ਚਲਹਿ ਤੈ ਨਤ ਜ

੧੦

ਨਿਮਿਰਜਾਦਾ। ੪॥ ਰਾਖਤਾਇਸੀਨਮਿ
ਤਾਨਿਪਜੇਮਾਨਸਕੁਲਵੰਤੁ॥ ਓਨਤੇਬੁ
ਰਾਨਹੇਤਕਛੁਸਦਾਆਦਅਰੁਅੰਤੁ॥
੧੫॥ ਸੈਲਸੈਲਮਾਨਕਨਹੀਗਜਗਜ
ਮੇਤੀਨਹਿ॥ ਬਨਬਨਮੇਚੰਦਨਨਹੀ
ਸਾਧਨਪੁਰਪੁਰਅੰਗਿ॥ ੬॥ ਦੇਸਦੇਸ

ਮੇਲਾਗਿਹੈਦੇਸਦੇਸਮੇਜਾਤਾਵੈਸੇਦੇਸ
 ਨਦੇਖੀਐਜਹਾਂਸਹੋਦਰਭੂਤਾ॥੧॥
 ਮੂਰਖਨਰਕੇਛਾਡਿਜੇਪਗਟਦੁਪਗ
 ਪਸਾਇਗਾਜੋਐਅਦਿਸਟਕਾਂਟਾਚੁਭੈ
 ਹਨੈਬਚਨਵਹਾਇਗਾ॥੨॥ਪੁੰਡਰੀਕ
 ਐਤੰਗਕੋਤੋਹੋਵੈਬੁਧਵਾਨਾਪੁਜਗੇਇ

੧੧

ਸਭਜਗਤਮੇਅਰੁਪਾਵੈਸਨਮਾਨਾ॥

੮॥ ਆਤਪਿਤਾਸੇਸੱਤਰੈਪੁੰਡਪਛਾਵਤ

ਨਾਹਿ॥ ਸੇਭਨਪਾਵੈਸਭਾਮੇਜੀਬਗ

ਹਿਸਨਮੰਗਹਿ॥ ੧੦॥ ਸਲੋਕਆਧਾਰ

ਤੁਰਬਨਿਤਪਛਾਵੈਬੇਨਾਗਾ॥ ਨਿੰਤ

ਕਰਮਤੈਸੇਕਰੈਚੁੰਧਵਿਤਬਰੁਭਾਗਾ॥

੧੧) ਅਜਿਉ ਸੁਗੀਧ ਪੁਖ ਪੀਥਿ ਰਛ ਸਬ ੧੨
 ਬਨ ਕਰੈ ਸੁਗੀਧਾ ਤੁਝੇ ਸੁਪੁੰਡ ਤੇ ਹੋਤ ਹੈ ਅ
 ਨੰਦ ਤਕੁ ਲਈਧਾ ॥ ੧੨) ਏਕ ਬਾਂਸ ਤੇ ਨਿ
 ਕਾਸਿ ਕੈ ਅਗ ਨਿਦ ਹੋ ਬਨ ਪਾਸਾ ਤੁਝੇ
 ਕਪੂਤ ਤੇ ਹੋਤ ਹੈ ਸਤੁ ਕੁਟਿ ਬਕੇ ਨਾਸਾ ॥ ੧
 ੩) ਲੋਭੀ ਕੋ ਸੀਤੋ ਖਨ ਹਿਦੁ ਸਟ ਚਿੰਤ

ਕੋਧਰਮਾ ਭਾਗੀਨ ਕੋ ਅਰਥ ਨਹਿਅ
ਉਹੀ ਨ ਕੋ ਕਰਮਾ। ੧੪। ਭੈਸਥਾਨ ਦੁਰ
ਭਿੰਖਤੇ ਬੁਰੇ ਸੰਗ ਬਨਘੇਗਾ ਕਟਕਾਥਿ
ਰਾਨਾ ਦੇਖਿ ਕੈ ਦੂਰ ਭਾਜ ਕਿਤ ਚੰਗ। ੧੫
ਅੰਨ ਬਸਨ ਪਰਸੇ ਜਤਿ ਅਪੰਚਾ ਬਿਰ
ਨੇਤਾਗਾ ਛਾਡੀ ਜੀ ਅੰਦੇਖਿ ਕੈ ਦੂ

ਰਹੁ ਜਾਈ ਸੋ ਭਾਗਾ ॥ ੧੬ ॥ ਜਿਹ ਠਾਂਗੁ ੧੩
ਰਹੁ ਜਾਨੀ ਅਪਨਾ ਕਰਾਨ ਹੋਇ ॥ ਜਹ
ਕਲਾ ਹੋਵੈ ਤਹਾਂ ਸੀਖਤ ਰਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥
੧੭ ॥ ਸਾਧਕੁ ਸੀਗਾ ਤਿਸੇ ਰਹੈ ਤਿਸੁ ਨਾਥਿ
ਕਾਰ ਲਗਾਤਿ ॥ ਜਿਸੇ ਚੰਦਨ ਸਰਪਨ
ਥਿਥੇ ਸੀਤਲ ਤਾਨ ਜੀਤਿ ॥ ੧੮ ॥ ਸੀ

ਲਸਾਂਤ ਅੰਤੁ ਅਸਗੁਨ ਸਿੰਭਗੇ ਹਧਾਂ
ਭਿੰਤਾਂ ਗਇਨ ਕੇ ਚੋਰ ਲਗੇ ਨਹੀਏ ਪਾਂਚੇ
ਫੁਲ ਨਿੰਤੁ ॥ ੧੮ ॥ ਗਇਤਿ ਤ੍ਰਿਤਿ ਪਾਧਿ
ਅਗਇ ॥ ੧ ॥ ਦੋਹਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਹੁਰਤਿ
ਉਰੈ ਨਗਚਿਤ ਵੈਏਤੀ ਬਾਤਾ ਅੰਧੁਰ ਕੇ
ਅੰਕੋਰਿ ਤੁਰੈ ਨਸਕਤਿ ਕੋ ਜਾਤਾ ॥ ੧੯ ॥ ੧੫

ਢਨਾਗੁਨਨਾਸਰਬਗੁਨਸਾਸਤਕੀਅ
ਵਿਲੇਇ। ਅਰਥਧਰਮਕਾਮੀਮੁਕਤਿ
ਇਨਮੈਕੁਸਲੀਹੋਇ। ੨। ਸੁਫਨਸੁ
ਨਨਿਅਰਥਰਮਪੁਨਿਤੀਜਾਬੁਧਿਪ੍ਰਕ
ਸਾਸਿਕਬਰਾਬਰਸੰਤਨਹਿਇਨਕਾਕ
ਰੈਬਿਨਾਸਾ। ੩। ਰਿਣੀਕੁਮਾਰੀਕੋਧਿ

੧੪

ਤੁਯੇਗਸਿਰਵੈਗੀਹੋਇਯਾਇਨਤੀਨੋਕੇ
ਨੈਨਮੇਨਿਦ੍ਰਾਕਬਹੁਨਹੋਇ॥੪॥ ਜੋ
ਦਪਰੂਪਕਰੂਪਹੈਬਸਤ੍ਰੀਨਤਨਛਾ
ਗਾਤੰਦਪਵਿੰਦੁਆਵਾਨੋਕੇਸਤ੍ਰਾਮਾਹਿ
ਆਧਿਕਾਰ॥੫॥ ਸਮਾਲਸਤ੍ਰਾਮੇਸਿ
ਘਸਲੋਕਾਗਨਮਾਂਹਿਮਰਾਝਾਖਰ

ਨਮਾਂਹਿਸੇਭੈਨਹਅਮੁਕਨਮੇਬਾਚਾਲ

੧੫

॥ ੬॥ ਰਿਸਕਮਲਸੇਬੁਹਮੇਪਰਬਤ

ਸਿੰਘਾਫਿਰਾਹਿ। ਬੀਰਖੇਤਸੇਭੈਤੁਰੰਗ

ਪੰਡਿਤਸੁੰਜਨਮਾਂਹਿ॥ ੭॥ ਕੁਸੁਮਾਸ

ਨੁਰਮਾਂਹਿਪ੍ਰਿਤਸੁਲਰੇਗਮੇਦਾਲਾ।

ਅਤੀਸਾਰਗੇਹੁਰਜਹੁਦਿਗਦਖਮੇਥ

ਨਦਾਲਾ॥ ^{੮੧} ਕਫਲਾਸੈਬ ਮਰਦਮਤੇ
ਲੰਘਨਤੇਸੂਰਜਾਇ॥ ^{ਭਰਦ ਰੰਡੇਸਨਤੇ} ਪਿੰਤਪਦੈਇ
ਸਨਾਨਤੇਤਨਮਰਦਨਤੇਬਾਇ॥ ^{੮੨}
ਜਨਤਾਉਪਨੀਤਾਨਿਪਤਿਬਿੰਦਾਗੁ
^{ਸਹੁਰਾ} ਰਦੇਅੰਨਾਪਾਂਚਪਿਤਾਏਜਗਤਮੇਜੇ
ਮਾਨਹਿਤੇਧੰਨ॥ ^{੯੦} ਜਨਨੀਸਾਜਨਿ

ਪਤਤਿਆਮਿਤ੍ਰਤਿਆਗੁਰਤੀਆਇਯੰ ੧੬

ਚੇਮਾਤਾਨਗਤਸਮਸ੍ਰਾਖੀਚਿਤੀਆ

॥ ੧੧ ॥ ਕਾਟਨਕੂਟਨਤਪਨਪਸਨਸੂਰ

ਲਪਗੀਖਾਚਾਗਾਸਹਨਸੀਲਕੁਲ

ਕਰਸਏਪ੍ਰੀਖਾਪੁਰਖਾਬਿਚਾਰਾ ॥ ੧੨ ॥

ਅਗਨਿਦਾਹੰਤੋਰਨਕਟਨਏਤੀਸਹੈ

ਸਜਾਇ। ਗਿਜਾਸਮਕੀਚਨਤੁਲੈਏਦੁ
ਖਸਯੋਨਜਾਇ॥ ੧੩॥ ਬਰੋਨੇਕਾਗੁ
ਰਬੁਮਲਾਬੁਮਲਕਾਗੁਰਆਗਾ॥
ਨਾਗੀਕਾਗੁਰਕੀਤੁਹੈਸਕੁਕਾਗੁਰਆਭਿ
ਆਗਾ॥ ੧੪॥ ਉਚਬਰਨਕੇਖਰਜੋਉ ^{ਉਪਕ}
ਨੀਚਬਰਨਜੋਜਾਇ। ਵਹਅੰਕੁਆਗ

ਤੁਗਰਉ ਸੇਕਾ ਬਾਲ ਕ ਬਿਰਧਾਇ॥ ੧੭

੫॥ ਸਿੰਧੁ ਮਿੰਧੁ ਚੰਗੁ ਲਾ ਅਰੁ ਪਾਤੀ ਚੋਰ
ਜੁਹੇਇ ਜੇ ਆਵੈ ਬਲ ਬੈਸ ਪਰ ਸਰ
ਅਭਿਆਗਤ ਸੋਇ॥ ੧੮॥ ਲੰਛਨ ਨਿ
ਪਚਾ ਕਰਨਿ ਕੇ ਅਰੁ ਨਿਪ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ
ਅਜੇ ਰਾਜ ਕੇ ਰਾਜ ਪਨ ਬਿਰਧ ਹੋਇ ਤੇਤੁ

ਗ॥ ੧੭ ॥ ਤਤੁ ਬੇਦ ਬੇਦੰਗ ਜਪ ਹੋ ਮਪਰਾਮ
ਦੁਹੋਇ ॥ ਅਸੀਰ ਬਾਦ ਨਿਤ ਦੇਇ ਜੇ
ਰਾਜ ਪਰੋਹਤ ਸੇਇ ॥ ੧੮ ॥ ਚਾਤੁਰ ਧੀਰ
ਪ੍ਰਬੀਨ ਪਟਕਰੈ ਜਥੇ ਕਤ ਬਾਤਾ ਪਰ
ਹਾਰਦੈ ਕੋ ਜਾਨੀ ^{ਸੀਪ} ਦੁਹ ਬਸੀ ਠਉ ਸਤਾਦ
॥ ੧੯ ॥ ^{ਦੁਖ} ਸਾਸਤ੍ਰੰਗ ਸੇਚਾਰ ਅਰੁ ਸੁਆਮਿ ^{ਦਕੀਲ}

ਭਗਤ ਚਤੁਰਾਇ ਹੋਇ ਕਈ ਮਾਪਿਤਾ

੧੮

ਮੱਕੈ ਸੋ ਪਾਂਚ ਕਮਿਸਟਾਇ। ੨੦। ਆ

ਯੁਰ ਬੇਦ ਅਭਿਜਾਸ ਮੇਸਤੁ ਪਿਅਦ
ਰਸੀ ਹੋਇ। ਸਤੁ ਗੁਣ ਮੇਸੀ ਸੁਗਤਿ ਨ

ਰਸੁ ਪਕਾਰ ਕਹਿ ਸੋਇ। ੨੧। ਗਇ ਰਿਚ

ਤੁਰਥਾਇ। ੪। ਦੋਹਰਾ ਪ੍ਰਥਮ

ਜਿਸਾਵੈ ਦਿਜਨ ਕੋ ਪੁਨਰੀ ਬਾਂਧਵ ਅ
ਪਾਅਸੁ ਮੇਧ ਸੇਵਲੁ ਲਹੈ ਅਰਸੇ ਸ
ਟਪਰਤਾਖਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੇਨਿ
ਪਨਤਾਬ ਚਨ ਚਤੁਰਬੁਧ ਦਾਨਾ ਬੀਚ
ਰੀ ਮੇਲੀ ਸਬਨ ਦੁਲੇਖ ਕਪਰਧਾ
ਨਾ ॥ ੨ ॥ ਤਜਿ ਕੁਮਿੰਤ੍ਰ ਸੇਮਿਤਾਈਤ

ਜਗੁਰਾਜ ਕੇ ਸਾਜਾ ਸਿੱਖਾ ਤਜੁ ਕੁਸਿ

੧੬

ਖਰੀਤ ਜਗੁ ਨ ਰੋਕੇ ਭਾਜਾ ॥ ੩ ॥ ਦੁਖ ਕੁ

ਰਾਜ ਤੇ ਪਾਸ ਕੇ ਦੁਖ ਕੁ ਮਿੱਤ੍ਰ ਤੇ ਮਿੱਤ੍ਰਾ ਦੁ

ਖ ਕੁ ਨਾਰਿ ਤੇ ਕੰਤ ਕੇ ਦੁਖ ਕੁ ਸਿਖ ਗੁਰ

ਚਿੰਤਾ ॥ ੪ ॥ ਅਥ ਥੀਸ ਸਿੱਖਾ ਰਾਜਾ ਕੇ

॥ ਕੇਹਰ ਗਰਧ ਪਸ਼ੂ ਨ ਬਕ ਕੁਰ ਕਟਾ

ਕਰਤ

ਇਸ ਜਾਨਾ ਇਨ ਖਟ ਕੇ ਗੁਨ ਬੀਸ ਪ
ਰਚ ਲੈ ਸੁਨਿ ਪਸੁਰ ਗਾਨਾ ॥ ਪਾਛੇ ਪ
ਕੇ ਹਰ ਤੇ ਗੁਨ ਏਕ ਏਕ ਗੁਨ ਬਕ ਤੇ ਲੈ
ਦੈ ॥ ਕਰ ਕਟ ਤੇ ਗੁਨ ਚਾਰ ਤੀਨ ਗਾਰ ਪਬ
ਤੇ ਜੇ ਦੈ ॥ ਥਾਂ ਇਸ ਤੇ ਗੁਨ ਪੰਚ ਸੁਨ ਤੇ
ਖਟ ਗੁਨ ਆਨੈ ॥ ਰਾਜ ਨੀਤ ਕੇ ਬੀਚ

ਗੀਤਿਯਹਚਨਕਬਖਾਨੈ ਯਹਸਿਖਾ ॥ ੨੦ ॥
ਬੀਸ^੨ਜੁਹੈਕਹਿਜਿਨ੍ਹਪਾਇਨੈਅਮਲਕ
ਹੈ। ਸੋਸਕਲਸੰਤ੍ਰਸੀਤੈਜਗਤਕਾਨਨ
ਕਾਹੁਕੀਧਰੈ॥ ੬॥ **ਅਥਕੇਹਰਕੇਗਨਾ**
ਕਾਰਜਛੇਟਾਕੈਬਭਹੈਇਸੁਕਹੀਲੇ
ਇ। ਜੋਕੇਹਰਨਿਰਆਲਸੀਮ੍ਰਿਗਕੈ

ਸਾਨਲਦੇਇ। ੭। ਅਖਗਰਧਥਗੁਨ

॥ ਸੀਤਉਸਨਸਿਰਪਰਸਹੈਥਾਕੈਭਾ

ਚਲਾਇ। ਸੀਤੋਖੀਚਾਰਾਚਰੈਗਰਧ

ਬਤੀਨਸੁਭਾਇ। ੮। ਅਖਸੁਨਗੁਨ॥

ਸ੍ਰੀਮਭਗਤਚੇਤਨਤੁਰਤਾਲਪਾਨੀ

ਦਬਲਦਨ। ਖਾਇਬਹੁਤਸੀਤੋਖੀ

ਯਹ ਬਟਗੁਨੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ॥ ੯॥ ਅਥ ਬਕ

੨੧

ਗੁਨਾ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਕਲ ਸਮੇਟ ਕੈ ਬਕ ਜੰਮੇ

ਰਾਖੇ ਧਮਾਨਾ ॥ ਸਮਾਪਾਇ ਚੁਕੈ ਨਹੀ ਸੇ

ਰਾਜਾ ਬੁਧਦਾਨਾ ॥ ੧੦॥ ਅਥ ਕੁਰਕਟ

ਗੁਨਾ ॥ ਸੁਧੰਤੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਪ੍ਰਾਤ ਕੈ ਬਾਂਧਵ

ਲੇਤ ਬੁਲਾਇ ॥ ਤੀਅਸੈ ਮਿਲੈ ਰੇਜਨ

ਕਰੈ ਕੁਰਕਟ ਚਾਰ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧੧ ॥ ਅਖ

ਬਾਇਸ ਗੁਨ ॥ ਸਾਵਧਾਨ ਬਿੰਦੁ ਸੁਭਿ

ਨਗੁ ਫੁਲੈ ਥਨੀਧੀਗ ॥ ਕਾਲ ਸਮੇ ਸੰਗ

ਹਕਰੈ ਕਾਗ ਪੰਚ ਗੁਨ ਬੀਗ ॥ ੧੨ ॥ ਅ

ਰਥਨਾ ਸਸੀਤਾ ਪੁਮਨ ਪਰਕਾ ਦੁਸਟ ਚ

ਰਿੰਤਾ ॥ ਮਿਥਨ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਏ ਪੁਗ

ਟਕਰਹਤਬਚਿਤ੍ਰ॥ ੧੩॥ ਗਿਤਿਪੰਚਮੇ ੨੨

ਧਿਆਇ॥ ੫॥ ਦੋਹਰਾ ਦਿਵਿਜਦੇਨਿਪ

ਦੇਅਗਨਿਸਟਦਿਪਤਿਦੇਬੈਲਾ॥ ਗਿਨ

ਕੇਬੀਚਨਆਈਏਯਹਦੁਖਦਾਇਕਰੈ॥

ਲਾ॥ ੧॥ ਗਜਸਹਿਸੁਹੇਰਾਥਸਉਸਿੰਗੀ

ਤਜਦਸਹਾਥ॥ ਦੁਹਰਜਨਤੇਤਜਦੇਸਕੋਜੇ

ਭਰੋਬਰਮਾਥਾ) ੨॥ ਗਜਜੀਕੁਸਸੇ
ਹੇਇਬਸਤੁਜਨਸਾਥਤੁਰੰਗਾ॥ ਸਿੰ
ਗੀਬਸਿੰਹੇਇਚੇਬਤੇਦੁਰਜਨਪੜਗ
ਨਿਸੀਗਾ॥ ੩॥ ਗਵਿਦੁਆਗਾਨਅਹਾਰ
ਧਨਅਰੁਪੰਚਮਬਾਧਾਗਾਇਨਮੇ
ਲਾਜਨਚਾਹੀਯੈਕਰੇਸੁਮੁਗਧਗਾਵਾ

ਗ) ४) ਸਿੰਧਐਖਧੀਮੀਤਪੁਨਿਮੇਥਨਧ ੨੩

ਰਦੁਸਟਾਇ। ਕੁਸੂਤਕੁਕਰਮਕੁਭਗਤ

ਏਪਗਟਨਕਰਹੁਸੁਨਾਇ। ५) ਆਰ

ਗੀਸਤੋਖਸੀਜੋਏਕਾਗਰਚਿਤਾਇਨ

ਕਾਜੈਸਾਹੈਨਹੀਧਨਲੇਭੀਕਉਨਿਤਾ।

੬) ਜਲਪੁਰਾਨਸਰਵਰਜਹਾਂਤਹਾਂਹੀ

ਸਚਲਜਾਂਹਿ। ਰੁਗਾਵਾਨਦਰਬੀਸਕੇ
ਗੁਨਜਨਜਾਇਸੁਹਾਂਹਿ॥ ੭॥ ਅਤਿਸੁ
ਧੇਨਹੋਰੇਈਐਕਛੁਕਰੇਢਸਮਾਹਿ
॥ ਸੁਧੀਲਕਰੀਕਾਟੀਐਟੇਢੀਕਾਟਤਨ
ਹਿ॥ ੮॥ ਅਤਿਕੋਮਲਨਹਿਰੇਈਐ
ਕਛੁਕਰੇਰਵਿਦਹਾਗਾਜਿਉਕੇਲੇਕੇ

ਮੂਲਾ ਮਿੰਦੁ ਖਰਤਲ ਗੈ ਨ ਬਾਗ। ੨੪
ਦਰਬੁਕ ਮਾਈ ਮੇਖਾਈ ਮੇ ਬਫੈ ਦਾਨ
ਤੇ ਸੋਇ। ਜਮੀ ਜਲ ਕੁਪਤ ਕਾਗ ਕੇਕਾ
ਵਤ ਮੀਟੋ ਹੋਇ। ੨੫ ਜਿਸ ਮਾਨਸ ਕੇ
ਅਰਥ ਹੋਤਿ ਸਕਾ ਹੋ ਸਕੂ ਕੋਇ। ਸੋਈ
ਸਰੁ ਤੇ ਬਰਾ ਹੋ ਜਗ ਮੇ ਜੀਵਤ ਸੋਇ।

੧੧। ਅਰਥੁ ਹੀਨ ਅਰੁ ਦਾਨਾ ਬਿਨੁ ਅ
ਲਪ ਬੁਧਿ ਤੇਜਾਨਾ ਨ ਸਟ ਹੋਤ ਉਨ
ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ ਰੀਖ ਮਾਰਿ ਤਪਾਨਾ।
੧੨। ਅਰਥ ਪੂਜੀ ਐ ^{ਜੋ ਰਾਗੁ} ਜਗਤ ਐ ਦੇਹ ਪੂ
ਜੀ ਐ ^{ਧਨ} ਨਾਹਿ। ਏਸਟ ਹੋ ਚੰਗਾ ਲਜਗ
ਧਨ ਹੋ ਜਿਹ ਘਰ ਮਾਂਹਿ। ੧੩। ਇ

ਤਿਖਸਟਮੋਧਿਅਸਇ॥ ੬॥ ਦੋਹਰਾ ਦਾ

੨੫

ਰਿਦੁਜੀਤੈਕ੍ਰਿਖਕਰਅਭਿਆਗਤਦੇਤ

ਕਰਾ॥ ਬਿੰਦਾ ^{ਕ੍ਰਿਸਾਣੀ} ਕਰਿਜੀਤੈਸਭਾਧਨਕ

ਰਿਨਾਰੀਬਿੰਕਰਾ॥ ੧॥ ਅਧੁਛਾਤਾਬਾ

ਬੀਦਰਬੁਝਕਲਪਖਕੇਚੰਦਾਬਛ ^{ਕਠਨ} ^{ਫਲੀ}

ਤੇਬਛਤੇਬਛਤਹੈਜਯੋਧਰਨੀਮੈਇਦ

^{ਸਿੰਘ}

॥ २ ॥ ਕਾਮਮੋਖਾਵਿੰਦਨਾ ਅਰਥਲੇਖ
 ਨਪਰਬਤਜਾਇਆਧੀਰਧੀਰੋਰਤੁਰੇ
 ਏਪਾਂਚੇਜਗਮਾਂਗਿ ॥ ३ ॥ ਬਗੀਖੀਭਿ
 ਤਾਈਇਹੈਜਿਸਕੈਧਨਕੀਬਿੰਧਾਸ
 ਦਾਧਰਮਾਇਛੁਰਹੈਵਹੈਧਰਮਕੀ
 ਸਿੰਧਾ ॥ ४ ॥ ਦਰਜਨਕੇਰਘੜੇਸਤੁਜ

ਸਾਧਸਮਾਗਸਚਿਤਾਪੁਨਕਰੈਦਿਨੁ ੨੬
ਰੈਨਿਮੇਜਨੈਦੇਹਆਨਿੰਤਾ। ੫॥ ਰੂਪ
ਬਿਨਸੈਨਾਰਿਤੇਤਪਹਿਬਿਨਸੈਕ੍ਰੋਧ
। ਦੂਰਿਚਰਤੁਨਾਸੈਗਵਨਅਵਰੁਲੇਖ
ਤੇਬੈਧਾ। ੬॥ ਪੁੰਡਰੀਕਪਤਿਕੀਪ੍ਰਿਅੰ
ਅਰੁਪਤਿਬਿਤਾਪਵਿੰਤਾ। ਤਿਸਕਾਜੀ

੩੪
ਵਨਸਫਲਜਗਜਿਹਘਰਨਾਹਿਬ
ਚਿੰਤਾ॥ ੪॥ ਪਤਿਆਗਮਾਏਰੋਇਚਿ
ਤਚਤੁਰਸੁਧਮਿਠਬੇਲਾ॥ ਵਹਨਾਹੀ
ਮਨਕੋਹਰੇਐਸੀਰਤਨਅਮੋਲਾ॥
੫॥ ਨਾਗਿਬਿਰੂਪਾਖੀਨਮਲਨਕਲ
ਹਨਉਤ੍ਰਦੇਬਾਦਾਤਿਸਨਰਕੋਕਛੁਸ

ਖੁਲਹੀਜਨਮਗਵਦੇਬਾਦਾ। ^੯ਦੇਵ ੨੭
 ਸਾਧਦਿਜਗਤਿਬਸਿਐਰਮਰਬਦ
 ਸਿਆਹਿ। ਪ੍ਰਿਤੁਬਸਿਪਰਬਾਵਕੇ
 ਜੇਕਰਿਜਾਨੈਤਾਹਿ। ੧੦। ^{ਚਰਾ}ਇਤਿਸਪਤ
 ਮੋਖਿਆਹਿ। ੭। ^{ਦੇਹਰਾ}ਉਚੇਰੇਤਬ
 ਸਿਥੈਨੈਕੇਅਲਪਦਨਤੇਨੀਚਾਸੁਰ

ਭੇਦਤੇਹੋਤਬਾਸਿਸਮਪ੍ਰਕ੍ਰਮਥੀਚਮ
ਅਗਨਿਨਤ੍ਰਿਪਤੇਈਧਨੋਸਮੁੰ
ਦਨਬਰਤਾਪਾਇਨਾਰਿਨਤ੍ਰਿਪਤੇ
ਨਰਨਤੇਕਾਲਨਸਿਸਟੈਖਾਇ॥ ੨॥
ਮਾਰੈਦੇਤਨਬਰੁਕਛੁਤੇਭੀਬਡਕਹਾ
ਇਦਾਂਤਕਟੇਤੇਦੁਰਦਕੀਬਰਿਮਾਈ

ਨਘਟਾਇ॥ ੩॥ ਬੰਨ੍ਹੇ ਲਗੈ ਬਡ ਕਜ
 ਕੋ ਜੋ ਨ ਹੋਇ ਨਘਟਾਇ॥ ਪਰ ਬਤ ਸੇ
 ਭਿਰਨੁ ਹਘ ਟੈ ਜੋ ਗਜ ਦੇ ਤਰੁ ਗਾਇ॥
 ੪॥ ਅਨੁਪੰਡੀ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਸੁਰਗ
 ਬੀਚ ਨਹੀ ਟੋਗਾ ਜੋ ਕੋ ਸੁਤ ਉਪਜਾ
 ਈਸੇ ਬਾਹਰ ਕਾਟੈ ਸੋ ਗ॥ ੫॥ ਭੁਫ

੨੮

ਨਸ਼ੀਨਾ ਨਪੁੰਕਾ ਬਾਂਧਵਕਾ ਪਰਦੇਸ
॥ ਭਿੰਦਾ ਸ਼ੀਨਹੇ ਮੂਢਕਾ ਦਯਲਿਦੀਕਾ
ਕੇਸਾ ॥ ੬ ॥ ਅੰਤਰਿ ਰਿਮ੍ਹਿਦ ਬਾਹਰ ਕਠ
ਨਉਂਤ ਅਜੋ ਨਲੀਏਗਾ ਬਾਹਰਿ ਰਿਮ੍ਹਿ
ਦ ਅੰਤਰਿ ਕਠਨ ਨੀਚ ਪੁਰਖ ਜੋਏ ਥੇ
ਗਾ ॥ ੭ ॥ ਸਰਨ ਹੀ ਵਿਦਾ ਨਹੀ ਨਹਿ

ਪੀਤਿਤੁਜਿਹਤਾਤਾਤਿਸਕੇਕੁਲਅੰਧ ॥ ੦੨੯
ਹੈਜੋਮਾਵਾਸਿਕੀਗਤਿ ॥ ੮ ॥ ਗਦਿਨ
ਕਾਦੀਪਕਸੂਰਹੈਨਿਸਕਾਦੀਪਕਚੈ
ਦਾਦੀਪਕਧਰਮਤਿਲੋਕਕਾਕੁਲਕ
ਦੀਪਸੁਨੀਦਾ ॥ ੯ ॥ ਗਸਿੰਘਨਿਕੇਸੁਤ
ਏਕਹੈਸੁਖਸੇਵਤਹੈਨੀਠਾਗਦਹੋਕੇ

ਕੇਸੁਤਬਹੁਤਹੈਭਾਗਉਠਾਵਤਪੀਠਾ।

੧੦॥ ਜਿਸਤੇਕੁਲਸੁਖਪਾਵਈਏਕੈਭ

ਲੇਸਪੂਤਾਦੇਇਸੇਗਸੰਤਾਪਜੇਬਹੁ

ਤੇਬੁਰੇਕਪੂਤਾ॥ ੧੧॥ ਜਿਸਟਿਮਿਤੁਬਾ

ਧਵਸਕਲਐਰਹਿਤੁਜੇਆਹਿਅਜਿ

ਹਜੀਵਤਏਤੇਜੀਏਧੀਨਜਨਮਹੈਤੁੰ

ਗਿ॥ ੧੨॥ ਪਸੁਤੀ ਅਪੁਨਾ ਧੇਰੁ ਰਖਾ ੩੦

ਦਰਹੈ ਜਗ ਅਗਿਆ ਸਫਲ ਜਨਮ

ਗਤਿ ਨੇ ਕਾਜੇ ਖਵਾਇ ਕੇ ਖਾਹਿ॥ ੧੩

ਜੇ ਧਰਮੀ ਗੁਨ ਦਾਨ ਹੋਂ ਤੇ ਸੀ ਦਰਜ

ਗਾਮਾਹਿ॥ ਅਫਲ ਜਨਮ ਜਗਤਿ ਨੇ

ਕਾਜ ਹਾਂ ਧਰਮ ਗੁਨ ਨਾਹਿ॥ ੧੪॥ ੦

ਨੀਜਿਸਕੀਰਸਵਤੀਸਤੀਸੁੰਦਰੀਤੀ
ਆਭਾਗਵਤੀਜਹਲੰਢਮੀਸਫਲ
ਜਨਮਾਤਿਹਜੀਆ॥ ੧੫ ॥ ਪਰਜਸਕੀ
ਪਾਵਕਬਿਖੇਭੁਸਮਹੋਤਹੈਨੀਚਾਤੁੰ
ਤੇਨਿੰਦਾਕਰਤਹੈਪਰਅਪਜਸਕੀਕੀ
ਚਾ॥ ੧੬ ॥ ਤੁਹੰਗੇਨੇਜੀਤੇਨਗਰਗੰਧ

ਰਬੇ ਨਿਬੇ ਦਾ ਪਰਨਾਹੀ ਕੁਲ ਨਾਰਿ ਕੋ ਜ ॥ ੩੭

ਖਾਤਾ ਸੁਤ ਖੇ ਦਾ ॥ ੧੮ ॥ ਅਗ ਨਿਹੇਤੁ
ਜਵਾਈ

ਫਲ ਬੇ ਦਹੈ ਬਰਤ ਸੀਲ ਫਲ ਅਗਿ

॥ ਰੋਗ ਦਾ ਨਕੇ ਫਲ ਕਹੈ ਰਤਿ ਫਲ ਸੀ

ਤਤਿ ਚਾਹਿ ॥ ੧੯ ॥ ਇਤਿ ਅਸੁ ਮਾਧਿਅ ॥ ੨੦ ॥

ਇ ॥ ੨੧ ॥ ਦੋਹਰਾ ਬੁਧ ਦਹੀ ਪਦ ਨਹੈ

ਕਰੈ ਜੁਪਰਉ ਪਕਾਗਾ ਨ ਸਟ ਬੁਝਿ ਹੋਇ
ਨੇਕੀ ਜਪਹਿ ਨ ਹਰਿ ਉਰਧਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ
ਮਲ ਬੁਝਿ ਹੋਇ ਨੇਕੀ ਜੋ ਜਪਤੇ ਹਰਿ ਨ
ਮਾ ਸੇਭਾ ਪਾਵਹਿ ਜਗਤ ਮੇ ਅਰੁ ਦਰ
ਗਹ ਅਨਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰ
ਥਮ ਹੀ ਦੇਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਿਤਾ ਸੂਰਗ

ਨਸੀਸੈ ਜਾਤਿ ਹਰੈ ਨੇ ਅਯਹ ਨਿੰਤਾ ॥

੩੨

੩ ॥ ਕਾਲ ਮਿਤ੍ਰ ਬਿਗੁ ਹਰੈ ਕਾਲ ਸੋਤ੍ਰ

ਕੋਨਾ ਸਾ ॥ ਕਾਲ ਖੇਤਿ ਪਿਤ੍ਰਿਤੁ ਕਰਤ ਕਾ

ਰਨ ਕਾਰਜ ਆਸਾ ॥ ੪ ॥ ਕਾਲ ਸਿਸ

ਟਿਉਤ ਪਾਤਿ ਕਰੈ ਖੈ ਕਾਲ ਕੇ ਮਾਹਿ ॥

ਸੇਵੈ ਜਾਗੈ ਕਾਲ ਮੈ ਕਾਲ ਛਾਹਤ ਨਾ

ਨਿ॥ ੫॥ ਕਾਲਪਾਇਸੁ ਰਨ ਰਾਸੁ ਰਨ
ਗਲੈ ਕਸਤੁਰੀ ਵਾ॥ ਕਾਲਪਾਇ ਚਪਤੁ
ਖਪਤੁ ਕਾਲਜਗਤ ਕੇ ਸੀ ਵਾ॥ ੬॥ ਕਾ
ਲਜਗਤ ਕੇ ਗੁਸਤੁ ਹੈ ਜਗ ਕੇ ਕਲਪਤੁ
ਕਾਲਾ ਗਾਨੁ ਸੇ ਗਭੀ ਕਾਲ ਹੈ ਕਾਲੁ
ਕਰੈ ਪਾਤਿ ਪਾਲਾ॥ ੭॥ ਰੋਗ ਸੇ ਗਸੀਤਾ

ਪਖੇ ਦੇ ਸਾਂਤਰ ਗਤਿ ਹੀ ਨਾ। ਇਨ ਕੋ ਦ ੩੩

^{ਪੁਦੇਸ} ਹਸ ਸੁਹਿ ਦ ਕਾ ਜੈ ਜੇ ਸਲ ਕੋ ਮੀ ਨਾ।

ਪਾਤਨ ਸੁਗੀਧਾ ਪਿਯ ਬਚਨ ਅਰੁ ਸਾ

ਗੀਥੇ ਗਾਇ। ਨਿਤ ਕਰਤਾ ਇਸ ਨਾ

ਨ ਜੇ ਵਹ ਦੇਵਤਾ ਸੁਭਾਇ। ਪਾਮਾਨ

ਬਰਧਨੀ ਸਦਾ ਜੇਧਰ ਮਸਦਾਹਿ ਦ

ਦੁਧਾਇ ਦੁਲੀ

ਅੰਗਿਯਾਪ੍ਰੀਤਿ ਬਰਧਨੀ ਨਰਿ ਵਹੰਜੇ
ਪਤਿਸੇਵਾ ਮਾਧਿਯਾ ॥ ੧੦ ॥ ਉੱਤਮ ਭੋਜਨ
ਜੋ ਕਰੈ ਪਤਕੀ ਇਛਾ ਕਾਗਾ ਸਦਾ ਪੀਅ ॥
ਕੀਭਗਾਤਿ ਮੇਭਾਗਾ ਵੰਤ ਵਹੰਜਾਗਿ ॥
੧੧ ॥ ਅਪਨੇ ਪੁਰਖਾ ਹਿਛਾ ਭਿਕੇ ਮੇਰੁ
ਰਖ ਪਹਿਜਾਇ ॥ ਅਪਨੀ ਇਛਾ ਸੇਰ

ਮੈਂ ਬਿਭਚਾਰਨੀ ਕਹਾਇ ॥ ੧੨ ॥ ਗਇਤ੍ਰਿ ੨੪

ਨਵੇਂ ਪਿਆਇ ॥ ੨ ॥ ਦਿਹਗਾ ਜਿਹੈ

ਏਹਾ ਕਾਠਨ ਲਨਰ ਤਿਯ ਬਾਸ ਪਖਾ

ਨਾ ਜਿਕਛੁ ਅਹੈ ਜਗਤ ਮੇਸੁ ਤੁਮੈ ਅੰਤ

ਰਿਜਨਾ ॥ ੧ ॥ ਭੁਖ ਦੇਖਨ ਹਿਰੁ ਲੀਐ

ਜਹਾਨੁ ਗਨ ਕੇਨਾ ਮਾਜਿਐ ਪੈਟਾ ਗਲ

ਗਉਕੇਦੁਪਬਿਨਾਕਿਹਕਾਮ॥ ੨॥ ਬੁੱਧ
ਦਨਮੇਗੁਨਪਨੇਸਟਮੇਅਗਨਅਨੇ
ਕਾਸਹਸਮੂਢਕੇਛਾਡੀਐਚਤੁਰਗਾਖੀ
ਐਏਕ॥ ੩॥ ਸਿਰਛਾਤਭੈਮੇਹਕਕਾਂ
ਟਸਤੀਪਾਇਕਹਾਂਸੰਤਭੈਚਤੁਰਕੇ
ਜਾਮੈਲਾਖਉਪਾਇ॥ ੪॥ ਆਲਸ

ਅਕਰਨਬਾਤਤਿਸ੍ਰੁਥੇਲਤੇਨਾਹਿ
ਅਜੇਆਪਤੇਨਹੋਵਈਜੇਸ੍ਰਾਨੇਨਕਹਾਂ
ਹਿ॥੫॥ ਆਲਸਸ੍ਰੁਥਕੁਪੁਰਖੁਹਿਤ
ਆਤਮਾਪਾਤੀਕੂਰਾਮਦਜੁਆਪਰ
ਨਾਹਿਰਤਿਸਾਭੇਤਜੀਅਹੁਦੁਰਾ॥੬॥ ਕੁ
ਹਿਰਦਕੁਮਿਤ੍ਰਕੁਰਾਰਜਾਤਜਕੁਰਾਜ

੩੫

ਕੁਸਾਜਾ ਕੁਸਨਬੰਧਕੇ ਦੇਖਕੇ ਦੂਰਿ
ਇਨਹੁ ਤੇਤਾਜਾ ॥ ੭ ॥ ਗਜਪੁਨੀਜੰਗੀ
ਤੁਰੰਗਪ੍ਰਥਮਪ੍ਰਸੂਤਾਗਾਇਆ ਅੰਤਸ
ਪੁਰਰਾਜਾਚਲੈ ਇਨਕੇਨਿਕਾਟਿਨਜਾ ॥ ੮ ॥
ਚਤੁਰਕਰਤਨਹਿਬਡੁਨਿਸੋਸ੍ਰ
ਗਰਾਐਗਬਿਰੋਧਾਬਡੀਨਦੀਅੰਖੇ

ਠਕੇ ਪੈ ਰੰਝੇ ਅਨਥੇਧਾ। ੯ ਪ੍ਰੀਤਿਗੀ ੩੬

ਤਿਸਾ^{ਤੇ} ਗੀ ਕਰਹਿ ਅਰਦੁਖ ਹਰਹਿ ਬਥਿ

ਤਾ ਬਾਦਨ ਅੰਛਰ ਮੈ ਕਹੇ ਦੇ ਨੋ ਅੰਛਰ

ਮਿਤ੍ਰਾ। ੧੦॥ ਇਤਿ ਦਸ ਮੇਧਿ^{ਰਾਮ} ਆਇ।

੧੦॥ ਮੀਤਨ ਸੇਝਗਾਰ ਬੁਰਾ ਬੁਰਾ ਦੁਸ

ਟਕਾ ਸੀਗਾ ਅਰ ਅਰਿਸਟ ਦੇਖਨ ਬੁ

੫੫

ਰਾਤੀ ਨੇਤਸੁ ਹੁਕੁਛੁ ਗਾ॥ ੧॥ ਗਵਿੰਦਾ ਗਵਿ
ਖਾਨਾਨੁ ਆਸਕੇ ਐਸੀ ਰਨਾ ਬਿਖਰੇ ਮ
॥ ਗੇਸਟਾ ਬਿਖਦਾ ਰਿਦੁ ਕੋਤਰਨ ਬਿਧ
ਕੋਰੇ ਜਾ॥ ੨॥ ਏਕਸਮੇ ਉਪਜਤਿ ਨਹੀ
ਏਕਨਖੰਤਾ ਇਕਜਾਤਾ ਬੇਗ ਬਿਰਛਕੇ
ਧੇਰੁ ਮੇਜੇ ਕਾਂਟੇ ਫਲ ਪਾਤਾ॥ ੩॥ ਜੋਗੀ

ਮੰਤ੍ਰੀਗਾਨਕੁਲਹਰਦਨਖਕੁਚਐਨਾਗਾ ॥ ੩੭
 ਥਾਨਕੁਸਟਿਸੇਭੁਤਨਹੀਏਆਠੇਪਰ
 ਕਾਗਾ ॥ ੪ ॥ ਧਾਨਸੁਪਾਂਗੀਰਿਸਨਿਪਹੈ ॥
 ਰੈਅਸਿਘਸਪੁਤਾ ॥ ਜਿਉਜਿਉਪਰ
 ਗਾਥੀ
 ਭਾਇਸੰਚਗਹਿਤਐਤਐਆਧਿਕਾਕੂਤ
 ਵਿਚਰਦੇ
 ॥ ੫ ॥ ਪੂਰਬਜਨਅਦੀਏਹੁਤੇਧਨਵਿਦੁ ॥
 ਕੀਮਤ

ਗੇਦਾਨਾ ਸੇਆਗੇਦੇਰਤਾਹਿਰੈਕਰ
ਤਪਰਮਕੋਲਾਨਾ। ੬। ਦੇਨਾਲੇਨਾਪੂ
ਛਨਾਕਹਨਾਗੇਪਸੁਨਾਇ। ਖਟਲੰਖ
ਨਯਤਪੀਤਿਕੇਭੋਜਨਖਾਇਖਵਾਇ
॥ ੭॥ ਗਇਤਿਕਾਦਸਮੋਧਿਆਇ॥
੧੧ ਦੋਹਰਾ ਨਦੀਨਖੀਸਿੰਗੀਸਰਪ

ਸੰਤ ਅਗਨਿ ਨਿਪ ਨਾਗਿ॥ ਆਟੇ ਕਾਇ ੩੮

ਤਬਾਰ ਕਮਾਰ ਹੀ ਐ ਆਪ ਸੰਮਾਗ॥ ੧॥

ਨਿਪ ਬੇਸੁ ਜਾਰ ਕਮਾਗਨਿ ਬਾਲਮੁ

ਕਦਮ ਕਾਲਾ॥ ਪਰਦੁ ਖੋਕੇ ਜਾਨਤ ਨਹੀ

ਸਾਠੇ ਕਰਤ ਜਵਾਲਾ॥ ੨॥ ਕੰਨ ਆਈ

ਜੈ ਸੁਕੁਲ ਮੈ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਥਿ ਦਾ ਬੀਚਾਮਿ

इतिदीमैयगभमैसंडाहिकरजनी

चा। ३। कलपमुदकासासपका

सायगभलदेखा। ^{सैत} ^{चैतल} इतिचहुकाइत

षारकानगरिचठिंडाविसेधा। ४।

नांसेधीतिचहैसदाहुंसेविआदि

दुहागाहुगंयरेधनजाहीमैजरं ।

ਮੀਤਕੀਨਾਰਿ॥ ੫॥ **ਦੋਹਰਾ** ਬੁਰਾ ੩੯
ਫਰਵੈਭਲਾਕਰਾਵੈ॥ ਦੋਖਛਪਾਵੈਗੁ
ਨਖਗਟਾਵੈ॥ ਅਪਦਮੇਛਾਭੈਨਹਿਮਿ
ਤਾ॥ ਭੀਰਪਰੈਦੀਜੈਸੁਪਾਵਿਤ੍ਰ॥ ੬॥
ਦੋਹਰਾ ਜੈਸਰਬੰਸਜਾਤਾਲਖੇਤੋਆ
ਧਾਕਰਦਾਨਾ॥ ਆਧੇਮੇਬਰਤੈਜੋਊਸੇ

ਮਾਨਸਸੁਰਗਮਾਨਾ। ੭। ਥਿਰੁਨਮੋਰ
ਬਖਾਨਸੀਸਗਲੇਦੇਵਾਪੀਨ। ਤਾਂਤੇਰ
ਹੈਸੰਤੋਖਸੋਜੇਮਾਨਸਪਰਬੀਨ। ੮।
ਦੀਆਯੁਅਗਲੇਨਨਮਕਾਕੈਸੇਸਿ
ਲਹੈਆਇ। ਜੈਸੇਬਛੁਰਾਗਉਕਾਮਿ
ਲੇਮਾਤਕੇਧਾਇ। ੯। ਇਤਿਦੁਦਸੇ

ਧਿਆਇ ॥ ੧੨ ॥ ਦੇਹਰਾ ਜਿਨਮਜਨਮ ੪੦

ਜਿਹਮਨੁਖਕਹੁਤਾਜੁਕਛੁਅੰਤੁਅਸ
ਸੋਪਨਨੇਤਪਦਾਨਕਾਅਬਹੋਵਤਪ
ਰਗਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਬਤਮੇਕੁਮਣਾਭੁਲਾ
ਮਿਲੇਬਾਦਰਨਸਾਥਾਇਦਲੈਕਕੁ
ਮਣਾਭੁਰਾਸਰਸੰਜਨਮਅਕਾਥਾ ॥ ੨ ॥

॥ संत्रसंभ्रकरलसहलयरमगम ॥
नदैरागा। यहायपरमकेनसक
रज्जोकासदेकेआगा॥ ३॥ संत्रि
अहिमादानतपसीलजेगदैरागा
॥ आरुचिहकनयहायपरमकेदम
समेतबहुबुगा॥ ४॥ संत्रसेचतप

ਦਾਨਸਤਕਰਣ ਅਰੁਨਿਰਲੇਕੁ।

੪੧

ਸਾਤੇਲੋ^{ਕੁਪ}ਛਨਧਰਮਕੇਧਰਮੀਜਨ

ਕੀਸੇਕੁ। ੫। ਬੁੱਧਦਾਨਾਚਿਤ੍ਰਵਤਧਰ

ਮਨਹਾਚਿਤ੍ਰਵਤਆਹਾਰਾਜਨਮ

ਸਾਥਆਹਾਰਕਾਬਿਧਿਕੀਨੋਬਿਵ

ਹਾਰਾ। ੬। ਰਾਜਤੋਗਸੰਪਤਿਸੁਕੁਲ

ਸ੍ਰੀ ਦੁਤਾ ਪਾਂਡਿਤੁ। ਆਲੁਗਾਏਧਆਰੇ
ਗਤਨ ਆਰਧਰਮ ਫਲ ਮਿੱਤੁ। ੧ ਦੁ
ਹਰਾਤਿਨਾਸੇਸੀਲਤੇਵਿਦੁਆਤੇਅੱਗਮ
ਨਾਭੈਨਾਸੇਭਾਵਨਤੇਦਾਰਿਦੁਕੀਨੇਦ
ਨਾ। ੨ ਗਬਿਰੈਨਾਥਿਰਨਸਰੀਗਥਿਰ
ਜੀਵਤਰਹੈਨਕੇਇਆਤਾਂਤੇਧਰਮਨਫ

ਗੰਥੇ ਸਦਾ ਸਹਾਇ ਕਰੋ ਹੋਇ ॥ ੮੧ ॥ ਅਸਿ ४੨
 ਤਿਵੈ ਦਸੇ ਧਿਆਇ ॥ ੧੩ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਅ
 ਲੰਕਾਰ ਪਟਾ ਬਿਨਾ ਜੋ ਰੋਜਨਾ ਪ੍ਰਤਿ
 ਨਹੀਨਾ ॥ ਭਾਵਹੀਨ ਮੇਥਨ ਕਰੈ ਸੁਰਬਿ
 ਨਗਾਨ ਮਲੀਨ ॥ ੧ ॥ ਮਾਮਾ ਜਿਸਕ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਧਿਤਾ ਧਨਿ ਮੈ ਥੀ ਗਾਵਹੁ ਭੀ

ਹੁਆ ਕਾਲ ਦਸਿਲਗੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇਤੀਰ
॥ ੨॥ ਹੋ ਮਮੀ ਤੁਫਲ ਬਹਮ ਲਾਗ ਜਨੀ
ਤੁਫਲ ਰਾਜਾ ਨਾਹਿ ਭੋਗੁ ਲਖੁ ਤੁ
ਹੈ ਬਰਤ ਸੀਲੁ ਫਲ ਬਾਜਾ ॥ ੩॥ ਚਰ
ਚਾਪੀ ਭ੍ਰਿਤ ਨਿਸੇਂ ਕਰੈ ਰਹੈ ਬਰਨਿ ਕੈ
ਸੀਗਾ ਸੁਰਜਨੁ ਸੇਐ ਤੀਕਰੈ ਦੁਖ ਤੇ

ਸੋ ਅਭਿਗਾ॥੪॥ ਕੁਲਚਾਰੀ ਨਰਉਦ
 ਮੀਧੀ ਰਜ ਕਰੈ ਸੁਕੋਇ॥ ਤਾਂ ਹਿ ਨਛਾ
 ਹੈ ਲਛਮੀ ਸਦਾ ਸਹਾਇ ਕਰੇ॥੫॥
 ਰਿਧ ਬਾਥਿ ਦਾ ਸੁਰਸਹਤ ਪਾਨੀ ਮੰ
 ਤੁਪਰ ਬੀਨਾ ਪਿਅਤੁ ਨੀਭਾਰਤ
 ਕਥਾ ਪਾਂਚੇ ਨਿਰਨਈਨਾ॥੬॥ ਸੁਜ

੪੩

ਨਬੋਗਬੋਗਰਿਖਾਬਿਪਤਾਐਹਿ
ਤਤਾਗਾਰਿਦਬਾਕੀਸੇਦੁਕਸਨ
ਰਸਮਕਰਤਾਬਿਨੁਆਗਾ॥ ੭॥ ਬਿੰ
ਦਾਤਪਗੁਨਸੀਲਨਹਿਦਾਨਧਰ
ਮਕਛੁਨਾਹਿਤੇਨਰਪਸੁਭੁਇਭਾਰ
ਤੇਰਰਤਰਹਤਮਨਮੰਗਿ॥ ੮॥ ਸਿੰ

ਗਭੁਣੀ ਮਿਗਰਾਜ ਬਨ ਭੂਖੇਤਿ ਦਨ ੪੪
ਚਰਿਤਾ ਅਤੇ ਕਲਵਿਤਾ ਬਿਪਤਿ ਪਰੇ
ਨੀਚ ਕਰਮ ਨ ਕਰਿਤਾ ॥ **ਦੀਛੁਖੇ** ॥ ਦੁਤ
ਰਏ ਕਮਹਾਂਸ ਮੁੰਦਤਰਨ ਕੋ ਕੀਏ ਸਹ
ਜਾਗਰ ਬਵਿਤ ਕੇ ਗਰਬ ਹਰਨ ਕੋ
ਰੂਪਤਿ ਰਾਜਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕੇ ਦੁਰਿਕਰ

ਨਕੋਕੀਨੋਦੀਆਜਗਾਂਪਵਨਨਹਿ
ਹੋਇਤਹਾਂਪਖਾਹੈਕੀਆਜਗਮੇ
ਉਪਾਵਸਤਕਾਕੀਆਯੇਸਬਾਹਿ
ਥਨਮੇਕਹਾਦੁਰਜਨਕੇਚਿਤਕੀ
ਬਿਤਕੇਹਰਨੇਕੋਬਿਧਿਬਕਰਹਾ
੧੦॥ ਸਇਤਿਚਤੁਰਦਸੇਧਿਆਇ॥

੧੪) **ਦੇਹਗਾ** ਕੁਲਕਲੀਕਾਕਿਸਕੇਨ ੪੫
 ਹੀਥਾਯਪੀਰਬਿਨਕੈਨਾਦੁਖਾਕਿ
 ਸਕੈਪਾਪਤਿਨਹੀਸਦਾਸੁਖੀਕਹੁ
 ਕੈਨਾ) ੧) **ਨਿਪਤਮਿੰਡਕਾਹੁ** ਨਹੀਸ
 ਰਪਨਨਿਗਬਿਖਕੋਇਸੁੰਧਨਾਠਿ
 ਕੇਉਨਹੀਇਹਜਾਨਹੁਸਬਕੋਇ)

॥ ਚਿਤਤੁਰਸੁਖਨੀਦਨਹਿਛੁੰਧਮਾਤ
ਰਬਲਤੇਜਾਕਾਮਾਤੁਰਭੈਲਾਜਸਹਿ
ਸੁਜਨਬੰਧਾਰਿਲੋਕੇਜਾ॥ ੩॥ ਚਿਕਤ
ਪਾਦਦੀਸੈਨਹੀਰੂਪਭਿਖਕਗਾਰਦੇ
ਦੇਸਤਖਲੀ ਭੰਤ
ਟਾਫਲਦੀਏਫਲਪਾਈਏਫਲੇਨ
ਫਲਾਬੰਨੁਸੇਵਾ॥ ੪॥ ਅਠਾਬੈਲਨ

ਤੇਸਦਾਮਲਮਹਿਰੇਇਸੀਤੋਖਾਤਾਂਤੇ ੪੬
 ਮੀਠਾਬੋਲਿਯੈਕਰੈਨਦਾਰਿਦਦੇਖੁ
 ॥੫॥ ਸਾਧਨਸੇਖਿਯਾਬਚਨਨਹਿ
 ਨਹਿਰੈਜਿਹਮੁਖਰਾਮਾਗਿੰਬਰੇਤ
 ਰਾਖਾਨਹੀਦੁਹਰਸਨਾਕਿਹਕਾਮਾ॥
 ੬॥ ਰੋਜਨਕਰਨਾਪਤਿਤੁਘਰ

ਜਕਘਾਟ ਇਸਨਾਨਾ ਗਪਿਥਮਪਰ
ਰਨਿਸਮੇਵਨਾਤੀਨੋਨਰਕਸਮਾਨ
॥ ੭ ॥ ਗਿਸਕਿਸਕੇਪੁਰਜਾਇਕੇਨ
ਕਛੁਪੀਏਨਖਾਇ। ਅਹੁਮੈਥਨਭੀ
ਨਕਰੈਗਿਸਕਿਸਕੇਪੁਰਜਾਇ।
੮ ॥ ਦੁਲਨਮੀਠੇਬਚਨਕਹੈਤੋਨਕ

ਰਹਾਇਤ ਬਾਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਸ ਕੀ ਰਸ ੪੭
ਨਮੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਬਿਖ ਮਾਗਾ, ੯। ੧੬
ਤਿਖਿ ਚ ਦਸੋ ਧਿਆਇ ੧੫ ਦੇ ਹਰ ਗਾਦੁ
ਰਜਨ ਸਰਪ ਸਮਾਨ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਪ
ਬਿਸੇਖਾ ਸਰਪ ਨੂੰ ਸੇਕਾਹੁ ਸਮੇਂ ਦੁਰ
ਜਨ ਪਗ ਪਗ ਦੇਖਾ ੧੧ ਯਾ ਤਰਦ

ਰਸੀਸਾਰਸੇਹੇਉਤਮਫੁਲਦੇਇਸਾ
ਧਸੀਗਮੀਠੇਬਚਨਯਾਸਮਮੀਰਨ
ਕੋਇ।੨। ਦੁਰਜਨਤੋਭੀਛਾਤ੍ਰਿਯੇਜੇ
ਹੋਵੈਬੁਧਦਾਨ। ਜੇਮਦਰੁਖਲਸਰ
ਪਹੋਤੋਭੀਕਾਲਸਮਾਨ।੩। ਸਾਸਿ
ਸਿਸੁਚੰਦਨੁਮਾਲਤੀਫੁਲਸਾਧਸੇ

ਗੀਤਾ॥ ਯਾਸਾਗਰਸੀਸਾਹਮੇਏਖਦ ੪੮
ਸਾਹਅਤੀਤਾ॥ ੪॥ ਸੇਜਹੀਨਬਿਨ
ਸੁੰਦਰੀਘਤਾਬਿਨੁਭੇਜਨਹੀਨ॥ ਅ
ਸਵਾਰੀਥਿਨਹੀਨਅਗਤੀਨੋਕਰ
ਤਅਥੀਨ॥ ੫॥ ਸੀਪਤਮੇਹਰਖਤਨ
ਹੀਬਿਖਾਤਿਨਕਰੈਬਿਖਾਦਾਭੀਰ

ਪਰੇਧੀਰਜਧਰੈਵਹਸਤਪੁਰਖਅ
ਜਾਦਾ॥੬॥ ਓਚਾਬੇਲਨਹਾਰਕੇਸੁ
ਰਖਮਾਨਤਆਹਿ॥ਪੀਤ੍ਰਿਤੁਜਨ
ਤਿਹਦੇਖਿਕੈਬਚਨਨਰਾਖਤਤਾਂਹਿ
॥੭॥੬੬੬॥ ਸੁਖਮਾਹਿਰੈਦੁਖਹਰ
ਖਕੈਮਾਹਿਸੇਗਰੁਆ॥ਬਿੰਤੁਮਾਹਿ

ਭੈਰਾਜ ਭੈਰਾਜ ਕੇ ਮਾਹਿਰ ਗਛ ਘਾਜੈ ਤ
ਮਾਹਿਰੈ ਸੱਤ ਦੇਹ ਮੈ ਭੈਰਾਜ ਤ ਕੋ ਪੈ। ਥ
ਦਮੈ ਭੈਰਾਜ ਦਰੁਪ ਭੈਰਾਜ ਕੋ ਪੈ। ਤ
ਪਸੈ ਭੈਰਾਜ ਨਿਕੋ ਜੇ ਮਨ ਵਸ ਕਰ
ਨੀਸ ਭੈਰਾਜ ਹਸ ਦਾਇਕ ਕੋ ਏਕ ਭੈਰਾਜ
ਆਨਗਾਇ ਸਰੁ ਤੇ ਅਭੈਰਾਜ, **ਘਾਛ ਦਾ**

੪੯

ਥੀ ਲਾਭਾਈ ਮਨ ਮਥਾਏ ਕਾਚੰਦਨ
ਹਮਦ ਚੰਦਾ ਬਿਥੇ ਕਾ ਅਸਖੜ ਗੁਛਰੀ
ਇਕ ਜਾਤਾ ਗਮਾਨੀ ਗਮਾਨ ਹਰਿ ਜਨ
ਰਿਬਾਤਾ ॥ ੯ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਾਸਤਰ ਸਕ
ਲਾ ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ ਮਥਕਾ ਛਮੇ ਯਹ ਸਾਰ
॥ ਨਾਗਾਇਕੁ ਜੀਏ ਸਦਾ ਕਰੀ ਏਧਰ

ਉਪਕਾਰਾ ॥ ੧੦ ॥ ਗੁਰਗੋਬਿੰਦਕੀ ਸਤੁ ਮੇ ॥ ੪੦

ਲੇਖਕ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨਾ ਚਾਣਕੇ ਰਾਖਵ

ਗੀ ਕਾ ਵਿਸੈ ਨਾ ਪਤਿ ਮਾਨਾ ॥ ੧੧ ॥ ਗਉਤਿ

ਸ੍ਰੀ ਬਿੰਦੁ ਚਾਣਕੇ ਰਾਖਵੇ ਰੁਸਾਧਿ ਆਉ

ਸਮਾਪਤਿ ॥ ੧੬ ॥ ਸ੍ਰੀ ਪੂਰਨਾ ॥

॥

॥

॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਅਮਰਾਜਨੀਤੁਕਿਤਕਵਿਦੇਵੀਦਾਸਾਲਿ

ਖਮਤੇ॥ ਕਾਬਿੰਤੁ॥ ਨੀਤਹੀਰੇਧਰਮਧਰਮ

ਹੀਰੇਸ਼ਬਸਿੰਧਨੀਰਹੀਤੈਆਦਰਸਤਾਨਬੀ

ਚਪਾਈਯੋ॥ ਨੀਤਸੈਅਨੀਤਫੁਟੈਨੀਤਹੀ

ਤੇਸੁਖਲੂਟੈਨੀਤਲੀਯੈਬੈਲੋਕੁਲੇਬਕਤਾ
ਕਹਾਈਯੈ। ਨੀਤਹੀਰੈਰਾਜਰਾਜੈਨੀਤਹੀ
ਤੇਪਾਤਸਾਹੀਨੀਤਹੀਕੋਨਦਖੰਗੁਮਾਂਹਿ
ਜਸੁਗਾਈਯੈ। ਛੋਟਨਕੋਬਠੈਕਰੈਬਠੈ
ਸਹਾਂਬਠੈਕਰੈਰਾਂਤੇਸਬਹੀਕੋਰਾਜਨੀ
ਤਹੀਸੁਨਾਈਯੈ। ੧॥ ਕੋਨਾਇਹਦੇਸ

ਕੋਨਕਾਲਕੋਨਥੈਗਮੇਰੋਕੋਨਮੇਰੋਰਿ
 ਤੁਮੇਰਿਛਿਗਤੇਨਟਾਰਥੋਕੇਤਿਯਾਉ
 ਪਤਿਕੋਤੋਖਰਚਹੈਕਿਤੋਕਥਲੁਤੈਹੀ
 ਉਨਮਾਨਮੇਰਿਮੁਖਤੇਨਿਕਾਰਥੋਸੀ
 ਪਤਕੇਆਵਨਕੋਕੋਨਮੇਰੋਅਥਿਰੋਧ
 ਨਾਹੀਕੋਉਪਾਵਇਹਦਾਵਉਰਧਾਰ

ਬੈ॥ ਗਜਨੀਤਗਜਨਕੋਦਿਨਪ੍ਰਤਿਦੇਸੀ
ਦਾਸਚਾਰਘਰੀਗਤਿਰਹੈਇਤਨੇਬਿਚ॥
ਰਬੈ॥ ੨॥ ਛੋਟੇਛੋਟੇਗੁਲਨਕੋਸੂਰਨ
ਕੀਬਾਰਕਰੈਪਾਤਰੇਸੇਪਾਧਾਪਾਨੀਏ
ਖਕਰਿਪਾਹਬੋਛਲੀਛਲਵਾਰਨ
ਕੇਛਲਮੇਹਿਲੇਵੈਖਰੇਘਨੇਦਰਖਤ

ਏਕੰਠੇ ਰਤੇ ਉਪਾਰਬੋ ਨੀਚੇ ਪਰੇ ਪਾਇ
 ਨਤੇ ਦੇ ਕਦੈ ਦੇ ਉਚੇ ਕਰੈ ਉਚੇ ਬਫਗਾਏ ਤੇ
 ਆਸਰਾ
 ਜਰੂਰ ਕਾਟ ਰਾਹ ਬੋਗਾ ਜਨ ਨਕੋ ਮਾਲੀਨ
 ਕੋ ਦਿਨ ਪਤਿ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਚਾਰ ਘਰੀਰ
 ਤਿਰਹੈ ਇਤਨੋ ਬਿਚਾਰ ਬੋਗਾ ॥੩॥ ਅ
 ਰੰਗ ਤਿਜਾਹਿ ਬਹੁਲੇ ਗਨਿ ਸੇ ਬੈਰੁਰੇ

੫੩

੦

੦

ਇਦੁਸਰੇਕਰਤਜਾਹਿਧਰਮਫਰਹੈਨ
ਗੀਕਰਤਕਰਤਜਾਹਿਉਪਜੈਕਲੇ
ਸਬਹੁਲਲਐਸੇਲਾਯੈਜਾਂਸੇਪੇਟਹੁ
ਭਰੈਨਹੀਅਤਿਛੋਟੇਕਾਅਐਸੇਕੁ
ਲਐਕੀਚਿਨੋਹੇਇਅਤਿਹੀਦਰਤਕੈ
ਸੁਪੁਰੇਈਪਰੈਨਹੀਦੇਵੀਦਾਸਜਾਮੇ

ਲਾਭੁਖਰਚਬਰਾਬਰਹੀਬੁਧਵਾਨਹੈ
ਕੈਅੰਸੇਕਾਰਜਕਰੈਨਹੀ॥ ੪॥ ਏਕਨ
ਕੇਬੋਲਛੇਲਤੇਲਹਲਕੇਰੁਮੇਲਕੈ
ਗੀਏਕਹੀਕੇਅਬਿਚਾਰਨਸਮੇਤਹੈ॥
ਕਾਹੂਕੀਰਹੀਤਿਭੁਲੀਨਾਰਹੀਤੋਅ
ਤਿਭੁਲੀਅੰਸੇਤੋਅਨੁਖਮਹੀਕੈਨਜ ॥

੫੪

ਨੈਕੇਤ ਹੈਂ॥ ਸਾਚਾ ਸਿਰਲੀਖਾ ਬਿਰਲੇ ਸ
ਰਲਦੇਵੀ ਦਾਸ ਹੈਂ ਨਾਦਿਨ ਆਪਨੇ ਬਿ
ਚਾਰ ਮੈਂ ਸੁਚੇਤ ਹੈਂ॥ ਯਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬਡੇ ਪੁਰ
ਖੁ ਬੇਲੈ ਬਡੀ ਬੇਰ ਕਮੀ ਜੁ ਬੇਲਤਾ ਪੁਰ
ਖੁ ਜਾਨ ਲੇਤੁ ਅਹੁ ਦੇਤ ਹੈਂ॥ ਪਾਮੁ ਸੇਖ
ਰਸਾ ਪਰਾਖੈ ਸਾਪ ਪਰਮੈ ਰਗਾਖੈ ਬੈਲ

ਪਗਸਿੰਘ ਰਾਖੇ ਤਾਂ ਕੋ ਕਹਾਂ ਭੀ ਤਹੈ ॥੫॥
 ਤਨ ਕੋ ^{ਗਣ} ਭੂਤ ਰਾਖੇ ^{ਮੰਤ੍ਰ} ਭੂਤ ਕੋ ਬਿਭੂਤ ਰਾਖੇ ॥
 ਟਮੁਖ ਗਲ ਮੁਖ ਜਾ ਕੈ ਯਹੀ ਤਿਹੈ ॥
 ਮਹੁ ਕੋ ਬਾ ਮਰਾਖੇ ਆਗ ਪਰ ਪਾਨੀਰਾ
 ਖੇ ਬਿਖ ਪਰ ਸੁਧਾਰਾਖੇ ਸੇਈ ਜਗਜੀ
 ਤਹੈ ॥ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਦੇਖੈ ਗੁਨਾ ਸੀਸੈ ॥

੫੫

ਕੀਸਾਵਧਾਨੀਸਬਬਾਤਲਾਇਕਪੇਰ ।
 ਖੇਰਾਜਨੀਤਹੈ॥੬॥^{ਫੁਟਾ}ਭਨਿਕ ਸੋਚਿ
 ਨਗਾਛਿਨਕਮਾਂਸ਼ੁਬਾਇਫਿਰੈਪੁੰਕਰ
 ਪਚੈਤਕਰੈਛਾਰਬਾਰਬਨਿਸੈ॥ਕੋਨੇ
^{ਬਨਫੁ} ^{ਨੁਕਰ}
 ਮਾਂਸ਼ੁਬਾਲਕਸੋਬਿਲਦਾਸੁਕਚਖੈ
 ਤੇਦਾਵਪਰੈਉਦਗਦਿਚੁਕੈਨਹੀਰ

ਨਿਯੋਗੈ ਸੀਹੈ ਸੁਦੇ ਦਰਾ ਕੀਜੀ ਕੀ
 ਫਿਰਿ ਤੇ ਹੀਰੇ ^{ਭਲਬਰੀ} ਇਕੁ ਲੀਐ ਨਤੋ ਲੇਜੇ
 ਏ ਮੂਲ ਤੇ ਨਖ ਨਿਯੋਗ ਬਸੁਧਾ ਕੇ
 ਥੀਚ ਜੇ ਬਿਜੈ ਚਾਹੈ ਤੇ ^{ਪ੍ਰਥੀ} ਤੂ ਬੀਰ ਬੈਸੀਤ
 ਰਿਬੈ ਗੀਬ ^{ਫਤੇ} ਯਛੇਟੇ ਨਹੀ ਗਾਨਿਯੋ॥
 ੭੭॥ ਕੀਰਤਿ ਕੇ ਮੂਲ ਦਾਨ ਦੇ ਕਰੈ ਨਿ

੫੬

ਦਿਨ ਦੇ ਬੈਧਗਮ ਕੇ ਮੂਲ ਏਕ ਸਾਚ ਪਾਹਿ
ਚਾਨ ਬੈਧਾ ਬਾਢ ਬੈਧ ਕੇ ਮੂਲ ਏਕ ਉਚੇਰਾ
ਨਗਾਖ ਦੇ ਦੈਜਾਨ ਬੈਧ ਕੇ ਮੂਲ ਏਕ ਭਲੀ
ਬਾਤ ਜਾਨ ਬੈਧਾ ਬਾਧ ਬਹੁ ਬੈਧ ਜਨ ਉਪ ॥
ਧਿ ਮੂਲ ਹਾਸੀ ਦੇ ਵੀ ਦਗਰਿ ਦਕੇ ਮੂਲ
ਏਕ ਆਰਸ ਬਖਾਨ ਬੈਧਾ ਹਾਰ ਬੈਧ ਕੇ ਮੂ

ਲਏ ਕਮਾਤੁਰੀਹੈਰਨਮਾਂਸੁਚਾਤੁਰੀਕੇ
ਮੂਲਏਕਥਾਤਕਹਿਜਾਨਕੈ॥ ੮੧॥ ਕੁਮ
ਤਿਥੈ ਜਸਜਾਇਗਰਬਤੈਲੋਛਜਾਇਕੁ
ਨਾਰਿਤੈਕੁਲਜਾਇਜੋਗਜਾਇਸੰਗਤੈ॥
ਰੁਖਤੈਮਜਾਦਜਾਇਲਗਏਤੇਪੁਤਜਾ
ਇਸੇਚਤੇਸਗਰਜਾਇਸੀਲਤਾਕੁਸੀ

47

ਸੰਗਤੋ। ਕਪਟੇਧਰਮਜਾਇਲੋਭਤੇਬ
ਰਾਈਜਾਇਮਾਂਗਬੇਤੇਮਾਨਜਾਇਪਾਪ
ਜਾਇਗੰਗਤੋ। ਨੀਤਾਬਿਨੁਰਾਜਾ
ਇਕੋਧਤੇਤਪੰਸਮਾਜਾਇਦੇਵੀਦਾਸ
ਰਜਪੂਤੀਜਾਇਮੁਰੇਜੰਗਤੋ। ੮੫
ਮਤਿ ਮਤੰਗਦੇਖਫੈਸਚਤੁਰੰਗਦੇਖ

ਸੀ ਤੇ ਕੋਊ ਜਗਦੇਖ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਦੇਤ ਹੈ ॥ ਗ ੦੫੮
 ਦੇਗ ਛਕੇਟ ਦੇਖ ਸੁਰ ਨ ਕੀਜੇਟ ਦੇਖ ਸੀਪ
 ਤ ਅਟੇਟ ਦੇਖ ਸੁਖ ਮਾਸ ਮੇਤ ਹੈ ॥ ਦੇਵੀ
 ਦਾਸ ਤੋਪੇ ਨਿਪ ਨੀਤ ਨ ਕੀਨੀਤ ਯਹੈ
 ਬੈਗੀਪੇ ਬਚੈ ਗੋਸੇਈ ਸਵਾਧਾਨ ਚੇਤ
 ਹੈ ॥ ਨਾਤੋ ਸੈਸੇ ਸੁਰ ਸੁਗ ਬਾਹਿਦ ਬ ॥

ਤੀਛਿਦਤੇਲਾਛਿਦਦੀਆਹੁੰਕੋਬਆਰ
 ਮਾਰਲੇਤਹੈ॥ ੧੦॥ ਦੇਖੋ ਚਹੁੰਚਿਰਤੇਧ
 ਕਾਇਅੰਧਕਾਰਪੀਠਦੁਰਿਕੀਨੇਅੰਸੇ
 ਭਾਨਕਰਕੈਉਦੋਤਹੈ॥ ਬਾਰਨੀਅਗ
 ਨਦੇਖਗਵਿਕੋਕੁਹਿਰਹੀਕੇਪਲਅੰ
 ਕਹਰਜਗੁਛਾਏਚਿਤਪੈਤਹੈ॥ ਕਬ

ਪ੍ਰਿਥਕਾਸਯਾਅਕਾਸਕੋਦਬਾਇਲੇਤ ੫੬
ਕਬਹੂੰਗਗਨਗਾਜੈਤਿਮਰੋਕੋਗੋਤਰੈ
ਹਰਿਮਾਨੈਤਿਮਰਨਬੈਠਰਹੈਤਿਮ
ਗਰਿਬੈਰਟਾਰੇਕਬਹੂੰਅਸਾਦਧਾਨੋ
ਤਹੈ॥ ੧੧॥ ਏਕ ਰਵਿਉਚੈਛਾਬਿਦੇ
ਰਦਬਜਾਤਤਮਸਬਹੀਉਛਾਹੋਤ

ਗੀਠਗਾਇਓਗਾਇਕੀਗਾਇਕਲੋਕਤਿਮ
ਗਤਿਗਾਇਤਿਮਗਗਿਥਿਨਪੈਬੁਗ
ਨਹੋਇਸੁਥਿਲੋਕਨਸੁਭਾਇਕੀਗਾਉ
ਚੈਸੁਰਬਾਹਰਿਜਗਤਬਾਛੈਬਾਰਾ
ਜੇਜਾਇਵਹਬਾਰਮਹਾਂਪੁਲੈਬਲਾਇ
ਕੀਗੁਲੀਇਕਨਾਇਕੀਹੈਸੋਓਜੇਨ

ਹੇਇਤੋਯਾਬੁਗਿਬਹੁਨਾਇਕੀਤੋਨੀਕੀ
 ਨਿਰਨਾਇਕੀ॥ ੧੨॥ ਦਲਵ ਕੇਮਾਸ
 ਮੇਦਲੈਕੈਮਧਸੁਦਨਨੈਮੇਦਨੀਬਲ
 ਈਐਮੇਬੇਦਨਮੇਗਾਯੋਹੈਐਸੀਪ
 ਦਿਨਾਇਧਕੇਭੁਚਕਹੈਰੂਪਸਬਜਸਮੈ
 ਸੁਦਖਾਹਿਤੋਹੀਮਨਭਾਯੋਹੈਰੂਪ

੬੦

ਤਿਕਹਾਇਜਾਹਿਦੇਖਤਹੀਦੇਵੀਸੁਅੰਨੀ
 ਤਛੁਟਜਾਇਸੇਈਆਈਪੁਤਜਾਯੇਹੈ॥ਅ॥
 ਰਕੈਹਥਾਹਨੀਵਨਾਰਿਕੀਨਦੀਨਦੁਖ
 ਸਾਹਿਬਤੈਸੇਈਪਰਮੇਸੁਰਬਨਾਯੇਹੈ॥
 ੧੩॥ ਗੁਨਦਿਤਬਿਸੈਦਾਬਿਚਾਰਸਬ
 ਕਾਮਕਰੈਮੁਰਖਨਮਾਨੈਨਾਹਿਕਛੁਕ

ਸਿਖਾਨਹੈ॥ ਮੂਫਾਨਿਪਸੇਈਅਜਾਪਜਾ
 ਮਾਰਖਾਯੋਰਾਹੈਤਕੋਏਕਥਾਰਹੀਤੋਤਿ
 ਪਤਨਿਦਾਨਹੈ॥ ਦੇਵੀਦਾਸਕਹੈਰੂਪਖਾ
 ਲਤਹੈਪੋਖਦੈਕੈਅਜਾਪਜਾਬ੍ਰਿਧੈਤੋਸੇ
 ਜਾਨਤਸੁਜਾਨਹੈ॥ ਅਸਿਖਸੇਦਧਸੇ
 ਅਪਾਵੈਕੋਓਥਾਰਤਾਂਤੇਰਾਜਨਕੋਖਾ

੬੧

ਲਬੇ ਪੁਜਾ ਅਜਾ ਸਮਾਨ ਹੋ ॥ ੧੫ ॥ ਦਿਲੁ ਤੁ

ਮਿਟਾਈ ਤਾਂ ਸੋ ਲਪਟੇ ਹੋ ਲੇ ਗਤਾਂ ਤੇ ਦੇ ਲ

ਤਰੀ ਮਾਖੀ ਤਿਨੈ ਕਹਾ ਲੇ ਉਠਾਵੈ ਗੋ ॥

ਇਤੀ ਤੋ ਕੋ ਥੋ ਗਿਯਾਂ ਕੋ ਠਾਕੁ ਰਹਾਵੈ ਯ ॥

ਮੇ ਬਾਟੇ ਹੋ ਸਬਨ ਕੋ ਬਟ ਸਾਹਤੁ ਹੁੰ ਪਾਵੈ

ਗੋ ॥ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਯਾਂ ਹਿ ਬਿਨ ਬਾਟ ਖਾਯੋ

ਚਹੀਸੀ ਤੋ ਦਾਂਤ ਨ ਤੁਹਾ ਦੇ ਗੋ ਕੋ ਗਾਲਨ ६੨
ਫਰਾ ਦੇ ਗੋ ਮਾਯਾ ਯਹ ਮਿਸਰੀ ਤੋ ਕਾ
ਲਪੀ ਕੋ ਕਸਾ ਯਹਿ ਬਾਂਦੋ ਰਖਾ ਯੋਰ
ਹੈ ਤਲੇਈ ਕਹਾ ਦੇ ਗੋ ॥ ੧੫ ॥ ਯਾਹ ਦੇ ਗੋ ॥
ਮਾਨ ਕਰੈ ਦਾਰਿ ਫੀਰੈ ਸੇ ਦੇ ਘਰੈ ਸੁਖੀ
ਐਰੇ ਅਨੁਸਰੈ ਐਸੇ ਮੁਢ ਐਰੇ ਹੋਂਗਾ ॥

ਨੀਰੈਪ੍ਰਪਚਰਾਚੈਸੀਸਾਗੀਗਨੈਨਪਾਂ
ਚੈਰਾਜਾਪ੍ਰੇਕ੍ਰਿਪਨਤਾਕੈਸੁਮਾਸਿਰਮੈ
ਰਹੈਗਨਕਾਕਰੂਪਧਨਵਾਨਪ੍ਰੇਫਕੀ
ਰਘਰਬਾਧਕੈਸਿਥਲਤਯੋਗਤਾਦਿ
ਨਜੇਰਹੈਜਗਮੇਜੈਬਸੀਐਤੈਹਸੀ
ਐਨਕੇਉਦੇਵੀਹਸੀਐਸੀਚਰੈਤੈਯਤ

ਹਸ ਬੇਕੀ ਠੋਰ ਹੈ। ੧੬। ਸਦੈ ਯਾ ਸੀਗ

੬੩

ਲਿਯੋ ਚਤੁਰੰਗ ਚੰਗੁ ਫਕੇਟ ਨਿਵਾਸ

ਸਬੈ ਬਿਧਿ ਜੇਠਿ ਕਿ ਸਾਵਾਸ ਹਥਾ

ਰਤ ਰੋਦ ਦਕਾ ਅਰ ਸੂਰਮੇ ਪਾਟ ਨਕੋਰਿ

ਅਸਾਇ ਪਰੈ ਨਹੀ ਗੀਰਉ ਪੌਦ ਵਜੈ ਲੋ

ਬਿਖਾਰ ਬਲੀ ਜਰ ਬੇਠਿ ਤੈਲ ਗਰੁਲ

ਕੋਪਾਬਰਕੋਸੁਪਹਾਰਪਹਾਰਬਰਾਬ
 ਰਦੇਓ॥ ੧੭॥ ਉੱਜਲ ਸੁੱਧਸਾਚਿਕਨ
 ਸੁੰਦਰਚਿਤਲਹੋਇੰਪੁਨਿਰੂਪਗਾਬੈਸ਼
 ਲਅੰਗਰੁਲੈ^{ਨਹੀ}ਥਲਕੇਸਬਕੀਸਹੈਰੇਸ^{ਰਾਹੀ}
 ਰਹੈਮਨੋਪੁਪਗਾਆਇਪਰੈਜੁਤੁਲੀ
 ਰਬੁਗੀਸੋਈਲੇਇਚਫਾਇਸਬੈਸਿਰ

ਊਪਾਗਿ। ਇਕਕਾਬਿੰਤਕਹੋਦੇਵੀਦਾਸਾਬੇ

੬੪

ਚਾਰਹੁਬੀਭੁਪਧਾਨਦੁਹੁਪਗ। ੧੮ ਕਥਿ

ਤੁ। ਅੰ^{ਸਮੇਂ}ਸਰਸੈ^{ਮਿਲੀ}ਸਨੀਆਛੀਦਛਨਕੀ

ਛਬਿਲਿਯੈਨੁਗਤਿਸੈਜਟੀਜਕੋਅਗਿ

ਅਵਦਾਂਤਹੈ। ਸਾਚਹੀਸੈਸਨੀਅਨੁਹਾ

ਹਸੈਮਿਲੀ। ਬਿਚਾਰੈਪਰਨਾਮਨੀਕੀ

ਮੀਠੀਸ਼ੇਤਾਅਵਧਾਤਹੈ॥ ਅੱਖਰਨਥੇ
ਰੀਐਅਰਥਕਰਿਮਹਾਂਬਡੀਐਰਕੋਹੈ
ਹਿਤਜਾਕੇਸੁਨੇਦੁਖਜਾਤਹੈ॥ ਦੇਵਕੀ
ਸੀਬਾਨੀਬਾਤੈਕਹਾਵਤਦੇਵੀਦਾਸਅੰ
ਰਭਾਂਤਿਭਾਂਤਿਨਿਕੀਬਾਤਹੀਸੁਹਾਤਹੈ॥
੧੯॥ ਕਥਿੰਤੁ॥ ਸਰਦਕੀਚਾਂਦਨੀਸੇ

ਉਸਰੇਅਸੇਲਸੁਰੁਸੀਦਰਸੁਕਿਤਨਦ
ਰਾਇਦੁਰਵੇਕਹੈ॥ ਬਡੇਗੁਨਵਿਤਦੇਵੀਦੇ
ਪੇਅਨਮੋਹਿਲੇਤਪਯਨਿਪਸੈਪੂਰੇਤੇਸੁ
ਢਾਰਢਰਬੇਕਹੈ॥ ਕਾਹੂਏਕਕੂਰਕੀਕੁ
ਰਾਈਕਰਿਟੂਟਗਾਏਫੇਰਮੂਢਜੇਰਿਓ
ਚਾਹੈਵੈਨਜਰਬੇਕਹੈ॥ ਅੀਤਨਕੇਅਨ

੬੫

ਮੇਤੀਫਾਟੂਕਦੈਰੁਏਸੁਲਾਖਦੈਕੈਜੋਰ
ਕਹਾਂਵੈਨਜੁਰਬੇਕਹੈ॥ ੨੦॥ ਕਥਿਤੁ॥
ਭਲੇਬੁਰੇਮਾਨਸਕੋਪਟਤੋਰੇਦੇਵੀਦਾਸ
ਭਾਂਤਭਾਂਤਕੀਯੋਈਖਤਊਰਸਦੇਤਹੈ॥
ਬਪਆਪਕੋਛਿਲਾਇਖੰਡਖੰਡਹੈਪਿ
ਲਾਇਮਾਰਖਾਇਪਰਨਾਮਰਸਕੋਨਿ

ਕੇਤਹੈ॥ ਅਬਸੁਨੇਸਨੁਪਨੇਟੁਲਫਾ
ਲਮਸਤੁਭਯੇਜਰਤੈਕਟਾਇਪਕੋਪ
ਨੀਮੇਅਚੇਤੁਹੈ॥ ਆਪਕੋਸਗਾਇਨਿ
ਜਚਾਂਅਉਖਗਾਇਪੁਨਿਕਹੈਦੇਵੀਦਾ
ਸਪਰਬੰਧਨਸੇਰੇਤਹੈ॥ ੨੧॥ ਭਲੇਬੁ
ਰੇਮਾਨਸਕੋਪਟਤੋਰੇਦੇਵੀਦਾਸਦਰਜੀ

੬੬

ਕੀਸੁਈਹਿਅਕੇਲੀਕਹਿਦੇਤਹੈ॥ਪੇੜੋ
ਐਰਅਬਰਕੈਗੁਨਮਾਂਹਿਛੇਦਪਾਰੈ
ਆਪਗੁਨਹੀਨਿਭਾਂਸੈਕਹੈਨੇਤਨੇਤਹੈ
॥ਅਬਸੁਨੇਦੂਜੈਐਰਆਛੇਰੇਰੇਕੀਭ
ਲਾਈਵਹਰੈਲਤੇਚਲਾਈਪਰਗੁਨ
ਸੇਸਮੇਤਹੈ॥ਗੁਗੁਦੁਦਰਦਰਜੇ

ਏਛਿਦਪਾਰੈਵਹਤੇਈਯਹਚਿਰਕਰਿਪੁ
 ਰਪੁਰਲੇਤੁਰੈ॥ ੨੨॥ ਕੁਵਾਮਾਭੁ ਮੇਰੁਕ
 ਸੋਮਲਦੈਰਹਯੇਤੁਹਾਂਆਯੇਹਿਸਚਿਤੁ
 ਦੇਖਨੀਚੇਕੁਪਪਾਨੀਯੈ॥ ਬੈਠੇਓਪਕੰ
 ਠਬੈਲਯੇਮਰੇਰਸੇਮੇਰੁਕਤੁਕਹੈਰੇਰੇਰ
 ਜਹਿਸਤੋਰੇਪੁਰਜਾਨੀਯੈ॥ ਮਾਨਸਰਕੇ

੬੭

ਕੁ
=

ਤੇਬਡੇਮੋਫਲਾਂਗਹੁੰਤੇਬਡੇਮੋਰੇਘਰਹੁੰਤੇ
ਬਡੇਬੂਠਕੈਸੇਜਾਨੀਯੋ॥ਜਾਂਜੀਵਕੀਜ
ਹਾਂਲੈਪਹੁਚਨਾਹੀਦੇਵੀਦਾਸਤਾਕੈਬੁ
ਰੇਮਨਮਾਂਹਿਤਨਕਨਮਾਨੀਯੋ॥੨੩॥

ਮਾਂਬੋਬਨੋਮੁਹਬਨੋਮੁਛਬਨੀਪੁਛ
ਬਨੀਲਾਂਘਵਬਨੋਰੈਪੁਨਿਬਾਂਘਸ

ਮਤੁਲਕੋਰਿਗੋਚੰਗੋਅੰਗਬਨਯੋਲਕ ੬੮
ਬਨਯੋਪੰਜਾਬਨਯੋਕ੍ਰਿਤਮਸਥਾਰਮੁਹਿ
ਸਿੰਘੀਕੇਸੁਲਕੋਗੁੰਜਬੇਰੀਬੇਰਮੇ
ਨਗਹਿਬੈਠਯੋਦੇਵੀਦਾਸਦੈਸੇਈਸੁਭਾ
ਵਕੁਦਫਲਫਲਕੋਕ੍ਰਿਜਰਕੇਕ੍ਰਿ
ਕੁਹਿਬਿਦਾਰਬੇਰੀਬੇਰਕੈਸੇਕੁਕਰਥੇ

ਸਿਰ

ਨਿਬਹੈਗੋਸ੍ਰੰਗਸਾਰਦੁਲਕੋ॥ ੨੪੭॥

ਲੋਚਨ ਚਰਨਚੈਚਰੇਖ ਕਰਚੈਖੈਰਗਦੇ

ਦੀਦਸਉਪਰਿਤੇਉਜਰੇਉਹੋਰਹੈ॥ ਨੀ

ਗੀਕਰਿਨਾਰਿਖੈਠੁਐਮੇਨਅਭਿਮਾਨ

ਗਹਿਧੈਂਡੁਕਮਰਾਲਕੀਸੀਚਾਲਪ

ਗਫੇਰਹੈ॥ ਮੇਸੀਭਗਤਿਧੈਪਤੋਰਿਹੀ

ਯੇਆਵਿਰੋਧਪੁਨਿਸਕਲਨਕਲਦੇਖਿ
 ਹਿਸਕਹਿਟੇਰਹੈ॥ ਏਕਬੇਰਤਾਈਜੁਕੋਉ
 ਪੀਰਆਨਮਿਲਯੋਤਬਯੋਰੇਬਕਾਬੀ
 ਰਛੀਰਨੀਰਕਯੋਨਬੇਰਹੈ॥ ^{ਥਗਲ} **੨੫** ^ਅ
 ਸਾਵਯੋਨਿਪਜਯੋਸਾਵਨਯੋਲਹਿਲ
 ਹਾਨੇਭਾਦੇਫਲਿਗਫਾਨੇਲਪਟਾਭਰਾਭ

੬੮

ਗੀ। ਭੁ। ਹ। ਕੇ। ਕ। ਲ। ਗ। ਤ। ਮੇ। ਫੁ। ਲ। ਫ। ਲ। ਮ।
ਸਤ। ਭ। ਯੇ। ਬ। ਟ। ਮੇਂ। ਚ। ਲ। ਈ। ਹੇਂ। ਸ। ਗ। ਈ। ਕੀ।
ਖ। ਰ। ਖ। ਗੀ। ਬ। ਟ। ਕ। ਹੈਂ। ਪ। ਰ। ਹੈਂ। ਤਿ। ਹ। ਰੇਂ। ਮੇਂ।
ਧੈਂ। ਮ। ਯ। ਕ। ਰੇਂ। ਆ। ਗ। ਹ। ਨ। ਬ। ਯ। ਹ। ਧੈਂ। ਹੈਂ। ਮੇਂ।
ਸੀ। ਹੈਂ। ਪ। ਰ। ਖ। ਗੀ। ਦੇ। ਵੀ। ਦ। ਸ। ਦੇ। ਵ। ਉਂ। ਟੇਂ। ਦੰ।
ਤ। ਕ। ਫ। ਰ। ਯੇਂ। ਵ। ਹ। ਭੁ। ਏਂ। ਨ। ਯੇਂ। ਭਿੰਡ। ਕ।

ਰੈਬਰਸੇਬਰਾਬਰੀ। ੨੬। ਕਿਰਪਾਇ
 ਪਕੋਤੁਮਤਿਬਰੇਮੇਹੁਜੇਬਟਭਏਤਬਰ
 ਹੇਕੋਨਸਾਖਾਏਕਟਕਹੈ। ਸਾਖਾਜੈਬ
 ਛਾਈਤਬਟੁਲੈਐਸੇਕਾਹੇਕਾਜੈਨਏਹੇ
 ਤੇਸਹੇਦੇਵੀਦਾਸਕੇਉਜੈਕਹੈ। ਤਰਕੇ
 ਸੁਭਾਵਬਰੇਸੇਉਸੇਧਾਰਨਕਰੇਨਾਤੇਧ

੨੦

ਰੁਤੁਰੇਖੇ ਦੁਲੀਏ ਸੁਕਹੈ। ਸੁਰਪਾਤ
 ਜਟਾਅਰੁਟੇ ਕਸਤਚਫੇ ਕੋਜੁ ਬਾਟ ਮੇਰੇ
 ਬਟਯਹਰਾਵਗੀਏ ਚੁਕਹੈ। ੨੭੭ ਸੁਰ
 ਸੋ ਸੋ ਜੋ ਸੋ ਸੁਧਾ ਕਰ ਸੋ ਸੁਕ ਸੋ ਸਮੀਰ
 ਸੋ ਸਹਾਈ ਜਾ ਕੈ ਪਾਸ ਅਨੁਸਰਹੈ। ਅ
 ਨੁਚਰਚਾ ਤਿਕਸੇ ਬਗਲਾ ਸੇ ਜਾਤਿਕ

ਸੰਤੁਰਸੇ ਰੁਲਾਈ ਕਰੇ ਕੇ ਸੇ ਪਰਹਰੈ॥
 ਰਾਖੀ ਸੇ ਹਿਰਨ ਸੇ ਰੇ ਪਾਨੀ ਕੇ ਸੇ ਅੰਗ
 ਜਾ ਕੇ ਬਨ ਕੇ ਬਿਰੰਗ ਸੇ ਪੈ ਜਾ ਕੀ ਢਿਗ
 ਪਰਹੈ॥ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਅੰਗ ਸੇ ਬਰਬਾਰਹ
 ਸੇ ਬਾਰਹੇ ਇਕ ਰੇ ਪੈ ਬਿਚਾਰਤਾ ਕੇ ਬੈ
 ਰੀ ਕਹਾਂ ਕਰਹੈ॥ ੨੮॥ ਬਿਨ ਕਰੈ ਸਬ

੭੧

ਜਾਨੈ ਸਾਸਨਾ ਸਿਰ ਪੇਸਾਨੈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਭੀ
ਰਭਾਨੈ ਮਨ ਭਾਈ ਅਤੁਹੈ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੋਨ
ਆਨੈ ਥੋਰੇ ਹੀ ਰਹੈ ਆਪਾਨੈ ਧਨੀ ਕਾ ਸੇ
ਪਾਨ ਦੇਈ ਜਸੁ ਗਾਈ ਅਤੁਹੈ। ਨਿਰੁਰ
ਮੇਰੁ ਰਾਖੇ ਰੁਮੈ ਨਿਰੁਰੁ ਹੋਤ ਲਾਜ ਸੇ
ਲਪੇ ਰੋਹੈ ਬੀਦਛਾਈ ਅਤੁਹੈ। ਪਪਰੀ

ਘਗੀਅਰਜੀਤੋਹੋਇਕਰੋਬਰਜੀਤਐਸੇ

੧੨

ਚਾਕਰਤੋਪੂਰੇਪੰਨਪਾਈਅਤੁਹੈ। ੨੯

ਪਾਨਸਮ ਰਾਖੇਤਾਕੋਸੁਖਅਭਿਲਾਖੇ

ਆਛੈਬੈਨਭਾਖੇਸਦਾਵੇਈਤੋਸਰਾਹਿ

ਯੋਗਚਿਤਹਿਤਪਾਗੇਕਹੇਕਾਹੂਕੇਨਲਾ

ਗੇਪੀਰਖਰੈਗ੍ਰਿਰਭਾਗੈਜੇਦਖਨੁਉਰ

ਬਾਹਿਯੋ। ਵਹੁਰੁ ਫੈਤ ਕਸੀਰਹੁ ਸੇਰੁ ਫੈਦੇ
ਸਲਾਵਤ ਨਸ਼ੁ ਫੈਦੁ ਖਪਰੈ ਤੈ ਸੇ ਤੈ ਨਿਥਾ
ਹਿ ਯੋ। ਹਿਰੁ ਆਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਐ ਪ੍ਰਤੀਤਿ
ਏ ਕਰਸ ਐ ਸੇ ਚਾਕਰ ਕੇ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਐ
ਸੇ ਪ੍ਰਚਾਰਿਯੋ। ੩੦। ਸਦਾ ਚਾਰਲੀ
ਨਸਬ ਬਾਹੁ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਚੀ ਨ ਪਾਂਚੈ ਕ

ਰਦੀਨਹੀਨਕਬਹੂਨਭਾਖਯੋਹੈ। ਕੁਲਕੇ

੭੩

ਕੁਲੀਨਕਪਟੀਨਆਲਸੀਨਜਿਨਦੇਵੀ

ਦਾਸਲੋਕਪਰਲੋਕਆਭਿਲਾਖਯੋਹੈ।

ਐਸੇਪੁਰੇਪੁੰਨਜਨਮਿਲੇਹੈਜਗਹਿਚਾਕੁਰ

ਜੇਸਾਂਕੁਰੇਮੇਸੂਰਲੋਕਬੇਦਯਹਭਾਖਯੋ

ਹੈ। ਸਾਹਿਬਾਕਿਤੇਕੁਰੇਹੈਕੇਤੇਸਨਮਾ

ਨਕੈਹੈ ਮਾਨ ਕੇ ਬਦਲੇ ਉਨ ਪਾਨ ਕਰਹਾ
ਖੁਯੋਹੈ। ੩੧॥ ਚਾਤੁਰ ਸੋਊ ਪਰਿਖੁ ਸਾਮ
ਤਕਰਤਹੈ ਜੇ ਮੁਹਿ ਪਰ ਪੀਛੇ ਹੁੰਚ ਚਾਇ
ਨਕੈ ਆਗੋਹੈ। ਸਿੰਧ ਦਕੇ ਸਾਥੀ ਸਮਾਰ
ਮਖ ਸੁਦੀ ਕੇ ਹੁਸਮਾਰ ਲੈ ਬੇਕੋ ਹਸਮਾਰ
ਜੈ ਸੇ ਚਾਕਰੀ ਕੇ ਬਾਟਹੈ। ਹਿਤ ਕੋ ਨਮਾ

ਨੈਏ ਕਰੂਰੈ ਰੂਰਜ ਨੈਸੇਈ ਗਰਜ ਅਰ

੭੪

ਜਠਾਨੈ ਤਿਨ ਬਿਨਾ ਹੀ ਸਰੈ। ਦੇਵੀ ਦਾਸ

ਸੀਰੇ ਪੇਟ ਸੇਵਕ ਨ ਬੀਚ ਸੇਧ ਅੰਧ ਸੇਨ

ਅਲੁਟਾ ਦੇਸ ਦਾਇਰੈ ਬਿਦਾ ਕਰੈ। ੩

੨। ਦੁਬਰੇ ਸੇਆਵੈ ਰੂਪੇ ਕਾਮ ਕੋ ਬਿਲ

ਬਿਲਾਵੈ ਜਿਨ ਹੀ ਲਗਾਵੈ ਹਮ ਸੇ

40
ਈਕਰੈਜੋਕਹੈ। ਸਾਹਿਬਨੇਰੂਖੇਜਾਨਦੁ
ਰਬਲਕੀਦਖਾਆਨਮੇਲਦੀਪਖ
ਲਪਹਿਕਹੂੰਜੋਅੰਟੇਕਹੈ। ਜਹਾਂਮੁੰਦੇ
ਘਾਲੋਤਹਾਂਗਿਲਗਏਸਰਬੀਸਮ
ਤੇਗਏਪਲਮਾਂਹਿਕਯੋਨਸੁਨੈਕੋਕਹੈ
। ਵੇਰਦਹਲੀਜੈਤਬਕਾਮਾਏਦੇ

ਵੀ ਦਾਸ ਕਹੀਏ ਬਿਚਾਰੇ ਧੀ ਚਾਕਰ
 ਕਿਜੇ ਕਹੈ। **ਬੁਝਾਹਿਤ ਕਾਠੀ** ਦੇ ਕੈ ਦਸੈ
 ਦਾਇ ਨਿਜ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਹਿਤ ਕੀ ਨ ਕਹੈ
 ਤੇ ਹਿਤੁ ਪੁਨੇ ਮੇ ਖਾਮੀਏ। **ਦੈ ਸੇ ਸਤੁ ਸੇ**
 ਦਕੀਸੁ ਬੁਝਾਧਿ ਨ ਕੀਹ ਦਕੀਜੇ ਸੁਨੈ ਨਾ
 ਹਿਦੇ ਵੀ ਦਾਸ ਸੇ ਤੇ ਸਤੁ ਸੁਆਮੀਏ। ਅੰ

ਤੀਰੋਇ ਨਿਤਕੋਕਰਹਯਾਅਰੁਗਜਾਹੋਇ
 ਸਾਰਕੋਗਹਯਾਤੋਤੋਜੋਰਾਵਹਨਾਮੀਹੋ
 ॥ ਨਾਤਰਨਿਪਾਤਿਬਿਪਗੀਤਿਹੀਕੋ
 ਗਾਮੀਅਰੁਮੰਤੀਨਿਸਚੈਵਹਨਰਕ
 ਹੀਕੋਗਾਮੀਹੈ॥ ੩੪॥ ਬਾਤਨ ਬਹਨ
 ਹਾਰਬਿਤਕੇਲਹਨਹਾਰਅਤਿਰਿਖੈ॥

ਦੁਹਾਉਦੁਵੇ

ਰੇਸ਼ੈਰਊਪਰਿਤੇਗੋਰੇਠਾਂ। ਨਾਨਿਏਉਨੈ ੭੬
ਬੋਗੇਦਨਕੇਹਨਹਾਰਦੈਕਰਿਕੁਮੀਕੁਸੁੰ
ਮੀਸੀਕਟਮੇਬੋਰੇਠਾਂ। ਨਾਹਿਨੈਅਨੀਤ
ਕੇਸਹਨਹਾਰਹਮਤੁਗੀਪੈਰਕੈਹਨਹਾਰ
ਰਵਾਬਨਹੈਰੇਰੇਠਾਂ। ^{ਦੁਹ}ਰਾਸਨਕੋਚੇਤਕੇ
ਕਾਹਨਹਾਰਮੁਨੇਪਰਵੇਦੀਦਾਸਹਿਤ

੭੬

੦

ਕੀਕਹਨਹਾਰਬੇਰੇਹੀ। **੩੫॥** **ਏਕਪ**
ਉਪੇਰਮੇਲਗਾਇਲੀਨੋਲਪਟਨੇਦੂ
ਜੈਪਾਂਉਠਾਂਹੋਮੁਖਮਹਾਂਮੋਨਹੈਰਹੀ
॥ ਨਾਹੀਨਿਦਾਇਕਿਠੈਰਕਰਖੇ
ਟਚੈਚਪੀਠਮੇਦੁਰਾਇਰਾਖੀਰੂਪਜ
ਤਨਕਹੀ॥ ਹਲਭੈਹਲਭੈਮੇਟਿਸੁ

ਸਬਾਉਰੋਕਰਾਖੀਆਂਖਨਮੇਨੀਉਦੰ ੧੭
 ਭਕਾਂਖੇਜਾਤਹੈਸਹਯੋਛੇਟੀਛੇਟੀਆ
 ਛੁਗੀਨਛਲਬੋਕੇਦੇਵੀਦਾਸਦੇਖਯੋ
 ਬਗੁਲਾਯਹਪਘਲਾਸੇਹੈਰਹਯੋ॥
 ੩੬॥ਸਦੈਯਾ॥ ਅੀਨਜਯੋਨਾਇਫਨੀ
 ਜਯੋਕੁਖੇਪੀਨਮੇਖਜਯੋਪੰਡਾਅਹਾਰਬ

ਬਕਲੀ

ਛਾਵੈ। ਚਾਤਿ ਕਸੇ ਜਲ ਹੀ ਨ ਰਹੈ ਨਿਤ
ਨੇਰ ਨ ਜੇ ਗਿਰ ਬਜੇ ਰਬ ਸਾਵੈ।
ਖਾਕ ਮੇਲੇ ਟੁਠੈ ਖਰ ਜੇ ਅਰਧਾ
ਨਧਰੈ ਬਕ ਜੇ ਕਹਾਂ ਪਾਵੈ। ਦੇਵੀ ਦਾਸ
ਕਹੈ ਯੈ ਸੁਜਾਨ ਸੁਨੇ ਸੁਦਿ ਖਾਲੇ ਕਿਯੈ
ਕਛੁ ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ। ੩੭॥ ਕਬਿਭਾ॥

ਖੰਚਨੁਪਤੀਤਿਸਾਚਸਾਚਕੇਸਸੀਪਰ

੭੮

ਰਿਸਾਚਹੀਤੇਦੇਵਮਨਬਾਂਛਤਕਰਤ

ਹੈ। ਸਾਚਹੀਤੇਭੁਗਤਿਮੁਕਤਿਸਬ

ਸਾਚਹੀਤੇਦੇਖੋਦਿੱਬਦੇਤਪਾਨੀਅਗ

ਨਬਰਤਹੈ। ਸਿੰਘਸਾਧਸੰਕਟਨਬੇ

ਹੈ। ਤਾਂਘੋਸਾਚਨਗਮੋਸਾਚਹੈਰਿਸੀ

ਕਦੇਹਧੀਰਜਧਰਤਹੀ॥ਦੇਵੀਦਾਸਮ
ਨਸਾਰੇਦੇਵਅਨਕੁਲਹੀਇਐਧਰ
ਮਮੂਲਜਹਾਂਸਾਰਆਚਰਤਹੀ॥੨੮
।।ਭੂਠਤੇਸਕਲਨੇਮਧਰਮਪਸਪੁੰਡ
ਹਾਨਭੂਠਤੇਸੀਸਾਰਦੁਖਸਿੰਧਐਲਿ
ਅਤਹੀ॥ਭੂਠਗਾਂਭੂਠਾਂਧਿਜਹਾਜਾ

ਇਤਹਾਂਨਾਵਸੁਠੈਸੁਠੈਕੀਸੀਗਾਤਿਕਿ ੭੯
ਯੇਅਨਭੋਲਿਅਤੁਹੈ। ਸੁਠਲੈਕੈਸਭੁ
ਮਾਂਸੁਸੁਠੀਸਾਖਭੁਰੈਤਾਕੇਪਿਤ੍ਰਨਿਕੋ
ਨਰਕਕਿਵਾਰਯੋਲਿਅਤੁਹੈ। ਦੇਵੀਦ
ਸਕਹੈਤੀਨਤਾਪਆਪਦੋਕੇਮੂਲਮ
ਹਾਂਦੁਖਸੁਲਯਹਾਂਦੁਨਯੋਲਿਅਤੁਹੈ

॥ ੨੯ ॥ ਜੋ ਕਹੁ ਬਿਧਾਤਾ ਤੇ ਗਲਿ ਖੰਡ
ਹੈ ਲਿਲਾਟ ਪਾਟ ਤਾਂ ਹੀ ਪਰਆ ਪੱਲੇ
ਅਮਲ ਆਪ ਕਰ ਲੈ ॥ ਸ਼ੈਲੇ ਕੇ ਸੁਮੇ
ਰਭਾਵੈ ਮਾਰਦਾਰ ਮਾਂਹਿ ਜਾਇਦਈ
ਘਟੈ ਨਾਹਿ ਯਹ ਨਿਸਚੈ ਮੇਧਰ ਲੈ ॥
ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਹੈ ਜੋ ਈਹੋ ਨਹ ਰਸੈ ਈਹੈ

ਹੈਮਨਮੇਸ਼ੋਤੋਖਰੈਨਦਿਨਅਨੁਸਰਲੈ

੮੦

ਅੰਗੀਕਰ

ਅਬਾਪੀਸਰਸਰਤਾਤੁਰੇਹੈਸਾਤਸਾਗ

ਰਖੇਤੁਤੇਏਰੇਬਾਸਨਸਮਾਨਪਾਨੀਤ

ਤਾਂਤ

ਰਲੈ॥ ੪੦॥ ਪੁਰੇ ਕੁਲਜਨਮਾਨਿਰੋਗ

ਉਤਮ

ਪੁੰਸਗੀਰਘਰਬੈਰੁਵਾਬਿਸਾਲਸੁਰਸ

ਗੀਰ

ਗੀਤੀਰਧਾਮਹੈਸਾਹਸੀਸਪੁਤੁਸਖ

ਧਨ

ਧੀਰਜ

ਦਾਖਕਕੁਟਿਬਘਰਪਤਿਬਿਤਨਾਰਿ
ਯਹਪੁਰੇਖਨਕਾਮਹੈਰਾਮਜੁਕੀਭ
ਗਤਿਸਕਤਿਦਿਨਦੇਈਹੀਕੀਚਕ
ਰਹੁਕਮਕਾਗੀਜਾਕੇਜਸੁਨਾਮਹੈਦੇ
ਈਦਾਸਏਤੇਗੁਨਪਾਈਯੇਜਗਤਮੈ
ਤੈਸਨਾਸੀਰਮੁਕਤਿਹੁਕੋਦਾਰਿਤੇਪੁਨ

੮

ਮੁਹਿ ॥ ੪੧ ॥ ਛੋਟੇ ਪਰਜਨ ਮਕੋਠੇ ਰਬਾਸ ੮੧

ਦੇਵੀ ਦਾਸੋਰੇ ਗਲ ਸਗੀ ਗਦਿ ਨ ਦੁਖ ਸੋ

ਕੁਰਤ ਹੈ ॥ ਦੁਖ ਦਾ ਤਾ ਪੁਤ ਤੂਤ ਕੁਟੰਬ

ਬਿਤੀਤ

ਕਲ ਹਕੀਖਾਂ ਨ ਕਰ ਕਸਾ ਨ ਰਨੈ ਨਦੇ

ਕਲ ਕਲੀ

ਖਤ ਜਗਤ ਹੈ ॥ ਪਗਾਧੀ ਨੀਵ ਨਾਮ

ਕਾਸੋ ਕਪੂਰਿ ਕਯੋ ਪੁਰਖੁ ਹੈਂ ਹਰੇ

ਦੇਉਹਰਤਪਰਤਹੈ। ਅੰਮੇਸੋਕੋਜਨਮਦੇਖੋ
ਜਗਮਾਂਸ੍ਰਮੇਰੇਜਾਨੇਜਮਕੇਨਰਕਵਾਸੀ
ਸਾਹਿਬੀਕਰਤੁਹੈ। ੪੨॥ ਲਾਜ ਕੇਸੋਜ
ਢਕਹੈ। ਬਿਤੀਕੋਕਪਟੀਕਹੈ। ਸੁਚਿਸੋਕ
ਹਤਇਨਜੈਸੇਦੁਲੀਨੇਹੈ। ਸੁਰਸੇਨਿ
ਠਰਕਹੈ। ਮਿਦਝੇਲੈਦੀਨਕਹੈ। ਬਕਤਸੇ

ਸੁਖ ਰਮੁ ਰਖ ਦੇਸ ਦੀ ਨੇਹੈ ॥ ਕੇਮਲ ਸੇਕ
 ਹੈ ਮਤਿ ਹੀ ਨਾਛਿ ਮਦਿ ਤਸੇ ਕਹੈ ਅਸ ਮਰਥ
 ਯਹ ਕੈ ਸੇ ਰਖ ਭੀ ਨੇਹੈ ॥ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਹੈ
 ਮੇਸੇ ਕੈ ਨਹੈ ਜਾਇਨੁ ਮੂਰਖ ਦੁਰਜਨ ਨਿਕ
 ਰਜਾਹਿ ਅੰਕਤ ਨ ਕੀਨੇਹੈ ॥ ੪੩ ॥ ਮੇਨੇ
 ਫਰਹੈ ਤੇ ਸੁਭਾ ਮੇਸਟਨ ਮਪਾਵੈ ਬੋਲੈ
 ਬਾਰ ਬਾਰ ਤੇ ਲਵ ਰਸ ਗਇਕਹੈ ॥ ੪੪ ॥

੫

ਗਜਾਇ ਬੈਠੇ ਕਹੈ ਫੀਫੁਰ ਬੈਠੇ ਕਹੈ ॥
ਪ੍ਰਗਲਭਤ ਗੰਧੈ ਸੀਭਾਂਤਿ ਕਰ ਕੇ ਰਹੈ
ਮੁਖ ॥ ਫੁਲ ਮਾਕਰ ਰਹੈ ਤੇ ਫੁਲ ਸਮਾ ਰਕ
ਹੈ ਸਬ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰੈ ਕਹੈ ਨੀਚ
ਕੇਲਖ ਨਹੈ ॥ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਹੈ ਜੇ
ਪਰਾਏ ਭਏ ਚਾਕਰ ਰਹੈ ਤੇ ਬਿਚਾਰ
ਰਹੈ ਰਹੈ ਕੇ ਨ ਭਾਂਤਿ ਸੁਖ ਕੇਲ

ਮੁਹੰ। ੪੪। ਬਡੇ ਨਿਕੇ ਸੀਸ ਤੇ ਤਨ ਕਤ

੮੩

ਨੂਕਾ ਲੇਤ ਤਾਂ ਹੀ ਬੇਰਤਾਂ ਸੋ ਬਾਂਧੇ ਬਡੇ

ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੇ ਪਨੇ। ਸਾਧਯਾ ਨੁਭਏ ਜਨਮ

ਅੰਤ

ਵਧ ਲੈ ਰੂਲੇ ^{ਪਦ} ਨਾ ਹੀ ਪਾਨਵਾਂ ਕੇ ਕਾਜੇ ਦੇਂ

ਐਸੇ ਸੁਖ ਸੈਸ ਨੇ। ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਅਬ

ਸੁਦੇ ^{ਮਿਲੇ} ਸੀ ਕਾਨੀ ਕੀ ਐਸੀ ਗਤਿ ਰੈ ਨਰੰ

ਤਿਕੀਜੈ ਹਾਥ ਦੇਸੇ ਉਨਕੈ ਮਨੋ ਆਨ
ਹੂਲੇ ਦੇ ਕੈ ਉਪਕਾਰਿ ਕਰੈ ਜੈ ਕੈ ਚੁ
ਤਾਹੁ ਖਲਤਿ ਨ ਕਾ ਕੋ ਕਨਕਾ ਕਿਸੇ ਗ
ਨੈ। ^{ਦੁਸ} ਖਪਾਵੈ ਨਰਵੈ ਨਾਵਦੈ ਪਰ
ਵੈ ਗਾਂਦਵੈ ਕੁਲਾਇ ਨ ਮੇਤੇ ਏਕਨ
ਹਿਚਲੈ ਗੋਵੈ ਈਗਨ ਵੈ ਖਲਦੈ

ਈ ਬੇਲਵਹੈ ਬੁਧਿ ਦੇਈ ਸਗੇ ਮੀਤ ਨ ਮੇ
ਏ ਕਨਹਿ ਹਲਗੇ ॥ ਹਾਇ ਏ ਕਦੀ ਨ ਅ
ਰਥਾ ਬਿਨੁ ਕੈ ਸੇ ਦੇਖੀ ਅਤ ਛਿਨ ਮਗਰ
ਗਨ ਕੇ ਸਮੂਹ ਮਾਨੇ ਗਿਲਗੇ ॥ ਦੁਹੈ ਉਨ
ਲੇ ਗਨਿ ਸੇ ਮੀ ਰਸੇ ਲਗਨ ਲਾਗੇ ਦੇਵੀ
ਦੁਸਟੇ ਈ ਮੀ ਗਸਟੁ ਗਸੇ ਬਦਲਗੇ ॥

੨੪

੪੬। ਤੁਨੈ ਪਤਨਸੀਲ ਜਸਕੋ ਅਮਰ
ਨਾਸੀ
ਜਾਨਯਹੈ ਜਿਅਮਾਨ ਦਾਨਾ ਬਿੰਤ ਚਾਹ
ਯਤੁਹੈ। ਬਡੇ ਬਡੇ ਨਿਪ ਸਾਭੇ ਦੀ ਪਨਕੇ
ਧਨ
ਦੀ ਪਕਸੇ ਬਿਨਾ ਦਾਨਕ ਹੂੰ ਐਸੇ ਦਾਨ
ਪਾਈ ਯਤੁਹੈ। ਬਲਕੀ ਤੋ ਪੀਠਾ ਸਿਵੀ
ਮਾਸ ਅਬਨਾ ਮਰੁਯੋ ਜਗ ਦੇ ਵੇਖੇ
ਰਾਜ

ਦੇਹਯੈਲੁਟਾਈਅਤੁਹੈ।ਦੇਵੀਦਾਸਕ

ਰਨਕੀਖਾਲਹਿਖਲਕਜਨੈਦਧੀਚ

ਕੇਹਾਰੂਗੋਤੁਅੰਜੇਗਾਈਅਤੁਹੈ।੪੭

ੴਜੇਮਹਲਨਹਿਖਾਲਕੀਬਹ

ਲਨਹਿਚਹਲਪਹਲਨਹਿਰਿਮਕੀ

ਹਰਨਲੀ।ਪਾਏਗੁਨਗੁਨਨਹਿਮੰ ।

ਅਗਨ

ਗਨੇਕੀਲਾਜਨਾਹਿਕਵਿਕੋਸਮਾਜਨ
ਨਿਦੀਸੈਅਰਬਨਸੀ।।ਦੇਇਨਾਹਿ
ਖਾਇਨਾਹਿਜੇਰਤੁਆਘਾਇਨਾਹਿ
ਦੇਦੀਦਾਸਕਹੈਦੁਬਸਹੈਬਮਨਸੀ
।।ਘਨੈਦੁਖਜੇਗੀਘਨੈਦੁਖਨਸੇਰਾ
ਖਤੁਹੈਯਹਜੇਥੇਸੀਪਦਾਰੈਦੁਜੇਕਬ

ਨਸੀ। ^{ਜਲ} ~~ਭਟਾਸੁਮਕੀ~~ ਕ੍ਰਿਪਨਤਾਈਦਾ

੨੬

ਤਾਕੀਉਦਾਹਤਾਈਕੋਧਕੀਤਪਤਤਾਈ

ਕਹੈਕੋਬਖਾਨਹੈ। ਅੰਗਨੇਕੀਹਲਕ

ਲਖਤਾ

ਈਗਨਕੀਸੁਰਗਤਾਈਘੋਗਕੀਤ

ਸੁੰਦਰਤਾ

ਤਾਈਤਾਂਹਿਕੋਸੇਉਗਆਨਹੈ। ਅੀਤਮਿ

ਤੀਖਨਤਾ

ਲਥੇਮਿਲਾਈਆਨਕੀਹੁਖਾਈਐ

ਸੁਖ

ਅਧਮਾਨ

ਬਲਕੀ ਮਿਠਾਈ ਦੇਵੀ ਦਾ ਸੁਖ ਦਸ
ਹੈ। ਕੁਚਕੀ ਕੋਟੇ ਰਤਾਈ ਅਧਰਕੀ ਮਧ
ਰਤਾਈ ਕਵਿਤਾ ਕੀ ਸਰਸਾਈ ਜਾਨਹੈ ਸੁ
ਜਾਨਹੈ। ੪੮ ^ਗ **ਦੀ ਬੈਠੀ** ਸੁਖ ਧੁਮ ਧਿਯੈ
ਧੁਮ ਬੈਕਰੈ ਮੋਰੇ ਰਨਾ ਰਿਪੀ ਠਦੈ ਨਾਨੀ
ਠਗੀਰ **ਜੇ** ਰਹੈ ਸਕੈ। ਆਛੇ ਗਨ ਜੇਰ

ਯਾਇਜੇਅਸੇਸਰੁਮੇਬੈਠਦੇਸੇਈਖ
ਗੁਬ
ਵਾਸਸੇਕਬੀਸਬਾਦੁੰਬਕੈ।ਸੀਦਗੀ
ਸਰੂਪਮਿਗਲੇਚਲੀਤਗਨਿਤੁੰਤੇਤੀ
ਇਸਤੀ
ਛਨਕਟਾਛਬਾਨਤਾਨਤਿਨਕੇਤਕੈ।
ਲੇਤੀਮਨਮੂਸਕੈਸੁਪਸਕੈਓਮੈਰਹੈ
ਪਰਖ
ਦੇਈਦਾਸਕੈਰਿਸੁਇਸਕੈਤੁੰਨਿਪੁੰ

੮੭

ਸਕੈ॥ ੫੦॥ ਸ੍ਰੀ ਦਰ ਸੁਧਰਸ਼ਿਟ ਮਾਖਰ
ਅਧਰਤਰਮ ਨੇਹਰਮੇ ਦਕਰਗੁਨ ਸੇ
ਸਮੇਤ ਹੈ॥ ਕਾਹੂ ਕਾਵਿ ਰਾਜ ਕੀ ਅਵਾ
ਜ ਹੈ ਅਸ਼ਿਤ ਰੂਪ ਜਾ ਮੇਰਾ ਗੀਤ ਰਾਗੀ
ਕਲੇਲ ਮੇਲ ਲੇਤ ਹੈ॥ ਭਾਂਹਿ ਸੁਨਕੂ
ਰਕ ਹੈ ਹੈ ਤੇ ਸਮਾਝੈ ਨ ਮੁਰ ਨਿਜ ਦੇਖ

ਐਰਸਾਹਿਦੇਬੇਕੋਸੁਚੇਤਹੈ।ਦੇਵੀਦ
ਸਜੈਸੇਛੀਲੀਚੋਲੀਦੇਖੀਸਕੀਨ
ਰਿਕਟੇਹੀਨਖੋਜੈਦਰਜੀਹਿਦੇਖਦੇ
ਤਹੈ। ੫੧। ਦਾਵ ਨਲਦਾਰਿਦਕੀ
ਦੇਹਿਅਹਿਦੇਲਗੇਜੈਸੇਈਤੁਸੀਤੋਖ
ਸਾਰਸੈਰੈਸਿਖਰਾਖਹੈ।ਆਪਨੇ

੦੮੮

ਆਵਿੱਸਪਰਹਾਰਰਭੈਠਰਹੈਬਾਦ
ਜਾਚਜਾਚਕੋਈਕਾਹਿਕੋਸੀਤਾਇਹੈ
॥ਹਾਇਜਬਆਇਥੈਰੇਸੱਜਨਸਮੀ
ਪੱਲੇਗਆਥਿਤਨਿਰਾਸਮਾਂਰੈਤੇਉ
ਫਿਰਿਜਾਇਹੈ॥ਤਿਨਕੋਧਿਕਾਰਸੁਨ
ਕਾਨਨਮੈਦੈਲਰੈਜੇਦੇਵੀਦਾਸਕਰੈ

ਕਹਿ ਕਹਿ ਸੇ ਬੁਝਾਇ ਹੈ॥ ਪਰਾਪਤਿ ਹੈ

੮੯

ਤੇ ਆਗਲੇ ਸੋ ਪੀਤਿ ਕਰਿ ਪਰਨਾ ਅਪ

ਦਵੀ ਕੋ ਪਹੁਚਾਵੈ ਪੁੰਨ ਕੋ ਪਰਕਾਸੈ॥

ਕਰਸਨ ਮਾਨ ਲੈ ਸਮਾਨ ਤਾਹਿ ਬੈਠੇ

ਦਹਿ ਗਿਰਮਾ ਕੋ ਪਾਇ ਜਬ ਹੋਇ ਨੈਕ

ਸਾਨੁ ਸੋ ਹੁਲਕੈ ਉਠਾਇ ਚੀਤ ਪਦ

ਈਕੋਪਹੁਚਾਵੈਨੀਚੈਕਿਯੇਗਰਬੇਜੁਹੇ
ਇਸਿਰਤਾਜਸੇ॥ਦੇਈਦਾਸਤਾਜੈਕਿ
ਤਰਾਜੀਹੋਇਚਾਕਰਜੇਗੁਨਕੋਨਜਾਨੈ
ਰਾਜਾਹੋਇਬਤਰਾਜਸੇ॥ ੫੩॥ ਬਾਰ
ਬਾਰਬਹੁਤਜਤਨਕਿਯੈਬਾਰਤੁਮੇਧੇ
ਲੇਤੈਪਰਮਕਸਰਤੇਲਪਾਨਿਪਾਵੈਗੇ

॥ ਕਾਹੂ ਏਕ ਕਾਲ ਕਰ ਕੇ ਉਏ ਕਰੇ ਹੁੰਦੇ ਰ
 ਬਾਹੂ ਕੀ ਮਹੀ ਚਕਾ ਮੇ ਪਾਸਾ ਸਹਿ ਬੁਝਾ
 ਦੇ ਗੋ ^{ਕਿਨ} ਪਹੁ ਮੀ ਪਹਾ ਰ ਪਹੁ ਰਨ ਪੁਜ
 ਰਨ ਤੈ ਕਦਾਂ ਚਿਤ ਸੇ ਪਕੈ ਸਸੇ ਕੋ ਸੀਗ
^{ਫਿਰਨ ਤੇ} ਲਾ ਦੇ ਗੋ ਦੇ ਦੀ ਦਾ ਸਕਹੈ ਤੀਨ ਲੋਕ
 ਸੇ ਸੇ ਕੋ ਉਨਾਹਿ ਕਾਹੂ ਰਾਂ ਤਿ ਕਰਿ ਮੁਰ

ਖਹਿਸਮਸੁਦੇਗੋ॥ ੫੪॥ ਭੁੰਰ ਨਕੀਭੀ

ਰਗੁਈਆਸਪਸਆਨਛਈਜਾਨੇ

ਯਹਰਾਜੀਵਸਮੂਲਯਹਮਹਕੋ॥

ਕਮਲ
ਸੁਆਜਾਨੇਸੁਦਫਲਫੁਲਫਲ

ਖੈਰੈਹਮਗੀਧੈਜਾਨਾਸਕੋਸਮੂਹ

ਦੇਖਗਾਨਕੋਦੇਦੀਦਾਸਕਹੈਨਾਨੇ

ਹਿਸਾਨਿਕਮਲਖੰਡਬਾਟਕੇਬੋਟੇਹਨਕੇ

੮੧

ਚਿਤਲੋਰੁਲਹਕੋਯੋ॥ ^{ਸੀਖ} ਅੰਗੇਧਾਪੀਬਿਥ

ਬਢਾਨਿਪਟਨਿਕਾਮਸਰਸੇਅਰਕੇਹੁ

ਲਤੈਅਭਾਗੇਕੋਨਰੁਹਕੋਯੋ॥ ^{ਪਪਾਨ}

^{ਲਸੇ} ਅਲਤਜਗਜੀਵਨਸੇਖੀਤਿ

ਰਖਿਸੀਤਲਸਰੁਵਦੇਖੇਤੀਨਤਾਪ

ਕੋਨਸੈ। ਅੰਤ ਕੋ ਉਦੈ ਦੇ ਖੇਡ ਲਉਣੈ
ਆਛੀ ਭਾਂਤਿ ਕੋ ਸਾਹਿਧਰੇ ਹੈ ਸੁਭਵਾਸ
ਨਾਲਿ ਯੇ ਲਸੈ। ^{ਤੁਹੀ ਖਜਾਨ} ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਹੈ ਉਰ
ਸੀਰਾ ਹੁਗਨ ਕੋ ਗਹੈ ਏਕ ਕੋ ਕਠੋਰ ਮੁ
ਹਮ ਧਕੋ ਲਿਯੇ ਰਸੈ। ^{ਸੀਮਾ} ਐਸੇ ਕੁਲ ਕਮ
ਲਕੇ ਗਨ ਹੋਂ ਰਿਜ ਗਾਇ ਹੁਨਿ ਸਚੈ ਹੈ

ਤਾਹਿਛੇਰਕਮਲਾਕਹਾਂਬਸੈ॥ ੫੬॥

੮੨

^{ਲਛਮੀ}
ਕਬਿੱਤੁ॥ ਪਾਨੀਤੈਕਮਲਭਯੋਤਾਂਤੇਕ

ਮਲਾਸਨਸੁਕਮਲਾਸਨਤੈਜਗਦੇ

ਤਹੈਦਿਖਾਈਕੋ॥ ਤੀਨਲੋਕਨਾਥ

ਬਿਸੁੰਭਰਬੀਚਤਾਕੋਗਿਹਸਬੈਖੁ

ਲਪਾਨੀਗੀਦਜਾਤਕੈਸਹਾਈਕੋ॥ ਤੈ

ਜੇ ਬਰੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਕੇ ਈਸੇ ਕਾ ਮ ਕਰੇ ਐਸੇ ਕ
 ਹੈ ਉਹ ਮਾਰੇ ਲਹੇ ਪੀਰਨ ਪਰਾਈ ਕੋ ਜਾ
 ਲੈ ਬੀਧਾਇ ਸਰਨ ਗਾਤਿ ਤਜਾਤੁ ਭਯੋ
 ਧਿਕ ਤੋ ਕੇਤੇ ਗੀ ਐ ਗਇਤੁ ਨੀਬਰਾਈ ਕੋ
 ॥ ੫੭ ॥ ਪਹਲੇ ਬਿਬਾਦ ਬਿਵਹਾਰ ਧਨ
 ਕੇ ਨਕੀਜੇ ਜਾਹੀ ਐ ਨਤਾਂ ਪੇ ਆਇ ਮਾਂ

ਹੈ ਤਾਂ ਹਿੰਦੀ ਜੀਯੋ ਗਮਿੰਤ ਕੇ ਪਰਸੇ ਪ
 ਰਨੀ ਸੋ ਮਿਲਿ ਬੈਠਿ ਯੇ ਨਹ ਸਮੈ ਨ ਦੂਰਿ
 ਬਸੇ ਨਹੈ ਰਿਲੀ ਜੀਯੋ ਕੇ ਉਭੇ ਦੁਪ
 ਹੈ ਤੇ ਨਹੁ ਲੈ ਦੇਵੀ ਦਾ ਸਕਹੈ ਮਨ ਕੀ ਦੁਰ
 ਇਯੇ ਨਤਾ ਤੇ ਭਯੋ ਖੀ ਜੀਯੋ ਘੀ ਤਿਥੇ
 ਯੇ ਚਹੈ ਤੇ ਤੇ ਗੀ ਜੀਯੋ ਪਰਸ ਪਰ ਘੀ ਤਿ

੮੩

੦

ਰਾਖਯੋਚਯੋਭੋਇਤਨੋਨਕੀਜੀਯੋ॥ ੫

੮॥ ਨਿਸਕੇ ਉਦਾਗਚਿਤਗਾਦਬੀਚਮੀ

ਤਪੁਰੇਗੁਨਦਿਤਸਬਹੀਕੇਸੁਖਅਵਦੰ

ਤਹੋਰੂਪਕੇਉਜਾਰੇਨੋਨਤਾਰਨਮੇਰਾਖ

ਲੀਜੇਬੇਲਨਿਮੇਲੇਲਲੇਤਏਸੀਸੁ

ਖਥਾਤਹੋਸਾਥਲਹੋਸੁਖਾਫਿਰੇਲੁ

ਛਲਾਗੀਰੁਪਾਫਿਰੈਰਾਗਖੁਲੇਜਹਾਂਕੋ
 ਤਹਾਂਹੀਚਾਲਿਜਾਤਹੈ॥ ਕਹਾਂਪੁਰਖੁਗੁ
 ਨਹੀਨਦੀਨਮਨਨੀਚਨਰਤਾਤਕੀਤ
 ਲਾਈਬੀਚਐਸੇਕੀਚਖਾਤਹੈ॥ ^{ਸਿੰਘ} ੫੯
 ॥ ^{ਜਨਮ} ਤੇਨੇਹੁਨਕਰੈਸੁਦਹਨੀਕੋਨਰ
 ਉਦਾਸੀਨਮਾਤਿਹੀਏਰੇਨਮਨਰਾਵੇ

॥ ਨੇਹ ਕਰ ਬਾਲ ਕਸ ਜੋ ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਅਟਾਇਤ ॥
ਭੈ ਵਹੁਤਾ ਗੀਲ ਗੈਸੇ ^{ਪ੍ਰੀਤ} ਹਿਮਨ ਕੋਰ ਆਵ
ਨੇ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਹੈ ਜੈਸੇ ਜਗ ਕੋ ਸਨਮ
ਅੰਧ ਦੇਖਤ ਮਤਾਈ ਸੁਨ ਲਾਗੈ ਅਕਰ ॥
ਵਨੇ ^{ਕਥਾ} ਆਛੈ ਭਲੈ ਦੇਖਤ ਹੂੰ ਕੇ ਹੂੰ ਫੇਰਿ
ਬਿਗਾਈ ਆਖਨ ਕੋ ਜੈਸੇ ਸੁਨ ਲਾਗਤ

ਭਰਾਵੇਨੋ॥ ੬੦॥ ਆਇਗੁ ਨੀਜਾਚਕਦੁ
 ਰਾਇਸੁਖਬੈਠਿਹਯੋਪਰਲੇਕਕਾਸੈ
 ਧਨਆਖੇਧਰਲੇਇਹੋ॥ ਬਿਨਾਅਪ
 ਰਾਧਲੈਕੈਸਾਧਤੈਸੀਤਾਏਅਬਜੀਕੈ
 ਤੀਨਲੇਕਨਕੋਹਾਜਕਰਲੇਇਹੋ॥
 ਬਹੀਨਤੇਬਚਯੋਨਾਹਿਸੁਕਿਤਤੈਸੀਚੋ

ਨਾਹਿ ਦੇਈ ਦਾਸ ਜਾਨ ਪੈਨੇ ਮਾਥੈ ਮਾਰ
ਦੇਇ ਗੋ॥ ^{ਅਜਾਣ ਪਏ} ਆਏ ਸਰਨ ਗਾਤਿ ਤੈ ਆਰ
ਤ ਕੋ ਰਾਖੈ ਨਾਹਿ ਅਬ ਪੁਰਖਾਰ ਬਹਿ
ਲੈ ਕੈ ਬਾਰ ਦੇਇ ਗੋ॥ ^{ਸਾਨੂ} ੬੧॥ ^{ਸਮਝਤ} ਏਤੈ ਗੁਨੀ
ਗੁਨ ਪਾਇ ਚਾਤੁਰੀ ਨਿਪੁਨ ਪਾਇ ਕੀ
ਜੀਯੈ ਨ ਮੇਲੈ ਮਨ ਕਾਹੁ ਸੈ ਕਛੁ ਕਰੀ

॥ ਬੀਰਨਾ ਬਿਰਾਨੇ ਦੇ ਸਜੈ ਬੈਰੋ ਯਹੀ
ਸੁਭਾਵੁ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਕਾ ਹੂਰੇ ਕਰੀ
ਕਿ ਜੁ ਕਰੀ ਆਕੁਰੇ ਕਕ ਵਿਚ ਲੇ ਜਾਤ
ਹੈ ਸੁਭਾ ਕੇ ਅੰਧ ਤਾ ਕੇ ਜੋ ਅਟੇ ਕ ਦੇ ਵੀ ਕਾ
ਹੂਪ ਲਦੂ ਕਰੀ ਆਦੁ ਰਗ ਜਗ ਜਗ
ਏ ਕੁ ਕਰੀ ਸੁਭਾ ਕੇ ਅੰਧ ਕੁ ਕਰੀ ਸੁਕੁ

੬੬

ਅਟਕਾਉ

ਗੀਸਤੁੰ ਕਰੀ ਸਤੁੰ ਕਰੀ॥ ੬੨॥ ਦੇਵੀ ਦ०
ਸਸਤਾਈ ਚਪਛੈ ਸੁਕਸੇ ਸੁਕ ਬਿਰੁਪ
ਆਛੈ ਪਰਗਨਕੀ ਗਰੁਪ ਕਰੈ॥ ਲੇ
ਹੁਪਦੇ ਪਛੈ ਜਸੁ ਯੈ ਲਗਾਵੈ ਰੂਪਾਨਿ॥
ਬਾਤ ਵਧੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਅਸੇ ਲਥੈ ਲਥੈ
ਕਰੈ॥ ਕਹਾਂ ਭਯੋ ਕਹੂੰ ਜੇ ਕੀ ਯੋ ਨ ਸਨ

ਮਾਨਕੋ ਉਪਵੇਯੋ ਨ ਕਰੈ ਤੇ ਰਹੇ ਗੀਜੀ
 ਭਜ ਕਰੈ ॥ ਕਾਕ ਸੇ ਕੁਕਾ ਬਿਹੈ ਕੁਜਾਗੈ
 ਬੈਰੈ ਤੇ ^{ਚੁਪ} ਵੇ ਕਾਂ ਨ ਨ ਸੰਤਾਇ ਬੈ ਕੋ ਕਾਂਈ
 ਕਾਂਈ ਨਾ ਕਰੈ ॥ ^{ਦੁੜਾ} ਦੇਵਕੇ ^{ਦਰਦੁਨਾ}
 ਹਿਦ ਯਾ ਦੇਵਤਾ ਹਿ ਕੋ ਨ ਕਾ ਮਕਾ ਮਧੇ
 ਨ ਜੋ ਨ ਯਹੈ ਸਿਰਧਾਰਹੈ ॥ ਧਾਰਸਤ

ਕੋਨ ਪੀਰ ਚਿਤਾ ਚਿਤਾ ਮਨ ਕੋਨ ਅੰਗੇਰੇ
ਨ ਅੰਸੇ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਦਾਰ ਹੋ। ਗਾਰ
ਜ ਗਾਰ ਜ ਚਾਰੇ ਚਿਰ ਤੈ ਗਾਰ ਜ ਪੁਰੀਧ
ਗਨਿ ਸੋਧ ਗਨੀ ਕਹੂੰ ਨ ਦਾਹਿ ਪਾਰ ਹੋ।
ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਚਾੜਿ ਕਪੁਕਾਰ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਨ ਧਾਰ ਮੇਘ ਬੂੰਦਾਇ ਕਸ

ਰਹੈ॥ ੬੪॥ ਸੂਮ ਕਹੈ ਧਨ ਲੇਧਰਾ ਮੇ
ਧਰਰਾ ਖਿਯੈ ਸੁਮੇ ਹੈ ਕਾਮ ਜਬ ਹੀ ਬਿ
ਪਤਿ ਆਨ ਚੁ ਰਹੈ॥ ਦਾਨੀ ਕਹੈ ਕਹੈ ਕੇ
ਬਿਪਤਿ ਆਵੈ ਧਨੀ ਨਿਕੇ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਪੂ
ਰਨ ਪੁਰਖ ਹੇ ਸੁਪੁਰਹੈ॥ ਸੂਮ ਕਹੈ ਵਹੈ
ਰੇ ਰੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਜੋ ਰੁਪੁ ਰਹੈ ਇਹੈ ਸੰਚ

੬੮

ਤਬਿਹੁ ਨਤੁ ਬਿਸੁਰੈ ਦਾਨੀਕਰੈ ਮੁ
ਦਪਰਸੇ ਸਰਕੁ ਪਤਿਭੁ ਏਧਰਨੀ ਮੇ
ਸੀਚੈ ਸੁਦਾਂਤੈ ਕਹਾਂ ਦੂਰੈ ॥ ੬੫ ॥ ਸ
ਵੇਯਾ ॥ ਦਾਨੀਕਰੈ ਸੁਨ ਸੁਮ ਜੇਤ੍ਰਿਧ
ਨਦੇਇ ਨਖਾਇ ਕਹੀ ਮਤਧਾਯੋਗ
ਸੁਮਕਰੈਧ ਨਦੇਉ ਨਖਾਉ ਸੁਦਾਰ

ਦਕੇਰੁਰਕੇਰੁਰਪਾਯੋ। ਤਿਜੇਲੁਟਾਵਤ
 ਹੈਨਿਦਿਨਾਬਰਦਾਨੀਕਹੇਕਿਨੀਹੈਬ
 ਹਕਾਯੋ। ਦੇਵੀਕਹੈਧਨਦੇਰੁਹੈਯਾਹੀ
 ਤੇਦਾਰਿਦਕੇਰੁਰਕੇਰੁਰਪਾਯੋ॥ ੬੬॥
 ਕਬਿੰਤੁ। ਪਾਨੀਕੇਰੁਟਾਤਕੇਕੀਜਾਮੇਰੁ
 ਲਤਹੈਕੀਚਈਚਕਾਖਦੇਦੁਰਾਵਤਹੈ
 ਚਾਹ

ਦੇਹਨੈਪੀਕਮਸ੍ਰਮੁਰਸ਼ਾਨੀਆਫੁਰੀ
ਤਰਫਰਾਤਕੈਕਰੈਗਰਤਮਹਿਰੰਗੇ
ਗਹਿਗਹਨੈ^{ਤੁਰੇ}ਦੇਈਦਾਸਕਰੈਸੂਕੇ
ਸਰਕੈਬਿਲੇਕਏਕਬਿਨਾਅਨਾਅ
ਨਕੈਨਦੁਖਇਨਕੇਹਨੈਤਾਂਹੀਮੇ
ਮਤੀਗਮਾਤੇਹਾਥੀਅਬਗਾਹਤੈ

ਪਲਮਾਰਿਐਸੀਕੀਨੀਮਹਾਂਗਜਮੇ
 ਹਨੈ॥੬੭॥ਹਰੇਹਰੇ ਤੁਹਵਰਸੂਕੇਨੇ
 ਕੇਸਾਖਦੇਖੋਚਟਕਚਟਕਬਰੈਦਾਦ
 ਨਲਦਾਰੇਤੈ॥ਬੇਲਨਸਮੇਤਉਚੇ
 ਚਿਚੇਰੂਖਬਾਖਬੇਗਜਰਤੈਜਰਾਕਾ
 ਦੈਕੈਪਲਮਾਰਿਦਾਰੇਤੈ॥ਦੇਰੇਬੀਰਮੇ

੧੦੦

੦

ਅਗਨ

ਹਵਾਹੀਲੇਹਕੀਸੁਰਤਿਕਰਿਦੇਵੀਦਾਸ
 ਕਹੈਤਰਤੁਹਾਂਮੀਚੇਚਾਹੇਤੈ॥^{ਏਕੋਤੀ}
 ਰਦਨਿਰਦਈਨੀਰਦੇਇਨਾਹਿਐ
^{ਬਿਛ}
 ਰਦੁਜੈਬੀਜਹੀਨਮਾਰਤਹੈਕਾਹੇਤੈ॥
^{ਬਦਲ}
 ੬੮॥^{ਏਸੁ}ਇਨਾਬਿਛੁਨਕੀਐਤੀਐ
^{ਝੁਕੀ} ^{ਝੁਕੀ}
 ਹੀਰਾਹੈਏਸੁਉਤਮਅਚੇਟੀਐਤੀਐ

ਰਕੁਆਮਾਪਹੈ। ਬਰਨਬਰਨਪਾਨ
ਪਲਦੁਲਿਗਥੇਲਸੁਖਨਜੇਬੇਲ
ਰਹੇਮਿਦਯੋਪਰਤਾਪਹੈ। ਅੰਗਰਕੇ
ਦੁਖਦੁਰਿਕਰੈਖਰੇਖਰੇਯੇਜੁਫਲੇਫ
ਰੇਹਰੇਤਨਤਨਕੋਨਦਾਪਹੈ। ਵੇਈ
ਦਾਸਕਰਨਾਪਰਾਇਨਪਰਮਦਤੇ

੧੦੧

ਬਦਲ

ਪਾਲਕਪਯੋਦਏਕਤੇਰੋਈਖਤਾਪ
ਹੈ॥ ੬੮॥ ਕੈਤੋ ਦੇਹਪਾਇਧਰੇਧਰਮ
ਕੋਐਸੇਪਾਇਆਸਨਛੁਡਾਇਲੇਹ
ਜਾਂਤੇਪੁਰਹੂਤਕੋ॥ ਕੈਤੋਕਰਉਦਮਅ
ਪਾਰਧਨਖਾਟਕੋਟਪੁਜਤੇਕਹਾਇਕ
ਅਕਰਲੈਸਪੁਤਕੋ॥ ਕੈਤੋਅਨਕਾਮ

ਨਾਅੰਸੇਖਸੁਰੁਰੇਗਵੈਕੈਮੁਕਤਿਕੋ
ਮਿਲੇ^{ਸੰਬਾ}ਜਹਾਂਮੁਲਪਾਂਚਰੂਤਕੋਗਇ
ਨਮੇਤੇਏਕਨਬਨੈਨਤੋਜਨਮਪਾ
ਇਛੇਗੀਕੇਗਰੇਕੋਥਨਦੁਧਕੋਨਮੂਤ
ਕੋਗ। ^{ਭਕਰੀ} ੭੦੧ ਨਰੁਮੇ ^{ਨਿਗਸੇ} ਨਿਗਲੀਬਤੇਰੇਅੰ
ਬਕਨਕਸੇਘਨੇਦਿਨਨਤੇਰਹਯੋ

੧੦੨

ਮੇਤੋਚੋਚਉਚਕਾਇਗੇ। ਬਾਪੀਰੂਪ
ਸਰਤਾਨਿਸੈਨਪਹਿਚਾਨਜਾਨਮਾਂ
ਗਨੇਪੇਅਸੈਨਪੇਮਾਂਗਤਬਲਾਇ
ਗੇ। ਘਨਤੇਰੋਜਲਪੁਰਿਤੇਮੇਰੁਰ
ਪੁਰਿਰੋਇਏਤੇਰੂਕੋਕਮੇਤੂਕਰਤਹਾ
ਇਹਾਇਗੇ। ਦੇਵੀਦਾਸਚਾਤਿਕਰੇ

ਜਾਚ ਕੋ ਕੇ ਦ ਆ ਹੀ ਨ ਆ ਪ ਲੀ ਮ ਧ ਰ
ਮੇ ਘ ਧੁ ਨਿ ਤੇ ਸੁ ਨਾ ਏ ਰੇ ॥ ੧੧ ॥ ਕੇ ਤੇ
ਦਿ ਨ ਚ ਗ ਤਿ ਕੇ ਜਾ ਚ ਕੇ ਚਿ ਚਾ ਤ ਭੁ ਏ
ਗਾ ਤ ਭੁ ਏ ਸਿ ਥ ਲ ਤਿ ਖਾ ਸੇ ਜੇ ਰ ਤ ਰ
ਸੇ ॥ ਤ ਰ ਫੇ ਤਿ ਲ ਮਿ ਲਾ ਏ ਨਿ ਥ ਲੇ
ਥਿ ਲਾ ਤਿ ਲਾ ਏ ਮਾ ਸੁ ਪੈ ਫੁ ਪ ਨਿ ਦ

੧੦੩

ਹੀ ਬਾਰਦ ਕੋ ਦਰਸੈ। ਦੇਵੀ ਕਹੈ ਹਾਅ
ਨਿਰਦਈ ਨੀਰਦੇਇ ਨਾਹਿ ਧਿਕ ਤੇ
ਕੋਤੇਰੇ ^{ਬਦਲ} ਆਰਯਾ ਹੀਅ ਨ ਬਰਸੈ। ਜਾਰ
ਤਮੇ ਅਸੁ ਨਿਕੀ ਜਿਤ ਨੀ ਗਿਰੀ ਹੈਗ
ਨਉਤ ਨੀ ਚਿਬੂਦ ਜੈ ਪੈ ਬਾਰਦ ਨ ਬਰ
ਸੈ। ੨੨। ^{ਸੋਝ} ਦੁਖ ਨਾਹਿ ਦੇਖੈ ਘਾਹ

ਨੇਬਦਾਉਨਪੇਤਾਂਹੁਸੈਕਨੂਕਾਕਹੁਪ ੦ ੧੦੪
ਇਬੋਨਪਾਇਬੋਤੈਸੋਦੁਖਨਾਹੀਦੇ
ਤੇਆਦਰਾਬਿਹੀਨਸੁਖਗੁਨਹੀਨ
ਆਗੇਦੀਨਪ੍ਰੇਕੇਗੁਨਗਾਇਬੋਦੇ
ਵੀਦਾਸਾਜਿਨਸੇਬਰਾਬਰੀਕੋਬੈਠ
ਬੁਝੇਸੋਇਦੇਰਗਾਘਰੇਰਪੇਲਦੇਰ

ਖਾਇਬੋ। ਜੈਸੇ ਦੁਖ ਦੇ ਤੋ ਤਿਨ ਕੇ ਦੇ
ਦੁਹਰ ਜਾਇ ਤੋ ਤੇ ਹਸੇ ਜਨ ਕੇ ਸੁ ਤਿਨੇ
ਦੀਨ ਤੁਹ ਦਿਖਾਇ ਬੋ। ੭੩। ਜਾਸੇ ਮ
ਤਿਖੀ ਤਿਖੁ ਨ ਜਗ ਮੇ। ਬਿਦਤ ਹੋਇ ਪੁ
ਨਿਖੈ ਹੁੰਗੇ ਇਤੋ ਨ ਦਸੈ ਦਾਇਤੀ ਜਿਥੈ
। ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਹੈ ਜੋ ਜਗ ਜੋ ਕੇ ਬਨ

ਕਰੇ ਪੁਰਤ ਕਹਾਵੈ ਤਾਰੀਖਾ ਤੈ ਨਹੀ
ਧੀ ਨਿਯੋ ^{ਸੋ} ਨਿਕਰੁ ਪਹਲੇ ਕਦੰਘ
ਚੇ ਗੀ ਕਰੀ ਹੋਇ ਕੁਲ ਸੀਲ ਹਰਤਾ ਬਿ
ਚਾਰ ਕਰਿ ਲੀਜੀਯੋ ਸੁਖ ਚਾਹੈ ਅ
ਪਕੇ ਤੇ ਸਬ ਕੇ ਸਦਾ ਕੀ ਸੀਖ ਇਤਨੇ
ਅਨੁਖਨ ਕੀ ਸੀ ਗਤਿ ਨ ਕੀਜੀਯੋ

੧੦੫

੭੪ ॥ ਕੁਰ ਨਿਸੈ ਮਨ ਕੇ ਗੁਰ ਨਿਸੈ
 ਮਲੀ ਨਨ ਸੇਂ ਪਾਤਕੀ ਸੇਂ ਤਾਤਕੀ ਸੇਂ
 ਮਿਲਿ ਪੈ ਨਧੀ ਨਿਯੈ ॥ ਬੋਲ ਕੇ ਚਲ
 ਚਲੇ ਸੇਂ ਮੀਤ ਕੇ ਛਲ ਛਲੇ ਸੇਂ ਬੇਦਖ
 ਥਕੇ ਹਲੇ ਸੇਂ ਕਬਹੂੰ ਨਧੀ ਨਿਯੈ ॥ ਚੇ
 ਰਨ ਸੇਂ ਚਕ ਸੇਂ ਪਰਬ ਧਰਿ ਰੇ ਸੇਂ

ਕਪਟੀਕਠੇਰਦੇਹੀਸਠਜੇਲਖੀਜਿਯੇ
 ॥ ਦੇਵੀਦਾਸਕਹੈਸੁਨਿਸੁਖਚਹੈਆ
 ਪਕੋਤੈਇਤਨੇਮਨੁਖਨਸੀਸੀਗਤਿਨ
 ਕੀਜਿਯੇ ॥ ੭੫ ॥ ਕੋਨ ਦਿਨਾਕਮਲ
 ਬੁਲਾਵਤਹੈਰੋਗਨਕੋਰੁਖਹੂਪਖੇਰੁਨ
 ਕੋਵੈਸੁਖਰੁਗਤਹੈ ॥ ਸਾਰਸਬਲਾਏਕ

ਭਾਉਰ

ਬਕੋਈ ਸੋਰੇ ਵਰਨੇ ਸਰਤਾ ਨਿਛਾ ਰਿਏ
ਸੁਭਿ ਹਾਹੀ ਸਮਾਤ ਹੈ। ਚੰਦੁ ਮਾਕੀ ਚੀਠੀ
ਕਾ ਬਿਆਈ ਹੈ ਚਕੋਰ ਨਿਕੋ ਘਨ ਕੇ ਬੁਲ ।
ਏ ਬਿਨਾ ਚਾਤਿ ਕਾ ਚਿਤਾਤ ਹੈ। ਦੇਵੀ ਦਾ
ਸਕ ਹੈ ਤੇ ਸੁਕ ਵਿਗਾਨਿ ਲੋਗ ਏ ਤੇ ਦੁ
ਨੀਆ ਲੋ ਜਹਾਂ ਕਛੁ ਦੇਖੇ ਤਹਾਂ ਸਾਤ ਹੈ॥

२६॥ **ਏਕ** ਜਾਤ ਦੇਉ ਏਕ ਰੂਪ ਪਰ ਬੈਠ

੧੦੭

ਕਹੈ ਏਕ ਸੀਲ ਗੁਰ ਦੇਹ ਹਲਕੀ ਨ ਭਾਰੀ

ਤੈ ਏਕ ਹੀ ਬਰਨ ਏਕੋ ਠੋਰ ਬਸ ਬਾਸੁ

ਤੇ ਅੰਤ ਰਿਹਤੀ ਨਹੁ ਤੇ ਦੇਖੇ ਪਰਕਾਸੀ

ਤੈ ਕਿਹੈ ਹੁਕਮ ਤਕੈ ਨ ਕੋ ਕਲ ਕਵਨ ਕ

ਕਮੁ ਕਰਹੀ ਕੋ ਨ ਕਰਕੀ ਚੁਕਤਾ

ਗੀਤੈ॥ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਹੈ॥ ਅਨਥੈ ਲੇਹੀਰੁ
 ਰਖਹੁ ਤੇਬਾ ਅਸ ਬੁਲਾਤ ਕਾਰੈ ਕੇ ਨਥ
 ਟਪਾ ਗੀਤੈ॥ ੭੭॥ ਲੇਰੁ ^{ਭੋਲੇ ਕਹੈ} ਮਾਹਿਰੋਇਲ
 ਕੋ ਆਦਰ ਆਧਿ ਕਪੇ ਖਲਵਾ ਕਹੈ ਰੂਲੇ
 ਲੇਕਯਾ ਕੇਸਤ ਕਾਰੈ ਮੇ॥ ਆਂਧੀ ਕੂਰਕਾ
 ਗੀਤੈ ^{ਅਦਰ} ਬੋਲ ਕਹੀਰੁ ਗੀਤੈ ਮੇਯੇ ਤੈ

ਤੈਨੇ ਕੁਕੁਲਾਗੀ ਜਾਨੇ ਤੇਰੇ ਆਰਮੇ ਆਰੇ

੧੦੮

ਬੀਰਲਾ ਵਕਧੇ ਲੋਕ ਮੇਸੇ ਮਾਧਾ ਕਰੈ ਕ

ਰੇ ਤੇ ਪੈਤੁ ਹਿਰੁ ਜਖਾ ਤੇ ਆਰਮੇ ਆਰ

ਰੇ ਕੀ ਬਹਿਸ ਮੇਰੇ ਹਿਰੇ ਵੀ ਦਾਸ ਕਰੈ

ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਂ ਬਪਰ ਤੇ ਰੇ ਘਰ ਆਰਮੇ

੨੮੧੮ ਰੇ ਰੁਖ ਫਲ ਰੁਖ ਲਗੈ ਤੇਰੇ

ਖਾਹਿਪਾਸਲਗੇਅੰਨਾਸਤੁਰੇਨਦੀ
 ਨਾਰੇਹੈਂ। ਪਾਸਕੀਪੁਰੁਪਗੀਸੇਜਲੇਖਿ
 ਛਾਇਰਾਖੀਗੇਂਦਵਾਸੁਤੁਰੇਏਸੀਰੁ
 ਜਤੁਰੇਹੈਂ। ਗਿਰਗਹਾਰੇਹਮਤਿਗੇਹ
 ਨੀਸੇਨੇਹਕਿਯੇਦੇਵੀਦਾਸਕਹੈਜੇਗੀਜ
 ਗਜਾਲਜਾਰੇਹੈਂ। ਜੇਇਨੈਰੁਲਾਦਰਹੈ

ਬਾਰਬਾਰਤੇਤੇਇਨਦੁਨੀਆਂਕੇਕਾਰਬਾਰ
 ਰਬਾਰਬਾਰਮਾਰੇਯੈਂ। ^{ਕਾਰਵਾਰ} ੭੯। ਸੱਸਨ ਕੁ
 ਲੀਨਨਿਕੇਪਹਲੇਤੋਕੋਪਨਾਹਿਕਦਾ
 ਚਿਤਕਰੈਛਿਨਏਕਐਪਰੇਹਰੈ। ਗਛਿਨ
 ਮੇਛੁਟੇਸੁਕੇਪਕਾਹੂਏਕਕਾਰਨਤੈਤਾਂਪ
 ਗਬੋਰੇਯੀਕੇਬਿਕਾਹਕੇਨਹੀਧਰੈ। ਦੇ

ਦੀਦਾਸਬਰਨਕੋਕੋਪਕੀਬੇਰਛੇਤ੍ਰਿਕੈ
ਬਿਕਾਰਥੈਗੀਹੁਕੋਸੁਖਸੇਤਰੈਗਾਬਰੇ
ਨਿਕੀਬੇਰੁਖਕੀਬੈਲਾਨਿਗਿਰਾਗਗਿ
ਸੁਲੀਚਨਕੇਨੇਹੁਕੀਬਰਾਬਗੀਤਉਕ
ਹੈ॥ ੮੦॥ ਏਸੇ ਕੋਉਮਿਲਯੋਹੋਨਜਾ
ਸੇਮਿਲਿਥੈਠਿਦੁਖਪੇਟਕੋਕਹੁਏਸੁ

ਨਲੇ ਹੋ ਤੁਰੇ ਮੇ। ਤਾਂ ਘਰੀ ਘਟਾਇ
 ਆਏ ਆਪ ਕੇ ਬਟਾਇ ਲੇਇ ਐ ਸੋ ਅ
 ਸਨਾਉ ਤੇ ਨ ਆਏ ਕੋ ਰੋਜੇ ਟੇ ਮੇ। ਦੇਈ
 ਦਾਸ ਕਹੈ ਸਭ ਸ੍ਰਾਰ ਥਪਗਾਇ ਨਹੈ
 ਦੁਖ ਕੇ ਖਿਵੈ ਕੋ ਤਿਨ ਲਿਖੇ ਨਗਮੇ
 ਟੇ ਮੇ। ਬਾਰ ਕੇ ਬਲੁ ਲਾਪੇ ਰਗੀਤ ਰਿ

੧੧੦

ਹੀ ਉਠੈ ਪੁਨਿਰਸਨਾ ਕੇ ਉਰਮਾਇਜਾ
ਤਰਹੈ ਖੇਟ ਮੇ॥ ੮੧॥ ਕਰ ਤਾਰਮਾਰੇ
ਜਗਮਾਇ ਕੈ ਜਨਮ ਹਾਰੇ ਕੋਰਨ ਪਰੇ
ਹੈ ਧਿਕ ਉਨ ਕੇ ਸਮਾਜ ਕੋ॥ ਪੀਰਨ ਪਰ
ਈਏ ਕਸੂਰ ਥਪਰਾਇਨੁ ਤੋਂ ਖੇਟ ਹੀ ਕੇ
ਚੋਰੇ ਜੇ ਚਬਾਏ ਬੀਜ ਲਾਜ ਕੋ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਕੇਉ ਬਿਗਲੇ ਬਿਰੰਚਨੇ ਬਨ ਯੇ ਤੇਜੁ ਪੇ

੧੧੧

ਦੁਇ ਪਰਾਏ ਕਾਜੈ ਲੇਤ ਨੀਰ ਨ ਜਕੋ ॥

ਆਪਨੇ ਉਦਰ ਕਾਜ ਪੀਏ ਬੜ ਵਾਨ ਲ

ਜੇ ਸੇਈ ਪਾਨੀ ਪੀਵਤੁ ਪਯੋ ਦਪਰ ਕਾਜ

ਕੋ ॥ ^{ਬਦਲ} **ਦੁਆ ਕੋਤ** ਜੇ ਗਜਗ ਕਰਿ ਕੈ ਤੇ ਸੁ

ਖਰੇ ਗਕਰਿ ਕੈ ਤੇ ਗੁਨੁ ਰਖ ਕਰਿ ਨਾਮ

ਨਕਛਾਇਹੈ। ਕੈਤੇਦਨਸੀਲਏਕੈਜੇ
ਰਾਵਰਡੀਲਏਕੈਸੁਰਸਿਰਸੀਰਏਕੈ
ਗਿਤਨਗਾਵਾਇਹੈ। ਕੈਤੇਜਗਪੁਜ
ਏਕੈਤਖਤੇਜਪੁਜਏਕੈਇਨਮੇਤੇਏ
ਕਹੁੰਜਮੈਨਉਪਜਾਇਹੈ। ਜਗਇਐਸੇ
ਪੁਤ੍ਰਨਿਸਪੁਤ੍ਰੀਭਈਮਾਇਏਤਦੇਈ

ਦਾਸਕਹੈਬਾਸੁਕੋਨਸੀਕਹਾਇਹੈ॥੮

੧੧੨

ਬਾਚਦੀ ਦੋਉਅਨੀਭੀਰਪਗੀਹੈਅ

ਸਿਖੇਜੀਉਜਾਕੋਲੈਨਜਨਮਤੇਖਾਯੋਤੈ

ਅਘਾਇਹੈ॥ਤਾਕੇਹੇਤਦੈਕੈਖਾਨਟੂਕਟੂ

ਕਰੈਪਰਲੇਕਮੈਬਡਾਈਐਰਦੇਵਲੇ

ਕਾਖਾਇਹੈ॥ਤਾਲੇਦਿਏਆਖਰਨਕ

ਲੇਛਾ ਭਰੈ ਰੇ ਕੁਲ ਕਾਲੇ ਈਲ ਗੋ ਗੋਆ
ਨਪ ਕਯੋ ਕੁਲੇ ਦਾਇਹੈ ॥ ਦੇਵੀ ਦਾਸਭੀ ^{ਕਲਿਕ}
ਕਰਿ ਕੈ ਭੋਨ ਜੇਹੈ ਨੀ ਕਰਿ ਕੈ ਫਰਿ ਐਸੇ
ਜੀ ਕਰਿ ਕੈ ਕੋ ਨ ਕਾਸ ਆਇਹੈ ॥ ੮੪
ਅਧੀਰਿ ਤੁ ਗੁਸਾਂ ਈਸਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰ
ਸੁਗਾਸੀ ਕਦਾਹ ਨਿਹੀਲੀ ਕਲੇ ਕਲੇ ਕ

ਛਾਈਹੈ। ਰਾਜਾਗਉਉਮਗਉਜਾਦੇ
 ਸਾਹਿਜਾਦੇਜਾਨਦੇਸਪਤਿਮਹੀਧ
 ਤਿਏਲਤਬਛਾਈਹੈ। ਧਨਦਾਰੇਪੁਤ
 ਦਾਰੇਸ੍ਰੀਦਰੀਸਨੁਤਿਦਾਰੇਜਿਨਲਖ
 ਸਾਗਰਲੈਕੀਰਤਿਧਛਾਈਹੈ। ਦੇ
 ਹੀਰਾਸਰਹੈਸਰੁਦੁਖਹੀਕੇਕੁੰਜ

ਨਹੈਉਪਾਰਿਸੂਖੋਕੀਨੋਕਕਲੀਹੀਚ
ਛਾਈਹੈ॥ **੮੫॥** **ਪਲ** ਮੇਪਖੇਰੁਖੇਰ
ਲੀਏਹੈਅਕਾਸਮੇਤੇਬਾਘਬਰਬੋ
ਰਨਤੈਦੇਖੋਸਲਾਕੀ॥ ਬਨਮੇ
ਸੰਖਣ
ਤੇਬਾਘਬਰਬੋਗਨਿਤੈਬਿਖਧਰ
ਛੇਤੈਨਹੀਕਮੇਨਦੇਉਕਾਹੁਕੀਰਲਾ

ਕਈ। ਐਂਡੇ ਜਲ ਜਾਲ ਮਿਸ ਜਲ
 ਚਰ ਐਂਡੇ ^{ਤੁਘ} ਚਲੀ ਨੇ ਕੀ ਨੇ ਆਇ ਬਸ
 ਹਾਂ ਉਤ ਨ ਜਲਾ ਕਈ। ਦੇ ਵੀ ਦਾਸ
 ਕਹੇ ਕੋ ^{ਤੁਘ} ਉਕ ਬਹੁ ਬਚੇ ਨ ਕੋ ਹੁੰਦੇ ਬੇ
 ਤੀ ਨ ਲੋ ਕ ਕਾਲ ਕਰ ਕੀ ਚਲਾ ਕਈ
 ੧) ੮੬) ਲੋ ਕ ਸੇ ਨ ਐਂ ਗ ਨ ਪਿਸ ਨ ^{ਭਰਦੀ}

ਤਸੇ ਪਾਤਕਨ ਸਾਚੇ ਸੇਨ ਤਪਨਾਹੀ
ਈਹ ਖਾਸੇ ਦਹਨੇ ਸੁਚਿ ਸੇਨ ਤੀ
ਰਥ ਸੁਜਨ ਤਸੇ ਸੇਵਕਨ ਚਾਰੀ ^{ਪਾਵਿਤ}
ਸੇਨ ਰੋਗਤੀ ਨ ਲੋਕ ਮਾਹੀ ਕਹਨੇ ^{ਸਜਨਤਾ}
ਧਮ ਸੇਨ ਮੀਤੁ ਨ ਦੁਰਤ ਜੀ ਦੁਖਾਤ ^{ਪਪ}
ਕਸੇ ਕਾਮ ਸੇ ਪੁਬਲ ਨਾਹਿ ਦੇ ਕੁਬਸੇ

ਲਹਨੇ॥ ਗਚੈਤਾ ਸੋ ਨ ਸੁਲ ਦੇਵੀ ਦਾ
 ਸਤੀ ਸਲੋਕ ਕਰੈ ਸੀ ਤੇ ਖਸੇ ਸੁਖ ਨਾ
 ਹਿ ਕੀਰਤਿ ਸੇ ਗਹਨੇ॥ ੮੭॥ ਸੋ ਤੁ
 ਯਾਹੀ ਲੋਕ ਕੀ ਫਿਕਰ ਕਰੈ ਤੇ ਤੁਸੁ ਨ
 ਇਹਾਂ ਕੀ ਚੈਤਾ ਚਿਤ ਤੇ ਹਿ ਕੇ ਨਧਰ
 ਨੀ॥ ਯਾ ਫੁਲੇ ਕਰਾਖੇ ਰੇ ਰਿਸੀ ਸੁ

ਨਾਇਰਾਖੀਸੋਈਤੋਹਿਇਹਆਵੈਤੋ
ਗਵਤੀਰੁਰਨੀਪੁਛਬੇਦਚਾਰਦੇਖ
ਮਨਮੋਬਿਚਾਰਦੇਖਆਵੈਸੋਕਬੂਲ
ਕਰਿਨਾਹੀਕਯੋਹੁਟਰਨੀਅਦੇਈਦ
ਸਮਾਨਸਹਿਯਹੈਪੁਰਖਾਰਥਹੈਆ
ਨਸਹਿਯੋਰਾਪਰਲੋਕਹੁਕੀਕਰਨੀ

॥ ੮੮ ॥ ਦੇਖ ਦੂਰ ਹੀ ਤੇ ਦੇਵੀ ਦਾ ਸਕਰੋ

੧੧੬

ਪਲਪਟੇ ਪਥਕ ਪਯਾਸੇ ਥਲ ਜਲ

ਪਾਨੀ ਦਾ ਪਾਣ

ਕੋ ਬਿਚਾਰਿ ਕੋ ਆਤੁ ਹਰੈ ਆਇ ਦੇ

ਖੇ ਆਰੋਇ ਹਾਂ ਅੰਧ ਕੁ ਪਛੁਕ ਛਾਕ

ਦੇ ਖੇ ਨੀ ਹ ਨਿਹੁ ਰਾਇ ਨ ਰਿਕੋ ਗੀ

ਜੇ ਰਹਾਣ

ਖਮਕੀ ਪਯਾਸ ਰਹੈ ਤੋ ਸੋ ਹੀ ਉਦਾਸ ਪ

ਥੀ ਬੈਠ ਆਸ ਪਾਸ ਰੋਇ ਚਲੇ ਦੁਖ

ਬਾਰ ਕੈ ॥ ਆਸ ਪਾਸ ਕੀ ਚ ਜਾਤੁ ਅੰ

^{ਪਾਨੀ} ਵਤ ਜੇ ਦੇਖੇ ਤੇਰੇ ਰੂਹ ਕੇ ਨ ਕੋ ਕੋਇ ਹੂ

ਪ ਆਰ ਵਾਰ ਕੈ ॥ ^{ਤੁਝੇ} ^{ਦੁਖ} ^{ਭਾਂਖੇ} ਕਹਾਂ ਅੰ

ਗੀ ਅੰਜੁ ਮਾਗ ਨੈ ਕੋ ਦੇਖ ਕਾਹੂ ਕਾਮ

ਭਾਗੇ ਕਾਹੂ ਬਾਰ ਕੈ ਨ ਕਰਤੁ ਹੈ ॥

ਜਾਂਕੀਹੈਸੁਜਸਰੂਪੀਚਾਂਦਨੀਚਹੁੰਦਿ
ਸਾਨਲੈਲੈਉਸਰਤਨਹੀਦੇਤਉਸਰ
ਤਹੈ। ਤਾਂਕੇਦੁਬਤਕੇਦੇਵੀਦਾਸਜੋਰ
ਮਾਂਕੇਪਤਿਤੀਨੈਲੈਕਮਾਂਹਿਜਕੇਹਥ
ਪਸਰਜੁਹੈ। ਮਾਂਗਪਰਮੇਸਰਪੇਪਲ
ਕੈਪਸੀਜੈਦੁਪਘਨੈਦਾਨਦੈਹੈਕਮੇਰ

੧੧੭

ਪ੍ਰਸੰਨ

ਦਾਨਸਰਸਤਰੇ॥ ੯॥ ਗੁਰਗ ਯਾਕੇ
ਥਾਪਕਰਤਤਿਮਾਹਿਤਾਗੀਮਿਲਿਥੇ
ਦੀਤੁਈਤਾਕੇਨਾਮਜਗਮੈਬਗੁਈ
ਹੈ॥ ਪਾਗੀਗੁਨੀਧਾਦਗਨਿਬੁਧਿਦੁ
ਧਧੇਖਦੇਕੈ॥ ਦਿਨਾਦਿਨਦੇਈਦਾਸ
ਕਹੈਸਖਦਾਈਹੈ॥ ਬਾਹਗੋਬਿਚ ॥

ਰਿਬਭੇਨਿਕੋਦੈਨਗਾਏਬਾਭਿਨਕੇਅ

੧੧੮

ਨਦਹਿਨੈਕਹੂਨਆਈਹੀਛੇਰੇਯਾਭਿ

ਚਾਹੈਤਿਨੈਦਹਿਨਕਬੂਲਕਰੈਯਾਂਤੈਜ

ਗਮਾਂਕੁਰਦਾਗੈਕਯਹਬਾਈਹੀ॥

ਦਾਤਿਆਈ

੯੧॥ ^{ਲਕੜੀ}ਕੁਖੇਨਕੋਭੋਜਨਥਕੇਨਕੇਸੁਖ

ਕਹੂਆਯਹੈਨਿਰਾਸਰੋਰੋਨਿਘਰੇ

ਕੋਘਰਹੈ ਨਿਰਹੈ ਨਿਰਹੈ ਕੋਆਦ
ਰਨਿਰਾਦਹੈ ਕੋਦੇਵੀਦਾਸਮੇਸੇਨਿਕੀ
ਕੀਰਤਿਅਮਰਹੈ ਅਲਦਲਫੂਲਫ
ਲਬਲਕਰਪਲਵਨਦੇਹਦੇਤਕਸਕੋ
ਨੇਮਾਨਹੁਅਸਰਹੈ ਤੁਤੇਸੀਰੇਸ
ਮਹੀਏਸਬੀਕੋਸੁਖਦੀਏਤਰਹੀਰ

ਹਰਿਲੀਏਤੇਕਲਪਤਰਹੈ। ੮੨੫
ਪਾਹਿਲੇਤੇ ਬਾਂਦਰਹੈਬਾਈਭਯੋਬਾਵਰੇ
 ਹੈਬੀਛੀਖਾਯੋਬੂਛੀਬੈਸਬੁਰੇਬਿਕ
 ਰਾਹਹੈ। ਮਦਰਾਕਛੁਕਖਾਯੋਬਿਸਿ
 ਆਚਛਾਯੋਪੁਨਿਬੀਸਕਧਤੁਰੇਹੂਕੇ
 ਖਾਏਬਿਸਮਾਰਹੈ। ਤਾਰਮੇਕੁਏਛੁ

੧੧੮

੫ ਬੁਧਾਈ
ਬਖੀਲੀ
ਬਿਕਰਮ
ਬਰੀਭਿਕਾਰ

੫ ਬਿਬੇਕ ਬਿਕਾਰ
ਬਡਈ ਬਿਨੈ ਬੋਰਾ
੪ ਰੋਗੀ ਰਿਤੁ

ਰਪਲਤਾ ਰੁਗਲੀ
੪ ਰਤੁਗੀ ਬੋਰਮਾਈ
ਚਰਚਾਰਨਬੰਟਾ

੨ ਦਯਾ ਦੁਖ
੭ ਦਗਾ ਦੋਹ
ਦੁਗਬਰਨ
ਦੋਸਤਾਈਲਗਾ
ਦੁੰਦ ਦਰ

੩ ਦਾਇਦੁ ਦਖ
ਦੁਸਮਨੀ

ਪਾਗੇਤਾਂਤੇਰੁਲੈਰਾਗੇਰਾਗੇਏਤੇਪਰਭੂ
ਤਲਾਗੇਅੰਮੈਕੁਪਕਾਰਹੈ। ਦੇਵੀਦਾ
ਸਕਹੈਤਾਕੇਬੈਦਨਬੁਲਾਉਕੋਉਕਰੈ
ਧੀਬਿਚਾਰਵਾਕੋਕੈਨਉਪਚਾਰਹੈ।
੩। ਦਾਖ ਲੈਬਕਾਰਘਾਂਚੁਪਾਂਚੁਪੁਨਿ
ਦੁਕੈਮਤਿਛਾਡਿਕੈਚਕਾਰਚਾਰਚਾਰ

ਨਮੋ ਬਾਸਿਯੋ ਛੇਤੈ ਮਤਦੈ ਦਕਾਰਹੈ
 ਬਿਦੈ ਦਕਾਰਸਾਤਤੀ ਨਨਮੋ ਨਿਲਮਿ
 ਲਮਾਤਿਹੀ ਨਗਸਿਯੋ ਹਾਹਾਰਾ
 ਪਰਹਰਤੀ ਨਹਾਹਾ ਮਨਲੇਤੈ ਰੁਲਛੈ
 ਮਕਾਰਮਾਂਸ਼ੁ ਕਬਹੂੰ ਨਗਸਿਯੋ ਦੇ
 ਹੀ ਦਾਸ ਕੀਜੈ ਦੈ ਉਕਾਰਲੇ ਕੁਕਾਰੀ

੧੨੦

੪ ਹਰ ਤਿਸਾ
 ਹਰਿ ਹਰਮੀ
 ੨ ਹਰਲੇਮੀ
 ਹਰ
 ੬ ਮਦਮਾਸਮੋ
 ਮਤਸਰ ਮਨ
 ਮਲੀਨਤ
 ੨ ਉਪਕਾਰ
 ਉਦਾਰਤ
 ੩ ਕੁਲਾਈ
 ਕੁਜਨ
 ਕੁਗਤੀ
 ੧੧ ਨਦ

ਨਏਕਹੀਨਕਾਰਅੰਸੁਸਾਰੇਗੁਨਨ
 ਸਿਯੈ॥ ੮੪॥ ^{ਭਾਰਤੀ} ਕੇਪੂਰੇਭੂਰੇਓਜ
 ਰੇਅਨੇਕਗੁਨਜਿਨੈਦੇਖਰਾਜਨਕੀਤੀ
 ਠਨਹਰਿਸਕੈ॥ ^{ਦਰਨਹੀਰੇਦੇ} ਅਰਥਕੇਸਮੁਦਾਇ
 ਕਵਿਰਾਇਰਸਨਾਕੀਸ੍ਰੀਪਤੈਓਪ
 ਜੈਬਰਹਗਿਯੈਧਰਸਕੈ॥ ਦੇਵੀਦਾ

ਸਜੈ ਸੀਠਿ ਰਜੈ ਸੇਬ ਤੇ ਮਾਨਸ ਪੈ ਲਿਖੈ ॥ ੧੨੧ ॥

ਇਹਿ ਨੈਧਰ ਤੇ ਸੋਹੀ ਹਰ ਸਕੈ ॥ ਕਾਨਨ

ਪਕਾ ਸੇਖਰੇ ਪਾਸੇ ਮੁਕਤ ਸੇ ਇਨ ਕਾਇ

ਨ ਕੇ ਬੇਲ ਤੇ ਲਕੈ ਨ ਕਰ ਸਕੈ ॥ ੧੨੨ ॥

ਤੁਲੈ ਨਹਿ ਪਨੈ ਪਰ ਬਨੈ ਸਾਹ ਰਾਕੇ

ਸਾਹ ਸਾਹ ਨਹਿ ਪਰ ਸੁਖ ਲਾਗੈ ਰਾਗੈ

ਦਾਰੇਮੋ। ਘਰਲੇ ਬਰਾਈ ਦੇਇ ਪੀਛੇ ਕਛੁ
ਲੇਇ ਫਿਰਿ ਜਸ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਤਿਨੇ ਰਾਖੇ
ਕਰਹਾਰੇਮੋ। ਘਰਾਈ ਨ ਪਾਪ ਨ ਤੈ ਸੁਖ
ਸੇਲਦਾਰਨ ਪੈ ਜਗਇ ਪਰੈ ਕਰੈ ਕਹਾ ਰੂਜੈ ਮ
ਨੇ ਕਹਾਰੇਮੋ। ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਦੇਇ ਦੁਇ ਠਿਕਾਨੇ
ਕਹਿ ਜਾਨਨ ਕੇ। ਘਰ ਪਰ ਬਾਰੇਮੋ।

ਰਾਸਦਰਬਾਰੇ॥ ^{ਅਤੀ}ਪੇਟਕੋ ਨਿਪਟਸੁ

੧੨੨

ਧਿਆਖਨਲਜੀਲੇਮੀਰਉਹਕੇਗੀਤੀ

ਹੋਇਮਹਾਂਮੀਠੋਮੁਖਕੋ॥ ਬਾਂਹਕੇਪਗ

ਰੁਪਨਿਪਾਇਕੇਅਤਿਗਹੋਇਬੇਲਨ

ਸੈਸੂਧੇਦੇਵੀਦਾਸਸੂਧੇਰੁਖਕੋ॥ ਅਨਕੇ

ਉਦਾਰਵੀਲੇਹਾਥਕੇਅਕੇਲੀਏਕਕ

ਤਲੀ

ਗੋਕੋਰੋਗਾਢੇਐਸਹਯਾਦੁਖਸੁਖਕੋ।
ਪਚਕੋਪਿਤਾਮਾਰਿਨੈਐਸੇਕੋਸਿਗਾ
ਕੋਤਬਯਾਂਤੈਕਛੂਐਰਹੂਸਿਗਾਰੋ
ਪੁਰਖੁਕੋ॥ ੯੭ ॥ ਰਾਜਾਹਰੀਚੰਦਰ
ਲੀਭਾਂਤਿਕਰਰਾਖੋਦੇਫੀਦਾਸਯਾ
ਕੇਥਦੇਥਿਪਤਿਪੁਰਐਰਿਗਾਰੇ
ਸਰਤੀ

ਗੀਯਾਂ ਕੀ ਲੋਛੀ ਸੁਜ ਸਯਾਂ ਕੇ ਪੁਤ ਦ
ਆਦ ਨ ਮ ਨ ਦੇ ਹ ਕ ਛੁ ਚੁ ਕ ਨ ਨਿੰਗੀ ਭਿ
ਚਿ ਅਬਿਗ ਕੋ ਨ ਅੰਗ ਕ ਛੁ ਪਾਤ ਕ ਕਿਯੇ
ਨ ਸਾਤ ਪਾਂਤ ਤੇ ਉਤ ਰੋ ਕ ਛੁ ਚਾਹਤ ਨ
ਕੈ ਰਿਚਿ ਪਰਿਯਾਸ ਪੁਤ ਸਹ ਸਾਹੀਰ
ਹੇ ਛਾਤੁ ਤੇ ਸਤ ਕਰੁ ਦ ਖ ਨ ਲਗਾਉ

੧੨੩

ਰੰਚਰ

ਪ੍ਰਧ

ਪ੍ਰਗਤ

ਕਨੇਤ

ਮਤ ਨ ਕਰੁੰਦਾ

ਸੀਧ

ਤਬਛੇ ਭਿਯੋ॥ ^{੯੮} ^{ਅਨਿਤਪਨ} ^{ਕਕਰੁਪਕਰ}
ਤਾਰਮਾਰੇਕੇਦਰਜਮੀਜਸੇਕੇਭਾਂਜਨਰੁ
ਲਾਨਤੀਰਹਾਈਏ॥ ^{ਸਮ} ^{ਆਦਤਗੁਨੀ}
ਹਦੇਖਕਾਰੇਪਰਜਾਹਿਭਾਰੇਜੇਰੈਨਹੀ
ਗੀਠਤਿਨਕੋਤੋਕਾਬਿਕਾਲੇਹੋ॥ ^{ਸੇਤ} ^{ਉਜਰੇ}
ਉਦਾਰਜਿਸੈਪਾਂਚਨਮੀਬੈਠਦੇਹੈਜਸ

ਕੇਲਿ ਕੇਤ ਅੰਗ ਸਕੋਰ ਸਾਲੇ ਹੈ। ਗੀਝੇ
 ਚਾਰ ਬਾਕ ਮਾਨੈ ਮੇਰ ਕੋਤਿ ਨ ਕਾ ਆਨੈ ਦੇ
 ਦੀ ਦਾਸ ਕਹੈ ਏਤੋ ਕਾਵਿ ਨਿਕੋ ਸਮਾਲੇ
 ਹੈ। ੯੯। ਸੁਰਬੀਰ ਰਾਖੇ ਜੋ ਤੋਭੋ ਗਵੈ
 ਬਸੁ ਧਰਮ ਕੇ ਕਾਵਿ ਨ ਕੋ ਆਦਰੈ ਗੋਸੇ
 ਈਸ ਸਪਾਵੈ ਗੋਗੀਰ ਪਰੈ ਤਥੈ ਰੋਨ

ਗਾਵੇਗੋ ॥ ੧੦੦ ॥ ਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿ ਕਰੇਗ ॥ ੧੨੫

ਨਤ ਅਨੀਤਿ ਅਰੁ ਨਤ ਅਨੀਤਿ ਧਰ

ਨੀਤਿ ਜੇ ਸਦਾ ਏਹੋ ॥ ਮਾਗਨੈ ਬੁਲਾਵੈ ਨਾ

ਹਿ ਮਾਗਨੈ ਬੁਲਾਵੈ ਐਹੁ ਗਨੈ ਬੁਲਾ

ਵੈ ਖਾਇ ਤੇਈ ਮਨੁ ਏਹੋ ॥ ਗੀਐ ਨਰਿ

ਸੁਏ ਮਰ ਸੁਏ ਮਰ ਖੀ ਸ੍ਰਿਓ ਠੇ ਜਾਨ

ਤਨ ਦਾਏ ਦੇ ਵੀ ਜਾਨਤ ਏ ਦਾਏ ਹੈਂ ॥ ਰਾ
 ਜਾਗਇ ਰਾਨੈ ਗੁਨ ਗਾਨੈ ਤੈ ਨ ਮਾਨੈ ॥
 ਗੈਸ ਬਤੇ ਜਮਾਨੈ ਅਬਤੇ ਜਮਾਨੈ ॥
 ਏਹੈ ॥ ੧੦੧ ॥ ਸੰਪਤਿ ਗੁਰੀ ਐ ਛਾਡੀਰ
 ਸੇਈ ਚ ਛਾਡੀ ਛਾਡੀ ਸੁੰਦਰੀ ਮਛਾਡੀ ਐ
 ਛਾਡੀ ਸੁਮਤਿ ਚੈ ਗੈ ਗਏ ॥ ਬੁਢੇ ਪਿਤਮ ॥

ਤਛਾਡੇ ਰਾਈ ਫਿਲਲਾ ਤਛਾਡੇ ਬੇਰਾਬੀ
ਲਲਾ ਤਛਾਡੇ ਆਪਨੇ ਉਪੇਗਯੋ ਠਾਂ
ਛੇਦਾ ਸੀਦਾ ਸਛਾਡੇ ਘੇਰਾ ਪਾਸਖਾਤ
ਛਾਡੇ ਯਾਗ ਆਸ ਪਾਸ ਛਾਡੇ ਸਬੈ ਦੁਖ
ਦੇ ਗਯੋ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਆਪਨੇ ਲਗੈ
ਨਰੋ ਉਦੈ ਕੋ ਸਾਥ ਦੇਖੈ ਵਰ ਆਪਨੇ

੧੨੬

ਕੀਏ ਹੀ ਸਾਥ ਲੈ ਗਏ ॥ ੧੦੨ ॥ ਜੀ ਗਨਿ
 ਸਿ ਗਾਰੇ ਭਾਰੇ ਭੀਲ ਕੇ ਭਾਰੇ ਭਾਰੇ ਭੂਪ
 ਕੇ ਉਜਾਰੇ ਪਮਾਰੇ ਬਹੁਤੇ ਗਰੁਪ ਰੈ ॥ ਉ
 ਦੈ ਸੇ ਗਾਰੇ ਭਾਰੇ ਗਲੀ ਨਿਕੇ ਗਾਰੇ ਬ
 ਰੇਇ ਤਨੇ ਉਧਾਰੇ ਸਾਰੇ ਕਾਮ ਨ ਕਛੁ ਸ
 ਰੈ ॥ ਸਾਹਿਬ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਇ ਰਬ

ਰੇਤਮਾਂਸ਼ੁਦੇਵੀਦਾਸਟੂਟਪੁੰਡਪੇਨਜੀਰੁ
 ਥੋਰਪੁਜੀਏ
 ਲੇਪਰੇਯੀਰਧੁਰਧੁਸਰਕੈਧਰਕੋਗਤਿ
 ਹੋਰਕਪਦੈਧੁਰਧੈਧੁਰਧੈਧੁਰਧੈਧੁਰਧੈ
 ਧਰੈ। ੧੦੩੧ਕੁੰਡਲਿਯਾਕਿਨਹਿਮਿ
 ਗਲੇ
 ਸਗਲਿਯੈਨਹਿਜੇਪਾਂਚਨਕੇਮਾਂਸ਼ੁਰੁ
 ਕੀਜਨਨੀਮੇਗਨੀਨਈਸਪੁਤੀਬਾਂਸ਼ੁ

॥ नदी सपुती बंधु जगद्विपुत्र हित
 धेयो गते गत आगत रिते नदी नध
 धेय अरु सेयो गते दत्त पित्र अकास
 आस ह्ये गते सुख मीन गिा धेय गीमं
 गन देधि रग रिय रके धु सि के न
 रि ॥ ^{मंगत} ^{नकर}

ਹੈ ਜੁਗਲਿ ਬੋਹੈ ਸਬ ਕੋ ਸੁਤਾ ਕੀ ਫਿਕਰ

੧੨੮

ਨਾ ਕਰੈ ਤੂ ਯਹੈ ਰਾਂਗਿ ਰਲੈ ਗੀ। ਗਜ

ਘੋਰਾ ਖਜਾਨੈ ਅਜਾਨੈ ਯਾਂ ਰਿਜਾਨੈ ਤੂ

ਗੀਰਾ ਗੀ ਸੈ ਜਗਾਰ ਬਰਦਾ ਗੀ ਪੈ ਨਹਿ

ਚਲੈ ਗੀ। ^{ਸਮਝੀ} ਏਕਹੈ ਉਪਾਇ ਸੋਈ ਅਨ

ਬਚ ਜਾਨ ਬੋਹੈ ਸਬ ਸਾਥ ਚਲੈ ਅਰ

ਦੁਨੀ ਦੁਨੀ ਫੁਲੇ ਗੀ ॥ ਹਾਥੀ ਉਠ ਗਾਥੇ
ਖਰਗਾਥੇ ਜੋ ਨਚ ਲੇ ਦੇਵੀ ਝੰਮਕੇ
ਹਾਥ ਪਰਧਰੇ ਗੇ ਸੋਚ ਲੇ ਗੀ ॥ ੧੦੫
॥ ਗੁੰਗਾ ਨਿਸੈ ਫੁਲ ਸੀ ਗਿਚ ਲੇ ਚਤੁਰ
ਗਚ ਲੇ ਸੁਗਮ ਹੇ ਹਾਥੀ ਪੈ ਨੀ ਸਾਨ
ਨਹ ਲਾਇਓ ਗੋਰੁ ਲਏ ਬਰੇ ਮਾਗੇ

ਹਾਥੀ

ਕੇਤਲਾਹੁਚਲੈਚਫੇਘੇਰੈਗਯਾਹੁ
 ਹਕੇਸਰਾਇਬੋ।ਸੁਗਮਹੈਦੇਵੀਤੀਰ
 ਰੁਪਕਚਲਾਇਬੋਖੇਕਠਨਹੈਠਾਕੁਰ
 ਜੁਕੀਰਤਿਚਲਾਇਬੋ।੧੦੬।ਅਲੁ
 ਖਮੇਲਛਨਬਤੀਸਦਾਤਹੁਬਤੀਸ
 ਦੇਉਏਸਮਾਨਹਾਜਨੀਤਮੇਸਬੈਕਹੈ

੧੨੨
 ਮੇਰਸਗਮਹੈਮਾਥੇਪਰਚੈਰਕੇਦੁਲਾਇਬੋ
 ੧੨।ਤਿਪਨਕਹੇਲਾਚਲੈਮੈਨਕੇਕਲੇਲਾਚਲੈ

॥ ਦੋ ਚੁਆਛੇ ਚੁਜਰਹੈ ਦੋ ਚੁਸੋਭਾ ਦੇਤ
ਦੇਵੀ ਦੋ ਚੁਆਛੇ ਰਾਖਿਯੈ ਆਪਨੇਰ
ਥਮੇ ਗਹੈ ॥ ਦੋ ਚੁਦੇ ਸਾਥੀ ਹੋ ਪੈ ਕਦ
ਚਿਤ ਲੋਛ ਲੋਰਹੈ ਅਰਦਾਂਤ ਫਹੈ
ਤੇਫਹੈ ॥ ਸਰੁਆਂ ਸੁਖੈ ਠਬੋਡੈ ਮਾਨ
ਸਰਗਾਇਸ ਬਦਾਂਤ ਗਾਵ ਦੀਨੇ ਰਬ

ਲਛਨ ਕਹਾਰੇ ॥ ੧੦੭ ॥ ਬਹੁਰੇ ਕੇਆ
 ਗਬੀਨ ਬਜਾਇ ਬੇਕਰੇ ਅਹੁਆਂਧ
 ਰੇ ਕੇਆ ਰਸੀ ਦਿਖਾਇ ਬੇਕਿਨ ਕਰੇ ॥
 ਉਸਰੇ ਚਾਹਮਾਸ ਬਰਸ ਬੇਕਰੇ ਕੰਨ
 ਕਲਰ
 ਸੁੰਨ ਪੂਛੁ ਸੁਤ ਕੈ ਸੁਧਾਰ ਸੁਧੀ ਕੈਧ
 ਰੇ ਪੂਰਖ ਕੇਆ ਗੇਐ ਸੋਗਨ ਕੇਪੁਕਾ

੧੩੦

ਸਬਾਦਰਚਰਚਕੈਬਨਾਉਪਚਪਰ
ਕੈਅੰਗੇਦੇਵੀਯੈਕਬੂਲਹੈਸੁਪਾਲੇਹੁ
ਤੇਪਰੇਪਰਸੂਰਖਕੈਪਾਲੇਕੈਉਕਬ
ਹੁੰਸਾਜਿਨਪਰੇ॥ ੧੦੮॥ ਆਪਨਅਕੇ
ਲੇਆਸਪਾਸਸਬਬੈਗੀਤਬਦਾਂਤਨ
ਪੰਨੀਰੁਜੈਦੇਅੰਸੀਰੁੰਗਿਹਿਯੋ॥

ਨਿਯੋ ਨਿਕਸਧੈ ਠਚ ਲਿਯੇ ਨਰਮ ਹੈ
ਕੈ ਨੇਹੁ ਕਰੇ ਤੇ ਪੈ ਦਸ ਨੇਹ ਸੈ ਨ ਨਿਹ
ਯੋ ਅਨ ਮਿਲੇ ਮਿਲੇ ਦਿਖਾਏ ^{ਭਿਜੀ}
ਦੇਤਾਇ ਤੇ ਪਰਜੇ ਸੀਤਾਵੈ ਸਮੇਪਾਇ
ਸਹਿਯੋ ਦਾਉ ਪਰੇ ਕਵੇ ਲਏ ਸੇ
ਬੋਲਿਯੇ ਜੁਠੇ ਸਾਯੈ ਰਧੇ ਦਿਵਯੇ ਜ

੧੩੧

ਬਢੇਰ ਕਰਕੇ ਚਹੁਯੋ॥ ੧੦੮॥ ਕਾਹੂਕੇ ਬਰੇ
ਰੇ ਕਾ ਕਬੈ ਤਯੋ ਕਾਂਡਿ ਕਾਇ ਕਰੇ ਦੇਵੀ ਦਾਸ
ਵਹੇ ਵਾਂਕੋ ਮਾਰ ਬੇ ਮਨੇ ਧਰਯੋ॥ ਬੈਨ ਨਸੀ
ਸੁੰਦਰਿ ਸੀ ਕਹਯੋ ਖੰਡੇ ਲਾਗੁ ਮੇਰੇ ਸੇ ਨ
ਨਧਨ ਖਬਾਂ ਨ ਮਾਰਯੋ ਯੈ ਛਲ ਕਰਕੇ
ਅਨਿਧਰ ਕੁ ਬਾਇਸ ਦਾ ਬੈਲ ਪਰ ਬੈਠਰ

ਯੋਥੰਤੁਕਾਮਾਯੋਮਯੀਮੇਗਿਰਪਯੋ
ਗਿਰਤਮੇਕਾਕਰਯੋਰੈਤੋਸਦਜੀਵਤ
ਰੈਜਾਕੋਬੋਲਮਯੋਸੋਓਮਯੋਰੈਨਾਮ
ਯੋ॥ ੧੧੦॥ ਜਿਉ ਗੁਨਗਾਹਕਧੈਗੁਨਤੇ
ਸਿਖਯੈਤਹਿਸੋਗਨਕੇਗਾਹਕਕੈਗੁਨੀ
ਤੈਕਹਾਕਹੈਲੋਕਲੀਕਲੇਪੈਏਕਪਾਪ

੧੩੨

ਗੀਕੀਠੀਕਜਾਹਿਠੀਕਬਾਤਏਕੋਨਾਹਿਚੀ
ਕੋਨੇਰਹਾਕਰੈ। ਲਾਜਨਕਹੇਕੀਏਕਨੇਕੀ
ਨਹੀਟੇਕੀਨਕਰੇਕੀਅੰਰਸੁਨੇਵੈਸੇਬਹ
ਯੈਕਹਾਕਰੈ। ਸੰਗਤਿਪਸੰਗਤੈਬੁਰੇਊਭ
ਲੇਹੇਇਦੇਵੀਵੈਸੇਈਅਸੰਗਤਿਕੋਸੰਗ
ਤਿਕਹਾਕਰੈ। ੧੧੧। ਸਦੈਯਾ। ਬਾਹਰਿ

ਐਹੀਭੀਤਿਐਹੀਬਾਪਕੋਪੁਤਨਪੁ
ਤਹੇਮਾਂਕੋਗੁਰਪਰੈਨਹੀਕੋਡੀਕੇਕਾਮ
ਕੋਅਛਰਏਕਨਹੀਸੁਭਜਾਂਕੋਆਸਕ
ਗਿਤੇਨਿਹਾਸੁਭਏਦੇਵੀਤੈਬਕਸੇਨਿਕ
ਸਮੇਤਬਯਾਂਕੋਠਾਕੁਰੈਠਾਕੁਰਜਨਤ
ਹੇਯਹਠਾਕੁਰਤੇਨਿਕਸਮੇਮੁਲਮਾਂਕੋ

੧੩੩

੧੧੨॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ਥੈਰੀਨਕੋਹੇਰਮਾਥੈਗਵ
ਕੇਟਪੇਲਪਾਰੈਅਰੀਜਨਥਿਜਰੂਥੈਚੈਤ
ਗੁਲਗੋਤਯੈਪਰਖੈਅਸਾਰੈਸਾਰੈਦਾ
ਰਿਦਦਲੇਰਮਾਥੈਦੇਵੀਦਾਸਹਯਾਂਤਿ
ਨਕੈਜਸਕੋਊਦੇਤਹੈ॥ ਐਸੇਕਵਿਰਾਜ
ਨਕਹੈਹੈਗੁਨਰਾਜਨਕੇਜੇਈਗੁਨਰਾ

ਤਗਾਦੀਤਕਿਯਾਨਿਸੈਤਹੈ॥ ਓਚੇਮੁਹ

੧੩੪

ਗੁਰੁਤਾਨਲੇਖਤਾਰਅਭਿਖੇਕਪਟਬੀ

ਧੰਦੇਗਿਯੋਤੋਦੁਖਨੇਕੋਹੇਤਹੈ॥ ੧੧੩॥

ਪਚੈਨਾਹੀ ਭਾਤਦਾਰਮੁਗਾਹੁਕੀਪਚੈਨਾ

ਗਿਅਮੀਰੋਈਲੇਨੀਜਲਪੇਟਅਵਟ

ਤਹੈ॥ ਲਟਕੇਪਰੇਜਹੂਸੇਵੁਲਆਵੈਪ

ਲਕਸ਼ਮੇ ਫਲਕਾ ਫਲੇ ਗੀਪ ਚੈਨਾਂ ਹਿਯ ਹਤੰ ०
 ਤਿਥੇ ਕਿਵੀ ਪੁੰ ਕੇ ਚਾਰੇ ਦੇ ਦਕਾ ਫਹੇਨ
 ਦੀ ਸਮਾਨ ਦੇ ਵੀ ਦਾ ਸਭੇ ਕੋ ਖੀ ਲਉ ਦ
 ਰਨ ਮਾਤੁ ਹੀ ਮੇ ਸੇ ਮੀ ਦੁਰੁਖ ਮਾਂ ਸੁਦੇ
 ਹਰਾਖ ਬੇ ਕੋ ਦੇ ਕਪਤੁ ਕੀ ਸ਼ਿਪਾ ਤੇ ਰਾਗੀ
 ਹੀ ਸੁਖ ਬਨਾ ਰਹੀ १੧੪੧ ਜਾਗੀ ਕੰਤੰ

ਚਾਕੁਰਹੈਤਾਹੀਕੀਲੁਗਾਈਤਕੈਬਤਕੈ
 ਰੇਮਾਰੈਯਹਗਮਾਨਕਿਤਕੈਲਹਾਜੇ
 ਕਹੇਪਰਾਰਵਧਸੇਤੀਯਹਆਵਤਹੈ
 ਆਇਬਰਤਾਪੁਦੇਹੁਯਹਮਤਿਹੈਮ
 ਹਾਅਪਨੀਸੈਤੋਰੋਯਾਹਿਏਕੇਤੁਮ
 ਗਾਂਠਿਜੋਰੋਯਹਬਿਪਗੀਤਿਦੇਖਿਹ

ਮੇਤ੍ਰੇ ਲਗਯੋ ਬਹਾਇ ਰੇ ਭਯਾਨ ਮਕੋਰੇ ॥

ਮਕੀਤੋ ^{ਮਾਨਰਭ} ਛਿਟਕਾਈ ਰਾਮਕੀ ਲੁਗਾਈ ਸੇ

ਤੀਪੀਤਿ ਕਰਬੇ ਕਹਾਂ ॥ ੧੧੫ ॥ ^{ਫੁਟ੍ਰ} ^{ਇਸਤ੍ਰੀ} ਮੈਯਾ ॥

ਜਬ ਛੀਰ ਸਮੁੰਦ ਮਥਯੋ ਨਿਕਸੇ ਮੇਥਿਸ

ਲੰਛ ਸਹੇਦ ਗੈਰੁ ਬਕਾਯ ਹਜਾਨ ਕੈ

ਸਾਧਨ ਲੰਛ ਤਨੀਜੁ ਯਾਹੈ ਮਕੋਰੇ ॥

ਹੋਸਬਕੋ ॥ ਬਿਖਈਜਨਕੋ ਬਿਖੁ ਬੇਲ
 ਯਹੇਜੁਰਹੈਲਛਮੀਅਟਮਾਹਿਛਕੋ ॥
 ਰਿਹੇਤੁਲਗੈਤੁਬਜਾਨਿਏਯੈਬਿਖੁਬੇ
 ਲਲਗੇਫਲਮੀਮ੍ਰਿਤੁਕੋ ॥ ੧੧੬ ॥
 ਸਾਸਪਪੀਜੁਪਪੀਸੁਪਪੀਅਬਛੇ
 ਰਗਟੀਪਗਟੀਅਕਟਏ ॥ ਜੇਰਜਟੀਨ

ਕਟੀਕੁਟਪਾਸਟੀਫਕਟੀਉਲਟੀਸੁਲਟੇ
ਯੈ। ਮੇਜੁਗਟੀਕੁਗਟੀਸੁਲਟੀਸਬਕੁਦਬ
ਗੀਮਤਮੁਕੁਬਦੁਯੈ। ਦੇਵੀਲਟੀਨਤਿ
ਖਾਉਲਟੀਗਤਿਕੇਸਲਟੀਜਮਗਾਬ
ਲਟਯੈ। ੧੧੫। ਕਬਿੰਗੁ। ਜਬਜਬ
ਗਾਦਪਗੀਦਮਨਿਕੇਦੇਵੀਦਮਨੁਬ

ਤਬ ਹੀ ਸਹਾਇ ਹਰਿ ਜੁ ਨੈ ਕੀਨੈ ਹੋ ॥ ਜੇ
 ਸੇਕ ਛੁਨ ਰਹਿ ਦੇਵ ਜੁ ਦਯਾ ਨਿਧਾਨ
 ਅੰਝੋ ਕੈ ਨ ਅਵਤਾਰ ਦਯਾ ਰਸੁ ਭੀਨੈ
 ਹੋ ॥ ਮਾਤਨ ਕੇ ਪੈਰ ਤੇ ਸਰੂਪ ਧਰੇ ਹੋ ਰਹੈ
 ਰਸੇ ਤੇ ਹੋ ਉਚਿਤ ਅੰਝੋ ਆਰ ਕੇ ਪ੍ਰਬੀ
 ਨੈ ਹੋ ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਹੋਤ ਜਨਨਾਥ ਰਕੇ

ਅਰਥੇਆਪਪਾਥਰਕੇਪੇਟਮੇਤੈਅਵ
ਤਾਰਲੀਨੇਹੈ॥ ੧੧੮॥ ਗਣਿਤਿਸ੍ਰੀ
ਰਾਜਨੀਤਕ੍ਰਿਤਕਬਿਦੇਵੀਦਾਸਸੰਪੂਰ
ਨਾ॥ ੧॥ ॥ ਛੁੱਧੇਸਿਮਤਮਹਿਪ
ਬਨਾਬਨਿਧਿਤੁਲਪਲਸੁਖਦਾਈ॥
ਤਿਥਗਨਨਾਪਕਰੈਬਦਹੀਨਰਕਰ
ਅਤਮੇ

ਮਨੁ ਭਾਈ ਆਲਦੁ ਪੁਰਸਿ ਵਦਹ ਬਾਰ
ਬੀਚ ਯਹ ਪੁਰਨ ਕੀ ਨੋ ਆਨਿ ਪਾਤਿਨੀ
ਤਿਸੁ ਖਦਾਇ ਪਠਤ ਫਲ ਅਭਿਮਤਿ
ਚੀਨੋ ਹਰਦਿ ਆਲਾ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਯ
ਹ ਪੁਰਨ ਕੀ ਨ ਬਨਾਇ ਕਹਿ ਸੀ ਦਸ
ਰਬ ਸੁਤ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਜ ਸੁਪਠੇ ਪੀਤਿ ਰਿ

੧੩੯

135

ਮਨੁ ਭਾਈ

ਤਮਾਹਿਧਰਿ॥ ੧੨ ॥

ਸੁਭਿਭਵਤੁ॥ ॥

॥ ॥ ॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਅਬਧੇਤੀਸਅਖਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦
 ਚਿਅਣਸਾ ਚਿਅੰਕਾਰਸਰਬਪ੍ਰਕਾਸ਼ ੦
 ਸੀ। ਆਤਮਸੁਧਅੰਕੁਸੈਅਥਿਨਾਸੀ
 ਆਈਸਜੀਵਮੇਰੇਦਨਜਾਨੈ। ਸਾਧ

ਚੇਰਸਰਬਰੁਮਬਖਾਨੇ। ਹਸਤੀਚੀ
ਟੀਰਿਣਲੇਆਦਿ। ਏਕਅਖੰਡਤ
ਬਸੈਅਨਾਦਿ॥ ੧॥ ਕਖਗਘਙ॥
ਕਾਰਣਕਰਣਅਕਰਸਰੁਕਹੀਏ।
ਭਾਨਪ੍ਰਕਾਸਜਗਤਜਿਵਲਹੀਏ॥
ਖਾਨਪਾਨਕਫੁਰੁਪ੍ਰਨਰੇਖੀ। ਨਿਗਦਿ

ਕਾਹਾ ਦ੍ਰਿਤ ਅਲੇਖੀ ਗਤਿ ਗੁਣਸ
ਭੁਏ ਸਾ ਵਿਸੰਤਰਿ ਸਤ ਕਰਤਾਰਸ
ਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਪਪਨ ਕੀ ਨਾਈ
ਸਦਾ ਅਖੰਡਤਿ ਨਿਅਨ ਬੇਧ ਪਰ
ਆਤਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥ ਚਛੁ ਜਝੜਾ ॥
ਚੰਪਗ ਜਾਨ ਕਰ ਜਾਂਹਿ ਬਿਰਾਜੈ ॥

੧੪੦

ਛਾਪਾਦ੍ਵੈਤਸਕਲਉਠਿਕੁਜੈ॥ਜਾਗ
ਤਸੁਪਨਸਖੇਪਤਤੁਗੀਆ॥ਅਤ
ਮਰੂਪਤਿਕੀਇਹਪੁਗੀਆ॥ਬੁੰਨਤ
ਕਾਕਾਨਹਦਘਨਘੇਰੀ॥ਤਿਕੁਟੀ
ਭੀਤਰਿਅਤਿਛਾਬਿਜੇਰੀ॥ਵਾਲਤ
ਜੇਰੀਇਆਰਸਬਾਰਾ॥ਸਿੰਹਸਬ

ਦੁਆਮੀਰਸਮਾਤਾ ੩। ਟਰਰੁਢਦ

੧੪੨

ਟਾਰਨਕੁਮਨਅਪਨਕੀਸੈਨਾ

ਸਤਿਗੁਰਮੁਕਤਿਪਦਾਰਥਦੇਨਾ। ਟਾ

ਕਰਦੁਬਿਧਾਨਿਰਮਲਕਰਣਿ। ਟਾਰ

ਸੁਧਾਮੁਖਅਪਦਾਰਣਿ। ਟਾਪਤਿ

ਦੁੰਤਅਧੇਰੀਮਨਕੀ। ਟਾਸਤਗੁਰ

ਕ੍ਰਮਤਾਸਤੁਤਲਕੀ॥੪॥ **ਤੁਥਦਥਨਾ** ਤਾ
ਰਨਗੁਗੁਬਿਨਾਨਹੋਈ॥ ਸਤਾਸੀਖਤੁ
ਸਤਬਾਤਪਰੋਈ॥ ਥਾਨਅਦੈਤਤਬੈਜਬ
ਪਰਸੈ॥ ਅਨਬਚਕਰਮਗੁਰੁਪਗਦ
ਰਸੈ॥ ਦਾਰਦਰੋਗੁਮਿਦੈਤਬਸਨਕਾ॥
ਗੁਰਕਰਤਾਕਰਹੋਵੇਮੁਕਤਾ॥ ਧੀਨਗਰ

ਦੇਵਮੁਕਤਿਕੇਦਾਤੇ॥ ਨਾਨਾਨੇਤਬੇਦਜਿ

੧੪੩

ਸਗਾਰੇ॥ ੫ **ਪਾਠ ਬਰੁਆ** ਪਾਰਬਰਮਸ

ਰੁਮਹਿਸਮਾਨਾ॥ ਸਾਂਤਾਸਿਪੀਤਕੀਯੇਬ

ਖਮਾਨਾ॥ ਫਾਂਸਕਟੀਦੈਤਗਰਪੂਰੇ॥ ਅਬ

ਬਾਜੈਅਨਹਤਰਿਗਤੂਰੇ॥ ਬਾਸੀਬਰਮ

ਸਾਬਰੁਇਚਿਮੇਲਗਾਭਿਗਦੈਤਹੇਸਦਾਅ

ਕੇਲਾ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਉਜਲ ਗਏ।

ਜੇ ਉਥੇ ਸੋ ਉਠ ਨਿਭਏ। ੬॥ ਅਰਲਵ

੬॥ ਯਾਗਿਯਾ ਕੇ ਸੋਈ ਪਛਾਨੈ। ਮਾਦੈ ਅ

ਖੰਡੁ ਆਪ ਕੇ ਮਾਨੈ। ਰਵਿਰਹੇ ਸਭ ਮੇਧ

ਰਖ ਅਲੇਖੀ। ਅਗਦਿ ਅਪਾਰ ਅਨਾਦ

ਅਭੇਖੀ। ਗੁਣ ਮਿਟੀਆਤੁ ਮਦਰਸਾ

ਨਾਮੁ ਗਟੇਗਮਾਨਗਇਜਬਤੁਨਾਲ ॥ ੧੪੪ ॥
 ਵਲੀਨਤੁਏਆਤੁਮਾਪਿਐਸੋਗਜਿਉ
 ਜਲਜਲਹਿਰੇਦਕਹੁਕੈਸੋਗਵਸਦੇਵ
 ਬਿੰਨੁਅਵਹੁਨਕੈਉਗਨਾਨਕਚਿਮੀਸੋਹਿਅ ॥
 ਤਮਸੋਉਗ ॥ ੧ ॥ ਗਇਤਿਥੇਤੀਸਅਖਰੀਸੀ
 ਪੂਰਣੀ ॥ ੧ ॥ ਦਸਦੇਮਹਲਦੁਗਾਮੀਤਨ ॥

ਲਗਲਗਇਲਿਖਿਆ। ਐਸੀਲੀਲੀ
ਸੁੰਦੀਬਾਲਾਨਮਃ। ਦਸਦੇਸਹਲਸਾ
ਹਬਕੀਆਗਿਆਹੈਜੇਕੋਈਸਿਖਪੇ
ਤੀਸਅਖਗੀਦੁਹਗਾਮੀਤਸਾਥਪੜੇ
ਗਾਸੇਸਿਖਮੁਕਤਿਨੁਪਾਪਤਿਹੋਵੇ
ਗਾਸੀਗੁਰੁਮੀਗਦਨੀਅਖਰਗਾਰ

ਮੁਖੀ ਬਨਾਏਹੈ ਘੋਤੀ ਸਮਾਖਰੀ ਜੋ ਸਿ
ਖ ਪੂਰਬ ਮੁਖ ਧਰ ਕਰ ਪਵੈਗਾ ੧੧੮
ਵਾਰ ਲਖ ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜੇ ਪਛਮ
ਮੁਖ ਧਰ ਕਰ ਪਵੈਗਾ ਤਿਸ ਦੇ ਇਸਤੀ
ਪੂਰਬ ਦਾ ਸਿਆਵੈ ਜੇ ਉਤਰ ਮੁਖ ਕਰ
ਪਵੈਗਾ ਤਿਸ ਦਾ ਬਚਨ ਸਤ ਹੋਵੈਗਾ

੧੪੫

ਕਾਮਨਾਪੁਰਨਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਦਖਲਮੁ
ਖਕਰਪੜੈਗਾਸੇਵੇਗੀਨਜੀਤਿਗਾ। ਇ
ਸਤੀਕੀਰਧਾਰੇਪੁੰਡਪਾਵੈ। ਸੁਗਾਰਦਜੀ
ਤੇ। ਸਾਏਵਾਲੇਨੁਕੀਰਪਾਵੈਸਾਇਆਦੁ
ਹੋਵੈ। ਰੁਜਾਂਬਾਂਧੇਤੇਧਨਪਾਪਤਿਹੋ
ਇ। ਪਿਤੀਸਅਖਰੀਸੁਰਨਬੀਚਖ

ਤੁਹਿਏ ਪ੍ਰੇਰਨੀ ਪਹਲੇ ਮਹਲ ਸਾਹਿਬ ਕੀ
 ਆਗਮਾਹੈ। ਬਹੁ ਰੁਣ ਸਦੈ ਮਹਲ ਸਾ
 ਹਿਬ ਕੀ ਆਗਮਾਹੈ। ਵਰਤ ਪੂਰਨਮ
 ਸੀ ਕਾਰਖ ਲਾਤੀ ਸਰੇ ਪਹਰ ਗੁਪਰ
 ਬਰਗਲਾ। ਬਹੁ ਰੁਪ ਸਾਦਪਾਵ ਲਾ।
 ਸਕਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ੧॥

੧੪੬

CC-0 Punjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharara Initiative

CC-0 Punjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharara Initiative